

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a don't let me sequel

let me
love
you

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KELSIE RAE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

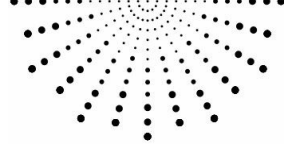
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENI SEVMEME IZIN VER

KELSIE RAE

İÇİNDEKİLER

1. [Mia](#)
2. [Colt](#)
3. [Blakely](#)
4. [Kate](#)
5. [Blakely](#)
6. [Mia](#)
7. [Ashlyn](#)
8. [Kate](#)
9. [Ashlyn](#)
10. [Theo](#)
11. [Ashlyn](#)
12. [Mia](#)
13. [Kate](#)
14. [Blakely](#)
15. [Colt](#)
16. [Ashlyn](#)
17. [Colt](#)
18. [Colt](#)
19. [Macklin](#)
20. [Mia](#)
21. [Ashlyn](#)
22. [Blakely](#)
23. [Ashlyn](#)
24. [Theo](#)
25. [Ashlyn](#)
26. [Theo](#)
27. [Mia](#)
28. [Ashlyn](#)
29. [Kate](#)
30. [Blakely](#)
31. [Ashlyn](#)
32. [Ashlyn](#)
33. [Colt](#)
34. [Blakely](#)
35. [Ashlyn](#)
36. [Ashlyn](#)
37. [Colt](#)

[Colt ve Ashlyn'in Aile Ağacı](#)

[Theo ve Blakely'nin Aile Ağacı](#)

[Macklin ve Kate'in Aile Ağacı](#)

[Henry ve Mia'nın Aile Ağacı](#)

[Sonsöz](#)

[Also by Kelsie](#)

[Rae Sevgili](#)

[Okuyucu Yazar](#)

Hakkında

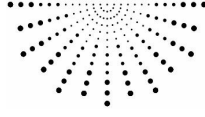
Seni Sevmeme İzin Ver
Cover Art by Cover My Wagon Dragon Art
Editing by Wickedcoolflight Editing Services
Proofreading by Stephanie Taylor
Twisty Pines Publishing, LLC tarafından
yayınlandı Mayıs 2023 Baskı
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Rae Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

MIA

“W "Başardım," diyorum kızlara, çantamı mutfak tezgahına vurarak. "Gertie ile konuştum."

Gertie bizim ev sahibimiz. Aynı zamanda bin yaşında ve kötü bir kişiliğe sahip.

ama hanımefendi pes etti ve yaz sonuna kadar bizim evde kalabileceğimi kabul etti. Sadakadan neredeyse dünyadaki her şeyden daha çok nefret etmeme rağmen, minnettarım. Çünkü bu, yaşayacak başka bir yer bulmam gerekmeden önce seksen iki günüm daha olduğu anlamına geliyor. Seksen iki gün daha *neredeyse* uygun fiyatlı kira ve ücretsiz elektrik. Ya ondan sonra? Ondan sonra? Oraya gittiğimde gideceğim... Tabii önce açlıktan ölmezsem.

Tamam, biraz dramatik davranıyorum. Gerçekten açlıktan ölecek değilim. Barmenlik bana çoğu gün iyi miktarda bahşiş kazandırıyor. Ama elimde değil. Hemşirelik pozisyonu için başka birini işe aldıklarını bildiren son potansiyel işverenimle telefonu yeni kapattığımda değil.

Yaşasın, ben.

"Gertie ne dedi?" Ash bulaşık makinesini kirli kaplarla doldururken soruyor.

"Yaz sonuna kadar vaktim olduğunu, sonra yeni bir yer bulmam gerektiğini söyledi," diyorum ona.

"Bunun hâlâ aptalca bir kural olduğunu düşünüyorum," diye araya giriyor Blake. Çıplak ayaklarını sehpa dayamış, telefonunda gezinirken konuşmamızı sadece yarım yamalak dinliyor. Ama neden sinirlendiğini anlıyorum. Tüm bu yaşam durumu beni etkilediği kadar onu da etkiliyor.

"Peki ya mezun olduktan sonra burada yaşamak istiyorsan?" diye devam ediyor.

"Bunda büyütülecek ne var?" "Hiçbir fikrim yok. Ama Gertie'yi bilirsin," diye mırıldanıyorum.

"Her şeye rağmen," diyor Ash, "daha önce yaptığın gibi konuşmaktan kaçmak yerine onunla gerçekten konuştuğun için seninle gurur duyuyorum."

"Konuşmaktan kaçmıyordum." "Uh-huh. Elbette."

Belki de konuşmaktan kaçıyordum ama bu benim hatam değil. Kuralları biliyorum. Gertie'nin sadece LAU'ya kayıtlı kızlara kira indirimi yaptığını biliyorum ve birkaç hafta önce mezun olur olmaz bu indirimden yararlanamayacağımı anladım. Ama aynı zamanda hayatımın şu anda çok

belirsiz olduğunu da biliyorum, eğer beni kovarsa gidecek hiçbir yerim yok.

Hiçbir yere.

"Şimdi, eğer bir iş bulabilirsem, bu harika olur," diye ilan ediyorum, dolaplarda tuzlu bir dikkat dağıtıcı arıyorum.

Cips. Evet, cips istiyorum. Cips istiyorum.

"Oh, hadi ama. Harika iş çıkaracaksın," diyor Ash bana. "Eminim geçen haftaki görüşme harikaydı ve seni her an arayabilirler."

"Evet, çoktan aradılar," diye cevap veriyorum ve dolaptan neredeyse boş olan barbekü cipsi poşetini alıp içine bakıyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. İş kesinlikle alamadım." Bu sözleri ilk kez söylemek zorunda kalmıyorum. Ve içimden bir ses kesinlikle son da olmayacağını söylüyor. Hala anlamadığım bir nedenden ötürü, hemşirelik diplomamla bir iş bulmam son zamanlarda imkansız görünüyor.

Belki de eski tavuk ve yumurta senaryosu gibidir. Tecrübeli birini işe almak istiyorlar ama ben tecrübe kazanabileceğim bir iş olmadan bu tecrübeyi edinemiyorum. Her ne kadar durumun böyle olduğuna inanmak istesem de, tüm bu reddedilmelerin arkasında ne olduğuna dair bir önsezim var, ancak bunu yüksek sesle itiraf etmek çok zor. OnlyFans hesabımı öğrendiklerini ve deri ticaretiyle gevşek bir şekilde bağlantılı olabilecek birini işe almakta tereddüt ettiklerini hissediyorum. Yasa dışı bir şey yapmıyordum, ancak müstahcen fotoğraflarımı yayınlamaya başladığım anda çizgiler biraz bulanıklaştı.

Ağızma bir cips daha atıyorum ve mutfak tezgahına yaslanıyorum.

Güvenli ve sorumlu davranmamın ve yüzümü fotoğraflardan uzak tutmamın bir önemi yok. VPN kullanmamın ve gerçek kimliğimi gizli tutmak için elimden gelen her şeyi yapmamın bir önemi yok. Eski sevgilim Shorty'nin beni sikmesi gerekiyordu.

O pisliğin OnlyFans hesabı açtığımı öğrendiğinde tüm bilgilerimi dünyaya gönderdiğine hâlâ inanmıyorum. Yine de her zaman beni kazıklamayı severdi, bu yüzden sanırım şaşırmamalıydım. Cips paketini tezgâha bırakıp buzdolabının yanındaki dolaptan bir bardak alırken bu düşüncenin iliklerime işlemesine izin verdim. Bileğimin bir hareketiyle musluktan su doldurdum ve uzun bir yudum aldım.

Yakında bir hemşirelik işi bulamazsam fena halde boku yerim. Ama sanırım hepimizin uğraşması gereken kendi sorunları var, değil mi?

Lafi açılmışken.

Hepimiz onun da benim kadar zor durumda olduğumu bildiğimiz halde, Blakely'ye dönüyorum ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi aile odasında uzanıyor.

"Gertie'yle konuştun mu?" Ben sordum.

Tüm dikkatini bize veren Blake, telefonunu yanındaki mindere atıyor ve dirseğini kanepenin kenarına dayıyor. "Konuşacak ne var ki?"

"Anladığım kadarıyla gelecek yıl nerede kalmak istediğine karar vermemişsin?" Ash deterjanı alıp bulaşık makinesini çalıştırırken ona soruyor.

Blake kollarını kavuşturur. "Hayır, çünkü siz

berbatsınız." "Özür dilerim; bu nasıl bizim hatamız oluyor?" Ash karşı çıkıyor.

Kız odanın diğer ucundan bize bakarken suratını asma cüretini gösterdi. "Çünkü hepiniz benden önce doğmaya karar verdiniz ve üniversiteye erken başladınız."

"Evet, sanki bizim seçimimizmiş gibi," diyorum gülerek.

"Bu yıl sizinle birlikte mezun olamadığım için çok üzgünüm." Blake'in kaşları çatıldı. "Siz olmadan burada yaşamamanın ne kadar kötü olacağını biliyor musunuz?"

"Yani sözleşmeni yenileyecek misin?" diye sordum.

"Yaz sonuna kadar atılmayacak olsaydın atılırdım. En azından gelecek yıl burada tanıdık bir yüzüm olurdu."

Evet, yaz sonunda kışımın üstüne atılmak yerine tanıdık ve istikrarlı bir şeye sahip olmak gerçekten güzel olurdu. Öte yandan, ev sahibimiz beni kaldırıma atmadan önce toparlanmam için bana seksen iki gün daha vermeye razı olduğu için minnettar olmalıyım, böylece LAU'nun yeni birinci sınıf öğrencilerine yer açabilecekti. Çoğu ev sahibi mezuniyetime kadar beni kapı dışarı ederdi ama Gertie etmedi. Belki de kadının bir kalbi vardır.

"Sözleşmeni yenilemeyeceksen nereye gideceksin Blake?" Ash soruyor.

"Erkek arkadaşlarımızın hepsi bizi yanlarına taşınmaya davet etmedi," diye cevap veriyor Blake arsızca. "Yeni şık evinizi görmemize ne zaman izin vereceksiniz?"

"Çılgınca bir şey değil," diye geçiştiriyor Ash. "Sadece küçük bir daire-"

Blake, "Burası sizin öğretmenlik yaptığınız okulun tam karşısında yer alıyor," diye belirtiyor.

"Bir göleti olduğunu duydum. Ve ördekler," diye ekliyorum. "Eğer bu Colt için düşünceli bir davranış değilse, başka ne olabilir bilmiyorum." Ash tırnağını ısırtıyor, utanmazca sırtlıyor.

"Oldukça düşünceli biri, değil mi?"

Blake burnunu buruşturarak telefonunu aldı ve ayağa kalkarak aile odasından mutfığa doğru ilerledi. "*Gag*. Kardeşimden bahsediyorsun, unuttun mu?"

"Ash yine Colt'a mı abayı yaktı?" Kate yatak odalarından koridora doğru yürürken soruyor.

"Sanki sen konuşacakmışsın gibi," diye takılıyorum. "Hepimiz seni Mack'le gördük."

"Ah, eğer doğru hatırlıyorsam, bana onun kemiklerinin üzerine atlamamı söyleyen sendin," diye takılıyor.

Kız haklı ve bundan en ufak bir pişmanlık duymuyorum. Macklin bir av. Bunu ben bile görebiliyorum. Kızımızın ona bir şans vermek için küçük bir itkiye ihtiyacı olması benim suçum değil.

"Ve hiçbir şeyden pişman değilim," diye cevap veriyorum. "Yine de onun yanına taşınmanı biraz kışkırdım." "Evet, evi muhteşem," diye katılıyor Blake.

Gerçekten öyle.

Ormanın içinde saklı. Koşuşturmadan ve kaostan uzakta. Dağların arasına sıkışmış kendi küçük vahaları.

"Yani, mantıklı geldi," diye savunuyor Kate. "Kira kontratım bitiyordu, mezun oluyordum ve o da iş için sık sık yollara düşecekti. Birbirimizi mümkün olduğunca çok görebilmek istedik."

"Bunu bize gerekçelendirmene gerek yok," diye hatırlatıyorum ona, ağzıma bir cips daha atarken.

"Ciddiyim.

Mack ve senin adına mutluyuz."

"Çok mutluyum," diye onaylıyor Blake gözlerindeki parıltıyla. "Artık ne zaman bir şey istesem onu Theo'nun başının üzerinde tutabilirim."

Şimdi boş olan cips poşetimin içine homurdanıyorum, sonra da onu çöp kutusuna atıyorum.

Theo, Blake'in erkek arkadaşı. Aynı zamanda Macklin Taylor'ın küçük kardeşi. Blake ne zaman işine gelse ya da Theo'yu kızdırmak istese ikisini karşılaştırmaktan çekinmiyor. Hepimizin gördüğü gibi, çocuk büyük bir C ile rekabetçi ve Blake onun bu yönünü zorlamaktan korkmuyor.

"Peki ne zaman nakde çevirmeyi planlıyorsun?" Kate dürtüyor.

"Meh. Henüz karar vermedim. Ancak, kira kontratımı yenilemek ya da yenilememek konusunda karar vereceksem içkiye ihtiyacım var. Bu gece kim meşgul?"

"İşim var," diyorum ona.

"Boooo," diye inliyor Blake, dağınık kızıl saçlarını başının tepesinde bir topuz haline getirerek.

"Peki ya siz çocuklar?"

Kate, "Mack ve ben onun evinde film izleyecektik ama her zaman burada izleyip takılabiliriz," diye öneriyor.

"Ooo, evet." Blake parmaklarını şıklatıyor. "Bunu sevdim. Peki ya sen Ash?" Ash utangaçça gülümsüyor. "Kusura bakma. Colt'la planlarımız var."

Şimdi öğürme sırası bende.

Yarı şaka yapıyorum. Kız ilk günden beri Colt'a aşık. O kadar duygusallar ki çoğu gün dişlerim ağrıyor. Kıskançlıktan mı yoksa gerçekten iğrenmekten mi karar veremiyorum. Çünkü birlikte mükemmeller. Gerçekten mükemmeller. Ve uzun süredir yaşadığım boktan ilişkiler beni çıkmaya değer bir erkek bulacağım konusunda şüpheye düşürse de Ash ve Colt bana umut veriyor. Belki, sadece belki, kendimi şaşırtabilirim. Ya da... gizemli bir adam beni şaşırtacak. Yine de biraz alaycıyım, bu yüzden nefesimi tutacak değilim.

İlişkiler ve ben mi? Evet,

hayır.

Birbirimize hiç uymadık.

Özellikle de karşı cins söz konusu olduğunda.

Babamla olan ilişkim bile bazı karanlık kişilerden borç para alıp ölmeden önce gergindi. Bu bir süre önce oldu ve genel olarak bunu aştığımı düşünüyorum. Belki atlatmadım ama yeterince üstesinden geldim. Ne olursa olsun, o zamandan beri pek verimli ilişkiler kuramadım.

Kanıt A: Shorty. Beni birden fazla kez hırpalamakla kalmayıp NaughtyGirl213'ün gerçek kimliğini tüm internete anlatmaya karar veren pislik.

Çok teşekkürler, pislik.

Bu düşünceyi bir kenara itip bardağımı lavaboya koyuyorum ve Ashlyn'e dönüyorum. "Mükemmel küçük daireniz için nevresim seçecek misiniz?"

Ash gözlerini devirir. "Çarşaflarımızı çoktan seçtik, çok teşekkür ederiz. Bu gece

Son kutuları da açıp yatağı vaftiz ediyorum." Kaşları aşağı yukarı zıplıyor.

Kate, "Yalan söylemeyeceğim. Muhtemelen Mack'in evini çoktan toplamış olmasının en büyük faydası sadece kıyafetlerimi toplamam gerekmesi."

Blake'in alt dudağı dışarı fırladı. "Ve Theo'yu yanına taşınmamı istemesi için ikna etmem gerekiyor." "Evet, sanki angarya bir işmiş gibi. Adam senin için deli oluyor," diye hatırlatıyorum.

Ve haklıyım.

Haklı olduğumu biliyor.

Kaşları çatılır. Kulaktan kulağa sırtırken kendini yakaladığında, anında ayılıyor. Hâlâ mutlu elbette ama ben burada olmasaydım olacağı kadar yüzünüze bakmıyor.

Çünkü kız kiminle konuştuğunu biliyor. Zavallı küçük yedinci tekerlek. Biriyle çıkmayan kız. Yepyeni hemşirelik diplomasıyla iş bulamayan kız. Shorty gerçek adını internette açıkladıktan sonra peşine düşen sapıkların olduğu kız.

Ama en azından Blake'in seçenekleri var. En azından yalnız değil. En azından ona tapan ve onun için her şeyi yapabilecek biri var.

Ben mi? Şey. Boku yedim.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandım. "Bu gece iyi eğlenceler. Sizinle sonra konuşuruz."

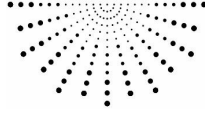
Koridordan odama doğru ilerliyorum. Eskisinden daha çorak. Masa artık boş. Tüm ödevlerim teslim edilmişti. Gömleğimi çıkarıp SeaBird'ün standart üniforması olan siyah bir atlet ve kot pantolon alıp giyiyorum. Birkaç saat daha işte olmam gerekmiyor ama belki fazladan bir vardiya alabilirim.

Ayrıca, dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Ve para.

Ve herkesin hayatı ilerliyor olsa da, belki yeterince azimle benimkinin de ilerleyebileceğini hatırlatıyor.

Ne de olsa inatçı değilsem bir hiçim.

COLT

“D "Hiç evcilik oynuyormuşuz gibi hissettiğin oldu mu?" Ash soruyor. Ellerini gri çarşafın üzerinde gezdiriyor, malzemeyi düzeltiyor ve çamaşır sepetinden kalın beyaz bir yorgan alıyor.

Birlikte yaşadığımız ilk gece. Resmi olarak. Elbette, taşındığımdan beri sayamayacağım kadar çok kez yatıya kaldı, ama ilk resmi gecemiz? Onun evini yedek ev üssü olarak kullanmadan mı? Evet. Bu gece.

Ve bu inanılmaz.

Ash kira kontratı bitmeden arkadaşlarını terk edemeyecek kadar suçlu hissediyordu ve ben de ona baskı yapmak istemedim. Son birkaç aydır zaten yeterince baskıya katlanmıştı. NHL'nin tüm reklamları, disk tavşanları ve LAU'nun ulusal şampiyonluğu kazanması, mezuniyet ve Ash'in ilkokul öğretmeni olarak iş bulması bir yana, baskı giderek artıyor. Tüm bunlar yüzünden yaşadığım suçluluk duygusu ezici.

Ama artık resmileşti. Son kutuyu da açtık. Onun kıyafetleri gömme dolapta benimkilerin yanına dizildi. Ve taşındığımdan beri ilk defa evim gerçekten evimmiş gibi hissettiriyor.

"Bir yıldan uzun süredir seninle evcilik oynamak istiyordum, Günışığı," diye hatırlatıyorum ona.

"Şey. Sanırım bugün senin şanslı günün." Utangaç bir gülümsemeyle eğilip bana kışının mükemmel görüntüsünü veriyor, ama ben kendime geliyorum. Yorganın diğer ucuna uzanarak, onu kral boy yatağın üzerine sermesine yardım ediyorum.

"İşte," diye duyurdu. "İyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Harika görünüyor." Yatağın kenarından dönüp onu kendime doğru çektim. "İyi bir zevkin var."

Ve öyle. Her yer onun çılgınlıklarını taşıyor. Küçük sarı dokunuşlardan, adını bile telaffuz edemediğim kız saçmalıklarıyla dolu çekmeceye ve banyoda yanan vanilya kokulu muma kadar.

Bayıldım.

Bütün küçük şeyler.

Şimdiye kadar taşınmaya direndiği zamanlarda bile benimle birlikte oldu.

Taylor House'daki partilerden uzaklaşmak için birkaç ay önce buraya taşındım. Theo bunu anlayışla karşıladı ve sezon bittiğinde parti bayrağını takımdaki başka birine devretme zamanının geldiğini kabul etti. Ama ben? Ben bitmişim. Ve Ashlyn'in gözlerinin parladığını gördüğümde

Dışarıdaki gölete bir göz attım, depozitoyu yatırdım ve taşındım, Ash'in benimle taşınmayı haklı çıkarabileceği mezuniyet sonrasına kadar endişeyle bekledim.

"Hâlâ büyük bir çocuk olup kendi havlularını seçmen gerektiğini düşünüyorum," diye takılıyor.

Kalbim kırılmış gibi yaparak göğsümü sıkıyorum. "Ben de kız arkadaşımın evi istediği gibi dekore etmesine izin vererek centilmenlik yaptığımı sanıyordum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Centilmenlikten bahsetmişken... Bence şimdi beni öpmelisin."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. Ses doğrudan sikime vuruyor.

"Kurnazca, Günişığı." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve parmaklarımı beyaz bluzunun eteğinin altından geçiriyorum. Teni ipek gibi. Her zaman öyleydi. Bir süre sonra onunla aramızın sakinleşeceğini düşünmüştüm. Rutinimizi bulacağımızı. Ama öyle olmadı. Ne zaman ona dokunacak kadar şanslı bir piç olsam, tadını çıkarıyorum. Çünkü babamın ölümünden bir şey öğrendiysem, o da geleceğimizin garanti olmadığıdır. Ve Ashlyn Peterson'ın hem içinin hem de dışının her santimetresinin kıymetini bilmeden tek bir saniyemi bile boşa harcarsam aptallık etmiş olurum.

Kahretsin, onu seviyorum.

Parmaklarım dürtüyle bükülüyor ve onu kendime doğru çekiyorum, parmak uçlarında yükselirken kıvrımları göğsümde şekilleniyor.

"Hareket etmekten ter içinde kalmışsın," diyor gülerek.

"Bugün beni çok çalıştırdın."

"Öyle mi yaptım?"

"Mm-hmm," diye homurdanıyorum, alt dudağını ısıyorum.

"O zaman seni temizlemem gerek, değil mi?" Bu bir soru değil, ama parmaklarını benimkilerle birleştirip beni ana banyoya götürürken dudaklarının yumuşak kıvrımı sikimin seğirmesine neden oluyor.

Burası beyaz ve temiz, dairenin geri kalanı gibi sarı, gri ve zengin kahverengi dokunuşlara sahip. Bu kombinasyon işe yaramamalı ama yarıyor. Bileğimin bir hareketiyle duşu açıp suyun ısınmaya başlamasını sağlıyorum. Ash'in belinden tutup onu banyo tezgahının üzerine koyuyorum.

"Bu banyoyla ilgili en sevdiğim şeyi bilmek ister misin?" Sıcak kalçalarının arasına girerek soruyorum.

Elleri omuzlarıma dolanıyor ve ensemdeki saçlarla oynuyor, aynı tanıdık gülümseme dudaklarının kenarında oynuyor. "Ne oldu?"

Tezgâh oldukça seksi şeyler yapmak için mükemmel bir yükseklikte. Daha yakına kayıyorum, sikimin merkezine sürtünmesine izin veriyorum ve gözleri anlayışla parlıyor.

"Oh," diye nefes alıyor. "Bu *çok* güzel."

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun ve bana bu eğlenceli küçük numarayı

göstermedin mi?" "Taşınma günü sürprizi olur diye düşündüm."

Bileğini belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Beni şaşırmış say."

Gülerek başımı sallıyorum ve onu tekrar öpüyorum. O hâlâ tattığım en tatlı şey. Parmakları tişörtüme dolanıyor ve buhar etrafımızdaki havada dönüp aynayı buğulandırırken tişörtü üzerimden çekiyor.

Sırıyorum ve ağzını tekrar ısıyorum, soyunmasına yardım ediyorum. Ve beni becermesine. Günün en sevdiğim kısmı. Bir adım geri atıyorum ve utanmadan onu kontrol ederken aynı zamanda arkasındaki aynadaki yansımasının tadını çıkarıyorum. Sikim daha da sertleşiyor.

Dikkati tam hazırda duran sikime kayıyor ve sırtışı genişliyor. "Gördüklerin hoşuna gitti mi Colt?"

"Sen söyle."

Alt dudağını ısıyor ve kafasından bir damlacık prekum sızmasını izliyor.

Evet. Bana ne yaptığını biliyor. İlk günden beri açıktı. Ama onun gözlerinin benim şaftımda olması? Bakışlarındaki sıcaklığı görmek? Bunun asla eskimeyeceğinden eminim.

"Başka neyi seveceğini düşünüyorum bilmek ister misin?" diye fısıldıyor. Granit tezgâhtan kayarak bana yaklaşıırken ayak parmakları beyaz fayansa değişiyor.

"Ne?"

İşaret parmağını çıplak göğsümde gezdiriyor ve göğüs kafesime bir kez vuruyor. "Dolabın kapağındaki aynayı asmak için çok uğraştın."

"Ben boy aynası kullanmam," diye hatırlatıyorum ona.

"Fikrini değiştirebileceğime eminim." Sırıtarak uzaklaşıyor ve banyoyu gömme dolaptan ayıran kapıyı neredeyse tamamen kapatıyor. Görünür hale geldiğimizde sikim seğiriyor. Kapıyı buharın çıkması için yeterince açık bırakıyor, böylece yansımamız görünür kalıyor.

Aynada onu izlerken sıkı kıcı ve uzun, ince bacakları ellerimin kenetlenmesine neden oluyor. Çok güzel.

Böyle anlarda onun benim olduğunu unutuyorum. Onun önündeki piçi kışkandığım anlar. Kızın önünde dizlerinin üzerine çökmesini, iri geyik gözlerini ona dikmesini izleyen adamı kıskanıyorum.

Ben bu kızı hak etmiyorum.

Bu kızı hiç hak etmedim.

Ama onun gitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Elini kalçama bastırırken ve kığım tezgâha dayanana kadar beni döndürürken dokunuşu nazik. Sonra o da aynı şeyi yapıyor, dudakları ağrıyan sikimden birkaç santim ötede. Aynaya bakıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıyor.

"Hâlâ boy aynası kullanmayacağınızı mı düşünüyorsunuz?" diye takılıyor.

Dikkatim aynaya kayıyor ve hayallerimin kızını dizlerinin üzerinde, uzun sarı saçları sırtından aşağıya sarkarken görüyorum. Taşaklarım geriliyor. Duyularım aşırı yüklendi ve henüz bana dokunmadı bile.

"Ash." Ona doğru uzandım ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

Avucuma yaslanırken gülümsemesi yumuşuyor, dişleri alt dudağına batıyor. Narin küçük elleri çıplak kalçalarımın üzerinde geziniyor ve yavaşça sikimin tabanını okşuyor.

"Bana böyle bakmana bayılıyorum," diye fısıldıyor Ash. Avucunu topuğundan parmak uçlarına kadar yalarken gözleri benimkileri rehin alıyor. Sonra, hızını yavaş ve sabit tutarak benimle tekrar alay ediyor. Bir iniltiyle, başparmağı başımın üzerinde gezinirken damarlarım sıcaklıkla doluyor. Sakızımı topluyor ve sikimi biraz daha sert yumrukluyor. "Sanki dünyadaki tek kız benmişim gibi."

"Benim için dünyadaki tek kız olmak için dizlerinin üzerinde olmana gerek yok," diye hatırlatıyorum ona. Bana henüz dokunmamış olmasına rağmen kendimi tutmam çoktan kopmak üzereydi.

Gözleri eğlenerek kırışıyor. "Biliyorum. Bu yüzden burada olmak istiyorum." Dudakları yumuşak bir şekilde sikimin başının üzerinde geziniyor. Ağzını daha fazla açıyor ve beni daha fazla içine alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O aşağı yukarı sallanırken ben dolap kapısından sarkan aynaya bakıyorum. Karın kaslarım esniyor. Bu manzara şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha ateşli.

"Siktir," diye inliyorum, yanağını avuçluyorum ve ellerimi sabit kalmaya zorluyorum. Tek yapmak istediğim kafasının arkasını tutup itmek. Daha sert. Daha derine. Bir olana kadar ruhlarımızı birleştirmek.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi benden uzaklaşıyor ama elleri saldırmaya devam ediyor. "Kendini tutuyor musun?"

"Centilmen olmaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Minnettar olsam da, bırakman gerekecek Colt Thorne," diye azarlıyor öğretmen sesiyle. Bu ses beni daha da tahrik ediyor. "Bütün sıcak suyu boşa harcamak istemeyiz, değil mi? Ne de olsa beni epeyce kirletiyorsun, öyle değil mi?"

O tekrar içeri daldığında benim eğlencem başka bir iniltiye dönüşüyor. Dili yarığımı buluyor ve onunla oynuyor. Beni daha derine götürdüğünde, gözlerim neredeyse kafamın içinde yuvarlanıyor. Kendimi izlemeye zorluyorum, gösterinin tadını bir an bile kaçırmayacak kadar çok çıkarıyorum. Yanaklarının çukurlaşması ve kızarması. Kalçalarının hafifçe kayması, onun da benim kadar tahrik olduğunu ima ediyor. Saçlarının yüzünden uzaklaşma şekli. Çok güzeldi. Taşaklarım onun dokunuşuna karşı sıkılaşıyor, onları avucunun içinde yuvarlıyor ve çuvaldan usulca çekiştiriyor.

Başımı geriye atıyorum ve tavana bakıyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Sunshine?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Cevap vermiyor, beni daha sert emiyor.

Evet.

Beni öldürmeye çalışıyor.

Daha fazla dayanamayarak başını tutuyorum ve kendimi ağzına sokmaya zorluyorum, oyununa teslim oluyorum ve son kısıtlamamı da bırakıyorum. Kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı

pompalıyorum. Her santimini alıyor, onu kullanmama izin veriyor. Ona sahip olmama. Bedenine ve ruhuna. Yansımamıza bir kez daha bakarken ısı taşaklarıma yayılıyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Ve o tamamen benim.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu, başını bırakıp ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. Ama o geri adım atmıyor. Geri çekilmiyor. Beni bütünüyle yutuyor, boğazından aşağı boşalana kadar taşaklarımı çekiştiriyor.

Sert.

Ben nefesimi toparlarken Ash ayağa kalkıyor ve ağzının kenarını siliyor. Boynunun arkasından tutup kendime çekiyorum ve onu ölesiye öpüyorum.

"Bana yaptığın şey..." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Hislerimin karşılıklı olmasına sevindim." Dudaklarımı tekrar okşadı. "Şimdi, sanırım bana sıcak bir duş borçlusunuz bayım."

Başka bir şey söylemeden cam kapıyı açıyorum ve onu duşa yönlendiriyorum. Sıcak su üzerimizden akıyor ve saniyeler içinde tenini mükemmel bir pembe tonuna dönüştürüyor. En sevdiği şampuan mermer rafta benim vücut yıkayıcımın yanında duruyor ve ben de onu alıp ellerimde köpürtüyorum. Gözlerini kapatırken parmaklarımı kafa derisine sokup yumuşak sarı saçlarına masaj yapıyorum.

"Mmm... çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Başı geriye düşüyor ve parmak uçlarımla kafa derisi boyunca küçük daireler çizmeye devam ediyorum. Durulamasına yardım ediyorum ve köpükler sırtından aşağı ve yuvarlak kıkına doğru akarken, ona benim dediğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum. Bu yeni bir farkındalık değil ama yaşadığı onca şeyden sonra beni seçtiğine ve bana bir şans verdiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

"Yüzünü bana dön," diye emrediyorum.

Arkasını döndüğünde sırtım suyun yüzüne çarpmasını engelliyor. Elime biraz saç kremi alıp sarı uçlarına doğru tarıyorum ve onu hak ettiği şekilde şımartırken rahatlamasına izin veriyorum. Tek kelime bile etmiyor. Ben onunla ilgilenirken başını çıplak göğsüme yaslıyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor.

Kelimeler hiç eskimiyor. Sessiz iç çekişleri de öyle. Son zamanlarda onu saran endişeden güzel bir mola. Keşke endişenin onu canlı canlı yemesini izlemek yerine her gün düşüncelerini bu kadar kolay susturabilseydim.

Geçen yıl boyunca, çamurda sürüklenmeye alıştı. Hâlâ anlamadığım bir nedenden ötürü paparazziler, kadınlar ve hokey hayranları Ashlyn'in kalbime girmeyi başardığına karar verdiler. Beni çaldığına falan. Eğer o olmasaydı, piyasada olurum ve herhangi bir eski disk tavşanının benimle bir şansı olurdu.

Ash'i bu kadar derinden etkilemeseydi bu saçmalığa gülerdim. Ama bir sezon için yeterince dramla uğraştık. Dürüst olmak gerekirse, güzeldi. Hokey sezonu bittiğinden beri ara verdik. Taslak bitip yeni sezon başladığında kaçınılmaz tepkiyle yüzleşmeye hazır değilim.

Hayır.

Ash ile duşta saklanmayı tercih ederim, kendi mükemmel küçük balonumuzda yaşarız.

Pop.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, kelimelerin ona karşı hissettiklerimi ne kadar az yansıttığının farkında olarak. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Onun benim tüm dünyam olduğunu.

Ellerimi pürüzsüz teninde aşağı yukarı kaydırırken çıkan küçük iniltileri severek göğüslerine vücut yıkamayla masaj yapıyorum.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldanıyorum. Ve o da öyle. İçi ve dışı. Bana yaptığı şey. Bu sadece onun olduğu kişi.

Durulandıktan sonra, duşun dışındaki kancadan kabarık bir havlu alıp onu sarıyorum ve odamıza götürüyorum. *Bizim* odamıza.

Yorganın üzerine uzanmış, yayılmış ve çırılçıplak yatarken, bakmaktan kendimi alamıyorum. "Mükemmel," diye tekrarlıyorum.

"Şanslı," diye sessizce yanıtlıyor. "Şimdi buraya gel ve benimle seviş bayım. Bana bir ya da iki orgazm borçlusunuz."

Bir kahkaha ile kalçalarını ayırdım ve ona geri ödedim. İki kez. Hak ettiği gibi.

BİR ESNEMEYİLE UYANIYORUM, TELEFONUM KOMODİNIN ÜZERİNDE TITRIYOR. SAAT GEÇ OLMUŞ. ODA karanlığa gömüldüm. Kolumu Ash'in başının altından çekerek telefonumu elime alıyorum ve ekrandan gelen parlak ışık gözlerimi kanatıyormuş gibi hissettirirken gözlerimi kısıyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar deniyorum ve gözlerimin alışmasına izin veriyorum. Bilinmeyen bir numaradan bir mesaj var. Mesajı açtığımda kaşlarım çatılıyor.

935.555.4246

Hey. Konuşmamız gerek.

BEN

Kim bu?

935.555.4246

Ben Eleanor Elshner.

Sikeyim.

Tamamen doğrulup banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

sinirli.

935.555.4246

Tanrım. Birileri bu gece çok

BEN

Ne istiyorsun, Eleanor?

BEN

Gecenin bir yarısı bana mesaj atıyorsun ve neredeyse iki yıldır konuşmuyoruz. Beni biraz rahat bırakmalısın.

935.555.4246

Bak, bunu mesajla yapmamayı tercih ederim. Beni arayabilir misin? Arar mısın lütfen? Ya da kahve içmek için buluşabiliriz.

BEN

Öyle bir şey olmayacak.

935.555.4246

Tamam. Senin yönteminle yaparız.

Hemen ardından bir mesaj daha geliyor ve biliyorum, her şeyi mahvedeceğini biliyorum.

935.555.4246

Bir oğlun oldu Colt. Tebrik ederim.

İçime bir taş düşüyor ve telefonu sıkıyorum, parmaklarım basınçtan bembeyaz oluyor. Bir düzine kez tekrar okuduğum metnin üzerine bir sis çöküyor.

Hayır.

Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Yalan söylüyor. Öyle olmak zorunda. Bir yanıt veriyorum.

BEN

Mümkün değil.

935.555.4246

Güven bana.
Öyle.

BEN

Birbirimizi bir buçuk yıldır görmüyoruz.

935.555.4246

Evet, biliyorum.

BEN

Ve şimdiye kadar hiç ulaşmayı düşünmedin mi? Bu yıl Lions'la anlaşmadan önce? Biraz açgözlü görünüyor, değil mi? Mükemmel zamanlama Eleanor.

935.555.4246

Boşanmam nedeniyle biraz meşguldüm, bu yüzden zamanlama konusunda beni biraz rahat bırakmanız gerekecek.

Çenem göğsüme düşüyor ve derin bir nefes alıyorum. Boşanma olayını duymuştum. İlişkisini öğrendikten sonra Profesör Elshner ile evliliğini nasıl mahvettiğimi duymuştum. Çocukları için nafaka ödemeyi nasıl reddettiğini ve babalık davası açmakta nasıl ısrar ettiğini duymuştum. Evet, geçmişteki ilişki ve Dixie Tech'ten atılıp LAU'ya transfer olduktan sonra yaşananlar hakkında çok

fazla Şey duydum. Ama hiç araŐtırmadım. AraŐtırmak da istemedim. GeçmiŐte kaldı, ait olduğu yerde. Ait olduğu yerde.

kalmam gerekiyordu. Ash evli bir kadınla yattığımı zaten biliyordu. Eski yaraları yeniden açmaya gerek yoktu. Ayrıca, olaydan sonrası beni ilgilendirmeyen bir sürü saçmalaktan ibaretti, bu yüzden burnumu bu işlerden uzak tuttum ve diğer herkesin de öyle yapmasını diledim.

Yine de bu durum birkaç oyuncunun buz üstünde beni suçlamasına engel olmadı. Keşke pistte benden nefret edenleri görmezden geldiğim gibi Eleanor'u da görmezden gelebilseydim.

Ama Eleanor'u tanıyorum. Ve onun boktan biri olmadığını biliyorum. Yalnız biriydi tabii. Ama iyi bir sikiş için yanıp tutuşan umursamaz bir ev kadını değildi. Sessizdi. Yalnızdı. Kampüsün yanındaki bir kafede tanıştık. Ve ben de ondan hiç açgözlü hisler almadım. Peki neden şimdi bana ulaşmaya çalışıyor?

Elimi yüzümde gezdiriyorum, suçluluk duygusu içimde fokurduyor ve midemi bulandırıyor.

Geçmişimden nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden. Kim olduğumdan. Nasıl davrandığımdan. Ne yaptığımdan.

Ashlyn'i bulmadan önce çok berbat durumdaydım. Çok yıkıcıydım. Etrafımdaki herkese ve her şeye. Eleanor'a bile.

Sadece takılıyorduk. Evli olduğunu bilmiyor olabilirdim, ama geçmişimize dönüp baktığımda, onun alındığını kabul etmek yerine bilinçaltımdaki işaretleri görmezden gelip gelmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Çok büyük kırmızı bayraklar için saçma sapan bahaneler uydurduysam ve Ashlyn'le aramı bozmak istemediğim bahanesiyle bunu tekrar yapıyorsam.

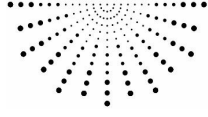
Peki ya bu? Eleanor'un suçlaması mı? Bu tekneyi sallamaz. Onu yok eder. Bunun olmasına izin veremem.

935.555.4246

Colt, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve sana söylemeliydim. Ama beni görmezden gelmen oğlunun gitmesini sağlamayacak. Lütfen beni arar mısın? Böylece bu konuyu konuşabiliriz.

Başımı sallayarak Eleanor'un telefon numarasını engelliyorum ve hareketlerimi tekrar gözden geçirmeme fırsat vermeden konuşmayı siliyorum. Ama bu, iliklerime kadar işleyen pişmanlık duygusunu silmiyor.

Ne yapacağım ben?

Ter içinde kalmış bir halde her iki yöne **de** bakıp yaya geçidine doğru koşarken yüksek sesli bir korna sesi duydum.

Kemiklerim titriyor. Lastikler gıcırıyor ve frene basan parlak kırmızı Camaro'dan zar zor sıyrılıyorum.

Ellerimi kaputa vurarak, "Ciddi misin sen?" diye bağıyorum.

Logan yüzünü buruşturuyor, direksiyonun arkasında neredeyse özür diler gibi görünüyor. Beni fark ettiğinde, sadece bir omzunu silkiyor. Sanki engel olan benmişim gibi.

"Neredeyse bana çarpıyordun!" Bağıyorum.

"Özür dilerim," diyor kibarca ve yoluna devam edebilmesi için bana hareket etmemi işaret ediyor.

Pislik.

Egzersiz yaparken neredeyse eziliyor olmam ilk değil ve muhtemelen son da olmayacak. Yine de içimden bir ses neredeyse bir arabanın bana çarpacak olmasının berbat bir sabahın üstüne konan kiraz olduğunu söylüyor. Koşumun başlangıcında Gertie beni kaldırımın köşeye sıkıştırdı ve Kira kontratımı yenilemeyi planlıyordu, ben de ona gerçeği söyledim. Ve şimdi, yakında evsiz kalacağım.

Hayranlık uyandırıcı.

Kahve ve Theo için yanıp tutuşan ben, asfaltın son şeridinden geçip çimenli tepeyi aşarak The Bean Scene'e doğru ilerliyorum.

Geçen gece Kate ve Macklin ile yaptığımız küçük film seansından sonra, koşumu bitirdiğimde benimle burada buluşacağına söz verdi. Normalde bana katılırdı ama Taylor Anne'nin evdeki birkaç iş için yardımına ihtiyacı vardı, o yüzden bu sabah tek başımayım.

Ne şanslıyım.

Güneş ışığı siyah atletimin arkasını öpüyor ve ağaçlardaki kuşlar cıvıldarken kollarımı başımın üzerine uzatarak hızımı yavaşlatıyorum. Son zamanlarda daha çok koşuyorum, başka bir şey yapamayacak kadar stresliyim. Kira fiyaskosunu tartışmak, öncülüğünü yaptığım gençlik programı için yeni aktiviteler yaratmak ve LAU'da güz dönemi için kayıt yaptırmak arasında çok yorulдум.

Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Nefesimi tutuyorum ve üzerinde "The Bean Scene" yazan dev bir kahve fincanıyla damgalanmış sallanan kapıya uzanıyorum. İçeri adımımı attığımda, taze demlenmiş kahvenin tanıdık kokusu yüzüme çarpıyor ve onu içime çekerek ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

Mmm... kahve.

"Blake!" diye sesleniyor alçak bir ses.

Theo kafenin uzak köşesindeki masada, önünde iki buzlu latte ve uzun bir bardak su ile oturuyor. Gülümsüyorum, alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum ve içeceklerini bekleyen müşterilerin arasından geçerek ona doğru ilerliyorum.

"Selam." Theo'nun sakallı yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra yanındaki sandalyeye çöküyorum. Metalin serinliği uyluklarımın arkasına sızıyor ve kahve fincanıma uzanırken ürpermeme neden oluyor.

"Koşun nasıldı?" diye soruyor.

"Güzel." Buzlu içeceği sessiz bir alkış hareketiyle kaldırıyorum. "Kahve için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Arkasına yaslanıp bacaklarını iki yana açarak her kızın fantezisini gümüş tepside sunmuş gibi görünüyor. "Koşu stresine iyi geldi mi?"

"Hayır." Sondaki 'p'yi patlatıyorum ve ona şurup gibi tatlı bir gülümseme veriyorum. "Sen nasılsın? Ailen nasıl?"

"Stresli," diye itiraf ediyor gülümseyerek. "Anne ve Baba Taylor, resmi olarak mezun olduğumdan beri Taylor House'u satmak istiyorlar ve *'aptallarla dolu bir kardeşlik evine ihtiyaçları olmadığı'* konusunda ısrar ediyorlar."

"Takım arkadaşların olarak da bilinir,"

diye takılıyorum. "Aka aptallar," diye

alaycı bir şekilde tekrarlıyor.

Kahvemden bir yudum alıp paslanmaz çelik masaya geri koyarak gülüyorum. "Konuttan bahsetmişken, Gertie sonunda beni köşeye sıkıştırdı ve güz dönemi için yaşam düzenim hakkında bir karar verip vermediğimi sordu."

"Ve?"

"Ve ona taşınacağımı söyledim." Buzlu suyu alıp yarısını içiyorum. Beni dikkatle izlerken kaşları çatıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Garip geliyor. Herkes taşınırken ben burada kalıyorum, biliyor musun?"

"Anlıyorum," diye düşünceli bir şekilde karşılık veriyor. "Onun yerine nereye taşınacağına karar verdin mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Herkesin planlarına sinirlenmemeye çalışıyorum ama elimde değil ama geride bırakılıyormuşum gibi hissediyorum. Sen ve Colt bile yakında yola çıkacaksınız, peki ben nerede olacağım? Sınıfta." Ona bir başparmak işareti yaptım. "Yaşasın ben."

"Hey." İzin beklemeden beni kendisine yaklaştıırken sandalyemin ayakları beton zemine sürtünüyor. Tıraş losyonunun kokusunu alabilecek kadar yaklaştığımda ve onu yalamak istediğimde, parmaklarıyla enseme gıdıklıyor ve gergin kaslarıma masaj yapıyor. "Neler oluyor, Bebek Thorne?"

Bu mükemmel bir soru. Ama cevabı biraz acınası. Bunu kendime itiraf etmek bir şey, ama yüksek sesle dile getirmek tamamen **yeni bir seviye**.

Başparmağı ve işaret parmağı enseme girip küçük daireler çiziyor ve ben kısık bir iniltiyle başımı öne eğiyorum. "Oh, durma. Harika hissettiriyor."

"Bana neler olduğunu anlat," diye tekrarlıyor.

"Yeni arkadaşlar edinmek istemiyorum." Başımı kaldırıyorum, alt dudakımı dışarı çıkarıyorum. "Ve evet, şu anda ne kadar acınası görüldüğümün farkındayım ama bu doğru. Taylor Evi'nin de yok olması fikri? Bu beni üzüyor. Orada çok güzel anılarımız oldu."

"Hey," diye mırıldanıyor. Beni daha yakına çekerken parmaklarını sıkıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Daha çok anı biriktireceğiz. Hatta daha iyilerini."

Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yaslıyorum, koşudan sonra ne kadar koktuğumu umursamayacak kadar bitkinim. "Neden herkesten daha genç olmak zorundayım? Neden ben de sizin gibi mezun olamıyorum?" Başımı kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ciddiyim. Sanırım üniversite hayatını herkes olmadan yaşamayı düşünmekten kurdeşen döküyorum."

"İki sömestr, Blake." Gergin kaslarıma karşı sihirli saldırısını sürdürerek enseme tekrar sıkıyor. Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Dünyanın sonu değil."

"Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. "Şimdi nerede yaşayacağım?" "Her zaman benim yanıma taşınabilirsin."

"Ama Taylor House'un satıldığını söylemiştin," diye hatırlatıyorum. "Yeni evimi kastediyorum."

Duraksadım ve başımı kaldırdım. "Yeni bir yer mi?"

"Evet. Lions'tan aldığım imza bonusuyla seçeneklerim var. Benim yanıma taşınmak ister misin?"

Theo'nun yanına taşınmak mı? Yani, Taylor House'da zaten birlikte yaşıyorduk ama bunu resmileştirmek? Bir etiketle ve her şeyle? Bu büyük bir olay, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, o Theo ve neredeyse bir yıldır çıkıyoruz, ama yine de. Neredeyse yirmi yaşındayım. Toplum standartlarına göre çok mu erken? Öyle olsa bile umurumda mı?

"Ciddi misin sen?" diye sordum. Başını salladı.

"Evet." "Yani... *ciddi* mi, ciddi mi?"

"Evet, Blake," diye tekrarlıyor, ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Bunu daha önce önererek üniversite deneyimini kısa kesmek istemedim ama yeni oda arkadaşı bulma fikri kurdeşen dökmene neden oluyorsa daha iyi bir çözümüm var."

"Hangisi birlikte yaşamamız?"

"Evet, neden olmasın? Seni seviyorum. Zaten neredeyse birlikte yaşıyoruz. Şimdi resmiyet kazanacak." "Ama... kampüse nispeten yakın bir yer seçmelisin."

"Sen de orada olacağın için kampüse yakın bir yer seçecektim zaten. Neden biraz araştırma yapmıyorsun, bu hafta sonu birkaç yere bakarız?"

"Yaşamak için bir yer seçmemi mi istiyorsun?"

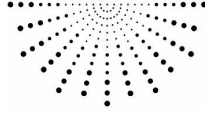
Onaylıyorum. "Evet." Gülümsüyor. "Sana güveniyorum."

Pipet dişlerimin arasındayken sırtmama engel olamıyorum. Bu sözler cazibesini asla kaybetmeyecek, özellikle de geçmişimiz ve başlangıçtaki güven ve iletişim eksikliği göz önüne alındığında. Olmak

Dürüst olmak gerekirse, LAU'ya ilk taşındığımda iletişim kurma konusunda oldukça kötüydük. Ancak odasında Lions sözleşmesini bulduktan ve kendisiyle hiçbir iletişim kurmadan kararlar almak yerine benimle gerçekten konuşmaya başlaması için ona yalvardıktan sonra nihayet nereden geldiğimi anladı. Peki ya şimdi? Şimdi, iletişimin ve güvenin kralı o ve başka türlü olmasını istemezdim.

"Tamam," diyorum ona, buzlu lattemden bir yudum alarak. "Ne bulabileceğime bakacağım." "Mükemmel."

KATE

“So...?” Macklin'in marul doğramasını izlerken sesim kesiliyor. Beline sardığı siyah önlük onu seksi bir Betty Crocker ve dağ adamı gibi gösteriyor.

"Ee...?" diye tekrarlıyor, bana bakarak. "Nasıl geçti?"

"İyi gitti." Doğramaya devam ederken bıçak marulu bir kez daha hızlıca kesiyor.

"Ciddi misin? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Macklin'in mutfağındaki deri bar taburesine çöküp çenemi avucuma dayıyorum. Buchanan ve gelecek sezon için Lions'un sağlık ekibinin başı olan Dr. Peroshi ile bir toplantısı vardı. Buchanan'ın Macklin'i takımı toparlaması ve takımın başarılı olması umuduyla kendilerine iyi baktıklarından emin olması için tuttuğuna hâlâ inanamıyorum. Gerçi bu iş için biçilmiş kaftan olacak, o yüzden sanırım çok şaşırmamalıyım.

Macklin marulları bir kâseye doldurup domatesleri dilimlemeye başlarken gözleri muziplikle parlıyor. "Evet. İyi geçti. Peroshi iyi birine benziyor."

"Yaşlı mı? Genç mi? Hoş mu? Rahat mı? Huysuz mu? Hadi Macklin. Burada bazı sıfatlara ihtiyacım var."

Dilimlenmiş domatesleri salata kâsesine ekleyerek, "Daha eski. Ayrılmış. Güzel. Şimdiye kadar bildiklerim bu kadar. Sadece bir saatlik bir toplantıydı."

"Ve? İyi hissediyor musun? İyi geçineceğinizden emin misiniz? Ayak parmaklarına basacağı için gergin misin?" Bir avokado alıp onu da dilimlemesini izleyerek zorluyorum.

"Ayak parmaklarıma basacağını sanmıyorum. Adam biraz sessiz. Oyuncularla kafa kafaya vermekten korkmadığım için Buchanan'ın neden benim uygun olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum." Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve avokadoyu kesmeyi bırakıyor. "Bence Peroshi çok iyi biri."

"İyi iyidir," diye düşünüyorum. "Ama o *golden retriever* mı iyi yoksa...?"

Mack, avokadoyu metal bir kaşıkla kabuğundan ayırırken "Bilge yaşlı adam hoş," diye açıklıyor. "Başka bir şey olacak enerjisi olduğundan emin değilim. Buchanan, Lions'a yardım edebilsin diye onu emekliliğinden vazgeçirdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Buchanan takımı farklı bir şekilde yönetmek istediği konusunda şaka yapmıyordu. Nasıl gideceğini göreceğiz." Bıçağı dilimlenmiş avokadoların altına kaydırarak, salatanın geri kalanının üzerine katmanları yerleştiriyor ve yemeğin bir Food Channel programına aitmiş gibi görünmesini sağlıyor. Memnun bir şekilde ellerini önlüğüne siliyor, ardından arkasındaki ocağı kapatıyor. Kimyon ve sarımsak kokusu havayı dolduruyor. Tavuk göğüslerini ocaktan alıp dinlenmeleri için kesme tahtasının üzerine koyarken ağzım sulanıyor. "Sanırım iyi olacak," diye ekliyor. "Sen ya da karısı peşimize takılmazsa deplasman maçları sırasında muhtemelen birlikte kalacağız."

"Evli mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Elli yıldır evliyim." "*Elli* mi?"

Gıcırđıyorum.

Başını salladı.

"Bu delilik."

Çenesi tekrar düşüyor ve tavuğu küp küp kesmeye başlıyor. "Asıl çılgınca olan, tüm bunların ne kadar çok seyahatle ilgili olduğu. Bu kadar çok uzakta olmamın senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Yani, seninle olmayı tercih ederdim ama ben büyük bir kızım ve bu harika bir deneyim," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıca, ModernLabs izin konusunda çok iyi ve ne zaman istersem evden çalışmama izin vermeyi kabul etti bile. Günde on saatlik dört programım var, yani Cuma günlerim de boş olacak. Sanırım ne kadar sık peşine takılabileceğime şaşıracaksın. Sen nasıl hissediyorsun? Heyecanlı mısın? Gergin misin? Bu kadar çok seyahat edecek olmak?"

"Gergin," diye karar veriyor bir süre tereddüt ettikten sonra. "Ama heyecanlıyım da. Hazel doğmadan önce seyahat etme şansım olmamıştı. Genç ve maceracı olmak için. Büyümek ve hayatı deneyimlemek için zamanım olmadan bağlandım. Beni yanlış anlamayın. Haze ve Miley'i her şeyden çok seviyorum ama çocuklarımla hayatlarını kaçırmadan seyahat etme ve kaygısız olma şansına sahip olmak?" Duraksıyor, endişeli ve neredeyse... kaybolmuş görünüyor. "Bu çok yabancı bir kavram Kate. Kafamı nasıl toparlayacağımı bile bilmiyorum."

Etrafımızı saran gergin enerjiyi hissederek ayağa kalkıyorum ve tezgahın kenarına doğru yürüyorum. Kollarımı beline doluyor ve başımı sırtına yaslıyorum. "Seyahat etmek ve kaygısız olmak için ikinci bir şans yakaladığına sevindim."

Ve öyleyim. Lisedeyken evlenmek ve baba olmak insanın kafasını karıştırıyor. Bazen, her şeyden tamamen etkilenmeden büyümediğini unutuyorum. Her zaman çok derli topludur. Çok kontrollü, ama aynı zamanda rahat ve sakin. Sanki her şeyi göğüslemeye hazır ama her türlü sonuç için de bir çözüm hazırlamış gibi. Bazen, hayatın karşısına çıkardığı her şeyle bu kadar iyi başa çıkmasını kıskanıyorum. Sonra da öyle olması gerektiğini hatırlıyorum. Peki ya bu fırsat? Bu onun bencil olmak için ilk şansı. Kendisi için bir şeyler yapmak için. Eğlenmek ve kendini herkesten üstün tutmak için. Bunu herkesten çok hak ediyor.

"İyi olacak," diye mırıldanıyor, baba kendi düşüncelerinde kaybolmuş. Bıçak sessiz bir

gümbürtüyle kesme tahtasının üzerine düşüyor ve Mack kollarımda dönüp bana bakıyor. "Bu seni deli gibi özlemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Kendimi huysuz hissettiğimde bile mi?" Şaka yapıyorum.

"Özellikle de dikenli hissettiğinde." Daha da yaklaşıp boynuma bir ahududu üflüyor, ben de ciyaklıyorum.

"Macklin!"

Belimi sıkıca kavıyor. "Seni seviyorum, Kate." "Ben de seni seviyorum."

Beni kucağına alıp kesme tahtası ve salatanın yanındaki tezgâha koyuyor, yeşim rengi sundress elbisemin eteklerini kalçalarım tamamen ortaya çıkana ve kumaş belime dolanana kadar yukarı kaldırıyor.

Kalçalarımın arasına girerken mavi gözleri ısınıyor. "Elli yıla ulaşacağız, Kate." "Oh, öyle mi?"

Parmakları kalçalarımda geziniyor, tangamın danteliyle oynuyor. Daha da yükselerek saçlarımı omuzlarımdan aşağı itiyor. Parmak uçlarını boynumda ve çenemde gezdirirken saçlarım sırtımdan aşağı sarkıyor.

"Evet. Yaşlı bir adam olacağım ve beni tekerlekli sandalyeyle falan itmeniz gerekecek ama oraya varacağız."

"Sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum usulca. Daha yakına eğiliyor ve beni öpüyor, ağzı sıcak ve bağımlılık yapıyor. Kalçalarımı biraz daha açıyorum ve kollarımı boynunun arkasına doluyorum. Bu adamı seviyorum. Hem de çok. Dilini ağzımın içine sokuyor, benimle alay ediyor. İçimden yumuşak bir inilti çıktığında dudaklarıma gülümsüyor, öpüşmeyi yavaşlatıyor ve mırıldanıyor, "Şimdi ziyafet çekiyorum."

O uzaklaşıp sırtınca kaşlarım çatılıyor.

Yutkunuyorum.

Bakışlarımı tutarak dizlerinin üzerine çöküyor, dalgalı kahverengi saçları gezinen ellerim yüzünden çoktan dağılmış. Ama gözlerindeki bakış? Aç ve istekli.

Mavi. Mavi. Mavi. Mavi.

"Macklin," diye uyarıyorum.

"Beni aç mı bırakacaksın, Kate?"

"Akşam yemeği burada." Yanımdaki tezgâhta duran güneybatı usulü tavuk salatasını gösteriyorum. Sağlam bir orgazmı kesinlikle kullanabilecekken neden şeytanın avukatını oynadığımdan emin değilim. Ama mevcut diğer seçeneklere rağmen istenmekle ilgili bir şey var ve bu beni teşvik ediyor.

"Aynen öyle." Beni tezgâhın kenarına doğru çekerken parmakları kışıma batıyor ve dirseklerimi serin granite dayayarak geriye düşüyorum.

Adam hiç vakit kaybetmeden burnunu nemli külotumun üzerinde gezdiriyor ve beni içine çekiyor. Sanki bir kumaş parçasından başka bir şey değilmiş gibi, külotumu vücudumdan yırtıp atıyor.

Göbeğimi Fransız öpücüğüyle öptüğünde sırtım kavisleniyor, dili dikiş boyunca sürüklenip içime daldığında hiç vakit kaybetmiyor.

Siktir.

Dudaklarımı emiyor ve kalçalarımı daha geniş açıyor, beni onun altında yayılmış gibi bırakıyor.

kendi kişisel büfesi ve haftalardır yemek yemedi. Ama bu yönünü seviyorum. Çaresizliğini. Muhtaçlığı.

Parmaklarını iç uyluklarıma sokarken neredeyse cezalandırıyor. Nefesim kesiliyor, ellerindeki sert nasırlar hassas tenimi sıyırdıkça beni daha da tahrik ediyor.

Beni tekrar tekrar okşuyor, bir parmak ekliyor ve kıvrıyor, diğer eliyle kıvrımlarımı açarken içimde mükemmel açığı yakalıyor. Çok yetenekli dilinin ucuyla fiske vurdukça klitorisim titriyor ve ölüp cennete gittiğime ikna oluyorum. Dişlerini yumuşak bir şekilde hassas çıkıntıya sürttüğünde, alt dudağımı ısıyorum, neredeyse inlememde boğuluyorum.

Yessss...

Ağzının sıcaklığı ile çıplak kalçalarıma ve sırtıma değen soğuk granit öylesine keskin bir tezat oluşturuyor ki neredeyse olduğum yerde eriyeceğim. Diliyle ritim tutarak kalçalarımı kaldırıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Yüzünü bana doğru itme ve ağzını sürme dürtüsüyle savaşırken parmaklarımı granit yüzeye bastırıyorum. Onun yerine, liderliği almasına izin veriyorum. Bana işkence ediyor.

Sonunda bana yapışıyor, sertçe emiyor ve inliyor. Klitorisime gelen titreşim beni uçurumun kenarına itiyor ve dünya etrafımda paramparça olurken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Vay canına. Çıldırtıcı. Kahretsin.

Hiç eskimiyor.

Hem de hiç.

Beni öpme şekli. Bana tapması. Dilinin verdiği his. Ellerini. Ağzını. Sikini.

"İçime gir," diye talep ediyorum. Onun ereksiyonunu düşününce çaresizliğim beni ele geçiriyor. Doğrulamaya başlıyorum ama o beni nazıkçe geri itiyor.

"Kal," diye emretti.

"Hemen içime gir," diye karşılık veriyorum ona.

Ayağa kalktığında klitorisim hala titreşiyor, ukala bir sırtıış dudaklarını kızdırıyor. Hızla pantolonunun kemerini çözüyor ve uzun, lezzetli bir hamleyle içime giriyor. Beni esnetirken oluşan enfes yanıkla sırtım tezgâha doğru eğiliyor ve ben de onu içime çekiyorum. Hissettirdiklerini. Bağımlılık yapan saldırısı. Kendini kontrol etmeye çalışırken aldığı ağır nefes.

Uyum sağlamama fırsat vermeden belimden tutup beni kendine doğru çekiyor, orgazmımın geri kalanını atlatırken içime girip çıkıyor. Hemen ardından bir başkası geliyor. Tenim sıcak ve sıkı hissediyor ve nefesim düzensiz, ama onun itişleri? Ve doğru noktanın tam olarak neresi olduğunu bilme şekli?

"Mack, ben..." Beni daha da sert bir şekilde kendine doğru çekerken başımı ileri geri sallıyorum, beni tekrar tekrar sikine binmeye zorluyor. "Boşalacağım."

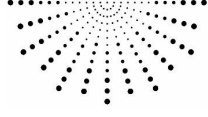
"Benimle gel bebeğim," diye homurdanıyor. "Şimdi benimle gel."

İçimde sarsılıyor ve ben de onun peşinden yuvarlanıyorum, merkezimden uzuvlarıma yayılan coşku beni gevşek ve doygun bırakırken onun etrafında kenetleniyorum. Macklin'in belimdeki

tutuğu birkaç saniye sonra gevşiyor ve içimden kayarak çıkıyor. Kağıt havlunun tanıdık yırtılma sesi, beni temizlemeden önce dengesiz nefeslerime karışıyor ve dudaklarıma bir öpücük daha bastırarak oturmama yardım ediyor.

"Seni seviyorum,
Kate." "Ben de
seni seviyorum."

BLAKELY

Dilimi ağzımın damağına sürterek internetteki daire seçeneklerine göz gezdiriyorum.

Diğer herkes evin dışında. Ashlyn'in odası tamamen boş, Kate'inki de öyle. Burada sadece ben ve Mia kaldık. Şu an nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen iştedir. Ya da uyuyordur. Cep telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat sabahın 10'u. Evet, kesinlikle uyuyor.

Dizüstü bilgisayarım önümde dururken yatağa yüzüstü uzanıyorum ve seçeneklerimi gözden geçiriyorum.

Ya da Theo'nun yanına taşınacağımı düşünürsek, *bizim* seçimlerimiz.

Vay anasını, Batman!

Theodore Taylor'ın yanına taşınıyorum.

Milyon, milyar, kajilyon yıl geçse de Teddy Taylor ile birlikte olacağımı tahmin edemezdim. Şimdi bile gerçeküstü geliyor. Sanki hayatımı dışarıdan bir bakış açısıyla izliyorum ve lanet olsun. Blakely Thorne turnayı gözünden vurdu.

Başka bir ilan dikkatimi çekiyor ve muhteşem dağ manzaralı tek yatak odalı küçük bir evin linkine tıklıyorum.

"Oooo, burası spor salonuna yakın," diyorum nefesimin altında. Tezgâhlar formika ve yerler muşamba.

Vay be.

Resimde bir hamamböceği olduğuna da eminim.

Cidden mi? Fotoğrafi çekmeden önce kimse onu almayı düşünmedi mi?

Geri düğmesine tıklıyorum ve aramama geri dönüyorum.

Hala garip. Heyecan verici ama garip. Daireler için alışveriş. Söz konusu daireleri görmek için zaman ayarlamak. Theo ile *gerçekten* yaşamayı hayal *etmek*. Kalbim çırpınıyor. Zaten zamanın yarısında birlikte uyuduğumuz için bu biraz saçma. Ama bunu resmileştirme fikri? Aynı çatı altında yaşama fikri?

On yaşındaki Blakely beni şimdi görebilseydi.

Sırıtiyorum ve telefonum çaldığında bir sonraki potansiyel daireye tıklıyorum. Annemdi.

"Alo, Sevgili Anneciğim," diye cevap veriyorum, konut seçenekleri arasında gezinmeye devam

ederken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum.

"Hey, tatlım. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Dairelere bakıyorum." Bodrum katındaki bir daire dikkatimi çekince gözlerim kayıyor. "Demek kızlarla birlikte resmi olarak evden taşınmaya karar verdin?" diye soruyor.

"Evet. Bence en iyisi bu."

"Hepsinin gitmesine üzüldüğünü biliyorum."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum ve ilk kez bunu gerçekten söylüyorum.

Bunu bir sessizlik izliyor. "Eh, birilerinin melodisi değişti," diye düşünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, o haklı. Son iki aydır diplomamın olmamasından ve mezuniyet yaklaştığında kaçınılmaz olarak yaşanacak tüm değişikliklerden yakınıyordum.

"Her zaman söylediğin gibi, bir kapı kapandığında diğeri açılır," diyorum ona, bırakın iki kişiyi, bir kişinin ancak sığabileceği kadar küçük bir duşun fotoğrafını incelerken.

Elveda, duş seksi.

"İşte benim kızım," diye alkışlıyor annem. "Peki, nereye taşınmayı düşünüyorsun? Sen ve Mia kampüs dışında bir yer bulmaya mı çalışacaksınız yoksa yine annenin yanına taşınıp bana eşlik mi edeceksin?"

"Bu iki seçenek de kulağa oldukça cazip gelse de Mia henüz bir iş bulamadı, bu yüzden maaşını ve nerede olmak istediğini bilmeden kira sözleşmesi imzalamak istemiyor. Ve sen, Sevgili Anne, duyduğuma göre Bunco grubuna kendini fazlasıyla kaptırmış ve gecenin her saatinde dışarıda kalan koca bir kızsın. Gerçekten eve gelip anneme bakıcılık yapmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Gülüyor ama inkar etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, başka türlü olmasını istemezdim. Babam öldükten sonra annem yıkıldı. Colt ve diğer kardeşlerim için güçlü bir yüz ifadesi takındı ama onlar evden çıkar çıkmaz onu mutfakta ağlarken buluyordum. Yatak odasında. Duş almak bile bir süre için değdiğinden daha fazla çaba gerektiriyordu. Bu yüzden ilk iki yılımda onunla kalmaya ve kampüs hayatına adım atmak yerine online dersler almaya karar verdim. Hatta bir yıl sonra onun için çok endişelendiğim için beni evden kovmak zorunda kaldı. Ve sonunda, verebileceğim en iyi karar buydu.

"Yani yanına taşınmak için yeni kızlar mı bulacaksın?" diye soruyor, ses tonu şaşkınlıkla karışık. "Bunun yapmak istediğin son şey olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle ve ben değilim." Duraklıyorum, üç yatak odalı bir daire buluyorum. Çok pahalı ama yine de tıklıyorum. "Oooo, bunun bir ofisi ve ev içi spor salonu olabilir. Evet, lütfen."

"Tatlım, odaklan," diye azarlıyor annem. "Yanına taşınacak yeni kızlar bulmayacaksan nereye taşınacaksın?"

Gözlerimi kapatıp aşırı uyarılmış sincap beynimi dizginliyorum ve "Theo yanına taşınmamı istedi" diye açıklıyorum.

"O ne?"

"Yanına taşınmamı istedi." Dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapattım ve sırtüstü döndüm, kelebeklerin tanıdık kaleydoskopu bir kez daha ortaya çıkarken tavana bakıyorum.

"Ve sen de kabul ettin?" diye

soruyor. "Onu seviyorum sayılır,
hatırladın mı?" *Sessizlik.*

Telefonumu bir kulağımdan diğerine geçirerek doğruluyorum. "Anne?
Orada mısın?" "Oradayım."

Sessizlik.

"Ve?" Bastırıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ve
Theo'yu seviyorum. Sevdigimi biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. Satır aralarını okumaya çalışırken kafamdaki uyarı zilleri yüksek sesle ve net bir şekilde çalışıyor, ancak doğru bir sonuç çıkarmak bir yana, zorlama bir varsayımda bulunmak için bile yeterli bilgiye sahip değilim.

Neden benim adıma mutlu değil?

"Oookay?" Bir şey söylemesini beklerken kelime havada asılı kalıyor. Herhangi bir şey. "Ve bence o senin sonsuza dek senin," diye dikkatle ekliyor.

"Oookay?" Tekrar ediyorum. "Eğer onun sonsuza dek benim olduğunu düşünüyorsan, neden garip davranıyorsun?" "Garip davranmıyorum. Ben..." İç çekiyor. "Hazır olduğuna emin misin?"

Şaşırarak geri çekildim. Aslında bana tokat atsaydı daha az şaşıracağımdan eminim. Burnumun kenarını sıkarak ona "Ash, Colt'un yanına taşındı" diye hatırlatıyorum.

"Colt ve Ash sizden daha büyükler ve mezun oldular. Bu onların hayatlarındaki bir sonraki adım." "Peki benimkinde bir sonraki adım değil mi?"

İç çekişi sinirlerimi bozuyor ama dilimi ısırıyorum. O hep böyleydi. Şeytanın avukatı. Kaosumun sakinliği. Bilgelikle dolup taşan ve beni yeryüzüne geri getiren akli başında bilge. Bu da kendimi daha fazla sorgulamama neden oluyor. O bir şeylerin peşinde mi? Yanlış bir şey mi yapıyorum? Bunu iyice düşünemiyor muyum?

Hayır. Sorun değil.

Bu Theo.

Zaten birlikte yaşıyorduk ve her şey harikaydı. Yani büyütülecek bir şey değil. "Anne, sadece birlikte yaşamaya başladık. Büyütülecek bir şey değil," diyerek düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum. "Biriyle yaşamak ve her zaman onun kişisel alanında olmak büyük bir mesele. Ben senin

İkinizin de bu seviyede bir bağlılığa hazır olduğunuzdan emin olun. Hepsi bu kadar. Ve Theo'yu bilirsin. Senin için her şeyi yapar. Geçen sezon bunu kanıtladı. Ama aynı zamanda düşüncesizdir, Blake. İstedığinin bu olduğuna emin misin? Buna hazır mı? İkinizin de gerçekten ne istediğinizi söylediğinizden emin olmak istiyorum."

"Yanına taşınmamı istemesi için ona baskı yaptığımı mı ima ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Bunun bir rekabet olmadığını söylüyorum. Senin Theo ile olan ilişkine karşılık Ashlyn'in Colt

ile olan ilişkisi. Her şeyi kendi hızınızda ve kendi zamanınızda yapmanızda bir sakınca yok."

"Yani Theo'nun yanına taşınmak istememin tek nedeninin rekabetçi olmam ve... tam olarak ne yapmak istemem olduğunu mu düşünüyorsun? Colt ve Ash'i yenmek mi?"

"Sen ve Theo birbiriniz için yaratılmışsınız ve bunu ikinizin de küçüklüğünden beri görebiliyorum. İlişkinizi onayladığımı biliyorsun, Blake."

"O zaman neden bunu tartışıyoruz ki?" Şakaklarımı ovuşturarak talep ediyorum. Bana mı öyle geliyor yoksa başım mı ağrıyor?

Lanet olsun. Sinirlendim. Ve hüsrana uğradım. Daire alışverişine çıkacağım için heyecanlıydım ama şimdi yelkenlerimi suya indirmiş gibi hissediyorum.

"Haklısın," diye atıldı annem. "Özür dilerim. Haddimi aştım ve bu benim suçum. Seni parlak bir genç kadın olman için yetiştirdim ve sen de tam olarak böyle biri oldun. Daha fazla gurur duyamazdım ve sen ve Theo için gerçekten heyecanlıyım. Cidden. Heyecanlıyım. Nereye taşınmaya karar verdiğinizi bana bildirin, ben de size bir ev hediyesi getireyim."

Başımı salladım. "Teşekkürler." Sonra telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum.

Evin önünden gelen hafif bir kapı sesi, acıma partimi kısa kesiyor. İnleyerek ön kapıya yöneldim ve açtım.

"Merhaba."

"Hey, sen-" Theo kaşlarını çatıyor, beni içine çekiyor. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Kapıyı açık bırakarak topuklarımın üzerinde dönüyorum. Mutfak adasının ortasındaki kaseden anahtarlarımı alıyorum ama onu geçip arabasına gitmeme engel oluyor.

"Ne oldu?" diye tekrarlıyor. Göğsü benimkine değiyor ve bekliyor.

Annemle yaptığım konuşmayı tekrarlarken gözlerinin içine bakamadan göğsündeki soluk siyah ve kırmızı LAU logosuna bakıyorum.

"Anlat bana," diye zorluyor.

"Yanına taşınmamı istemen için sana zorbalık mı yaptım?"

Ağzımdan kaçırdım. "Ne?"

"Yanına taşınmamı istemen için sana zorbalık mı yaptım?" Tekrar ediyorum. Yıpranmış siyah beyzbol şapkasının siperliğinin altından gözlerim onunkilerle buluştuğunda sesim daha güçlü çıkıyor.

Ağzı kalkıyor. "Bana şaka yaptığını

söyle." "Hayır, şaka yapmıyorum.

Bilmek istiyorum."

Yanlarımda gevşekçe duran ellerimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine bağlıyor ve sırtına doluyor. Onları orada tutacağımdan emin olunca beni kendine doğru çekiyor ve ben gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yaslarken bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor. Derin bir nefes aldığımda onun kalp atışlarının sabit tınısı benimkini sakinleştiriyor.

"Çocukluğumuzdan beri seninle yaşamak için can atıyordum ve sen benim yatak odamdan jelibonlarımı çalıyordun, Bebek Thorne," diyor bana.

"Öyle söyleme."

"Gerçek bu." Elini omurgamda aşağı yukarı gezdirerek beni rahatlatıyor. "Ve ciddiylim."

"Rekabetçi mi davranıyorum? Ash ve Colt'un birlikte yaşamaya başlamasını kıskandığım için mi senin yanına taşınmama izin vermen için seni manipüle ediyorum?"

Benden uzaklaşp beni ona bakmaya zorlarken kuru kıkırdaması yanaklarımı ısıtıyor. "Aklına kim girdi?"

"Hiç kimse."

"Blake," diye uyarıyor.

Kavrayışından sıyrılıp alnımı göğüs kafesine yaslıyorum. "Anneme birlikte yaşayacağımızı söyledim ve şimdi nedenlerimi sorgulamama neden oluyor. Ve seninkini de." Ona tekrar bakıyorum. "Bu arada senin nedenlerin neler?"

"Öncelikle, her sabah seninle uyanmak istiyorum." Yaklaşıp alnıma bir öpücük kondururken homurdanıyorum. "Ayrıca seninle paylaştığım sabah duşlarımda tenimin haşlanması istiyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ayrıca bana gününü anlattığında gülüşünü ve alaycı cevaplarını duymak istiyorum." Elleri arka ceplerimi bulurken dudakları boğazıma kadar iniyor. Onları içeri sokup kışımı avuçluyor. "Ve ne zaman istersem seni becermek istiyorum." Sürtünmeyi arzularak göğüslerimi ona bastırıyorum ve bacaklarımı açarak kalçasının benimkilerin arasına yerleşmesine izin veriyorum. "Ve sana benim demek istiyorum." Başımı eğdiğimde dişleri boynuma sürtünüyor. "Colt ya da Ash umurumda değil. Sadece sen umurumdasın, Bebek Thorne."

Kalçalarımı kalçasına sürtmeye zorlarken parmakları kışma giriyor ve neredeyse inliyorum, baskı tam doğru yere çarpıyor.

"Teddy," diye nefes alıyorum. "Dikkatli olmazsan randevumuzu kaçıracağız."

"Bu bir daire için mi?" diye mırıldanıyor boğazıma doğru, sıcak nefesi tenimi karıncalandırıyor.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

"O zaman umurumda değil."

Şaşıarak geri çekildim. "Ne?"

"Kiralamak istemiyorum. Seninle birlikte bir ev almak istiyorum Blake. Ve onu dekore etmeni istiyorum. Şirin falan yapmanı istiyorum. Çarşaflarımızı, havlularımızı ve istediğin diğer her şeyi seçmeni istiyorum."

"Spor aletlerini unutmuşsun," diye belirttim.

Kıkırdıyor ve beni kolaylıkla kaldırıp kalçalarımın arkasını kavıyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Aletin tanidik çıkıntısı kot pantolonumun üzerinden beni tahrik ediyor ve ona karşı *sürtünmemek* için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Ne istersen, Bebek Thorne," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve boğucu ve...

Evet. Artık randevumuz da umurumda değil.

Kapıyı çarparak kapattığımda avuç içim ön kapıya çarpıyor ve o da davet beklemeden beni yatak odama doğru götürüyor.

"Ve bu senin düşüncesizce davranman ya da pantolonuma girebilmek için doğru şeyleri söylemen değil mi?" Şapkasını kapıp yatağımın üzerine atarak soruyorum.

"İkimiz de istemediğim bir şeyi kabul etmeyecek kadar inatçı olduğumu biliyoruz."

Beni bırakırken yumuşak bir gümbürtüyle yatağın üzerinde zıplıyorum. şapkasını yataktan alıp geriye doğru başıma yerleştiriyor, dağınık kırmızı buklelerim omuzlarıma yayılıyor.

Gözleri kararıyor ve dili dudaklarının arasından dışarı fırlıyor. "Ve şimdi, bana bineceksin, Bebek Thorne. Ve işimiz bittiğinde, bana gerçekten istediğin bazı evleri göstereceksin çünkü ikimiz de kiralık ev ararken tavşan deliğinden aşağı inip bunlara baktığını biliyoruz."

O piç beni çok iyi tanıyor.

O ayakta durup kemerini çözerken ben kotumu yatağın üzerinde tekmeliyorum, gözleri üzerimde. Çok sert ereksiyonu, mantar başının üzerinde parlayan bir damla prekum ile görüldüğünde ağzım sulanıyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, o elini şaftında aşağı yukarı ovuşturuyor ve onu izlememe izin veriyor. Ama bu partiyi başlatmak için çaresizce gömleğimin eteğine uzandığımda başını sallıyor. "Buraya gel."

"Tişörtün üstünde

mi?" Soruyorum.

"Sana şimdi

ihtiyacım var."

Yatağın kenarına oturuyor ve belimden tutup beni bir bez bebek gibi kaldırıyor ve tam olarak istediği yere koyuyor. Her iki kalçamı da onunkilerin iki yanına koyarak üzerine biniyorum ve kalın aletini göbeğime sürüyorum. Bu kısmı seviyorum. Theo'yla birlikte olmayı. Theo'ya bağlanmak. Onu bana karşı hissetmek. Kokusunu. Tenini. Beni uçurumun kenarına iterken alnındaki ter parıltısı.

Ve onu istiyorum.

Hemen şimdi

istiyorum. Tekrar.

Geçen seferki gibi. Ve ondan önceki gibi.

Çünkü hiç eskimiyor. Asla monotonlaşmıyor. Theo ile değil.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdanıyor, kalçalarımı kaldırıp başparmağımı ereksiyonunun başı boyunca gezdirerek onu giriş yerimle hizalıyorum.

"İşe yarıyor mu?" Ben soruyorum.

Benim önderlik etmeme izin vermeyerek kalçalarımın arkasından tutuyor, ayağa kalkıyor ve beni yatağa fırlatıyor. Şaşkınlıkla irkiliyorum ve eli bileğimi kavırıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yatağın kenarına sürüklüyor ve kollarıyla beni içine hapsediyor, ayakları yere basarken belinden eğiliyor. Ağzı benimkiyle sıcak ve dağınık bir öpüşmeyle birleşiyor. Sonra içime giriyor. Ağzım bir solukta açılıyor ama alışmama izin vermiyor. Nefesimi tutmama izin vermiyor. Tekrar tekrar içime giriyor, ellerinden birini aramıza sokuyor ve başparmağıyla klitorisimi buluyor.

"Kahretsin, Teddy. Lanet olsun. Lanet olsun. Siktir." Aleti içimdeki sinir demetini bulduğunda ve başını boynumun kıvrımına gömüp hassas eti emerken kelimeleri tekrarlıyorum.

Lanet olsun.

O kadar iyi ki. O çok iyi.

"Siktir, Teddy. Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim. Seni çok seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki-"

Boynumu ısırđı. Keskin ısırık paralanmama neden oluyor ve tırnaklarımı kıına geçirip hayata tutunuyorum.

Ama bu Theo'yu seviyorum.

Ne kadar çılgın. Ne

kadar çaresiz.

Beni ne kadar kolay

boşaltıyor. Bedenim onunkini

ne kadar arzuluyor.

Başını kaldırıyor, kalçalarımı kavrayıp kıcıımı yukarı kaldırırken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Daha hızlı ve daha hızlı, içimde pistonlar, vücudumu aletini sürmeye zorlarken bebek göğüslerimin onun altında zıplamasını izliyor. "Seni seviyorum, Blake."

Gülümsüyorum, zar zor tutunuyorum. Tırnaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, şapkasını çoktan unutmuşum. Bakışları altında açıkta kalan tenimin her santimetresinde geziniyor.

İşte orada.

Yaklaştı.

"İçime gel, Theo," diye yalvarıyorum.

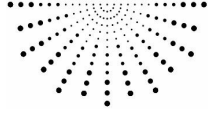
Kısık bir iniltiyle boşalıyor, içimde sarsılırken vücudu donup kalıyor. Üstüme yığıldığında, ağırlığı beni yatağa bastırıyor ve içimden bir kahkaha kopuyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, devasa bir hokey oyuncusunun altında ezilirken bu ne kadar imkansız gelse de. Ama bunu da seviyorum. Ağırlığının getirdiği rahatlık. Tanıdık geliyor. Evim gibi.

Onunla bir daireye, eve ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Sadece Theo'ya ihtiyacım var. Ve bunun gibi anlar bunu kanıtlıyor. Bunların hiçbirisi bir yarışma değil. Çünkü başka hiçbir şeyin önemi yok. Başka kimsenin önemi yok.

Sadece ben ve Teddy.

Yalan söylemeyeceğim. Bana takılıp kaldı.

MIA

“**M** Is Rutherford," diye hitap ediyor yaşlı bir kadın bana. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken buruşuk dudakları inceliyor, dikkati kısa bir süreliğine altından görünen dövmenin üzerinde duruyor

uzun kollu bluzum. Bahse girerim atlet giymeye ve dövme kolumun tamamen görünmesine izin vermeye cesaret etseydim kalp krizi geçirirdi.

Ben de kulağımdaki piercinglerin özgeçmişime son darbe olacağını düşünmüştüm.

Ne şanslıyım.

Dürüst olmak gerekirse, etkilenmeliyim. Ne kadar oldu? Üç saniye mi? Ve şimdiden benden hoşlanmadığına karar verdi. Bu bir rekor olabilir.

Bu, bu röportajın çoktan tuvalette olduğu anlamına gelmiyorsa, ne gelir bilmiyorum.

Ayağa kalkarak ona gülümsedim ve ne kadar imkansız gelse de buz gibi halini görmezden geldim. "Merhaba," diye selamlıyorum onu.

"İçeri gel." Ofisin kapısında bekliyor, ben de yanından geçip gidiyorum. Ofiste tek bir pencere, doksanlı yıllardan kalma gibi görünen sarı lake bir masa ve üzerinde hüzünlü, neredeyse ölü bir bitkinin durduğu bir dosya dolabı var. Üzerinde Bayan Desiree Foster yazan bir plaket pirinçle basılmış ve masanın tam önüne yerleştirilmiş, pek de rahat görünmeyen tek bir sandalyeyle birlikte masanın ön ve ortasına yerleştirilmiş.

Arkamı dönüp tekrar ona bakıyorum. "Tanıştığımız için teşekkür etmek istiyorum-" "Otur," diye emrediyor.

Oof. Birinin bu sabah kışında bir sopa var.

Bayan Foster kâğıtlarla dolu masanın etrafından dolanıp otururken, meşgul görünmek için birkaç desteyi karıştırırken metal sandalyenin kenarına oturuyorum. Aradığı şeyi bulduğunda, boncuk gibi gözleri önündeki tek bir kâğıdı tarıyor. Gözleri bana kaydığında soğuktu. Hesaplıyor. Yuvarlak göbeği, kabarık toplanmış bembeyaz saçları ve kırmızı, pembe yanaklarıyla Bayan Claus'a benzediği düşünülürse bu çok tuhaf.

"Demek Lockwood Heights Medical'da çalışmak istiyorsunuz," diye anons etti. "Neden?"

"Öncelikle harika bir hastane," diye cevap veriyorum. "Eyaletteki en yüksek puanlı hastanelerden biri. Diğer hemşireler, doktorlar ve personelin hepsi internette ortamdan övgüyle

bahsediyor ve evime yakın, yani

ayrıca harika bir avantaj."

"Peki neden uygun olacağınızı düşünüyorsunuz?"

"Arkadaş canlısıyım. Çalışkanım. Sabırlıyım. Zekiyim. Hızlı hareket ederim." Tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerinin kısılmasını izlerken, önceki mülakatlarımdaki aynı ezik cevapları tekrarlayarak geveleyip duruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, sıkılmadı.

Kızgın.

Ve nedenini anlayamıyorum.

"Arkadaşlık karşıtı politikamızdan haberiniz var mı?" diye araya giriyor.

Duraksadım, şaşırdım. "Sanırım çoğu arkadaşlık karşıtı politika gibi. Haksız mıyım?" "Peki kardeşlik karşıtı politikanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Benim aptal olduğumu mu düşünüyor?

Boğazımı temizliyorum ve "İş arkadaşları arasında romantik ilişki olmaz" diye cevap veriyorum. "Peki bu sizin için bir sorun mu? İş arkadaşlarıyla ilişkiden kaçınmak?"

Kaşlarım çatıldı. "Hiç de değil. İlişkiler pek aklımın ucunda değil."

"Hmm." Gözlüklerini çıkarıyor ve incelemekte olduğu kâğıdın üzerine koyuyor. Şimdi bunun benim özgeçmişim olduğunu görebiliyorum. Parmaklarını önünde birleştirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Koltuğumda geriye doğru sarsıldım.

"Bu kadar mı?" "Evet, hepsi bu kadar."

Şaka yapıyor olmalı. En kötü mülakatlarım bile iki dakikadan uzun sürmüştür. Sağlık sektöründeki en temel standart sorulardan bazılarını sorma zahmetine bile girmedi.

Cidden. Bu kadının sorunu ne?

"Hepsi bu kadar olacak," diye tekrarlıyor, sesi lanet bir çivi kadar keskin.

Kendimi felç halimden kurtararak ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Foster."

Gülümsemesi en iyi ihtimalle zoraki. Elim nazikçe sıkıldığında şaşırmadım, parmakları benimkine zar zor dokunuyor. Sanki hastalıklı falanmışım gibi.

Bu noktada, işi alırsam daha çok şaşıracaktım.

"Size de iyi günler Bayan Rutherford." Elim bırakıyor, çikolata renkli pantolonuna siliyor ve ofis kapısını işaret ediyor. "İlgilenirsek size ulaşırız."

Bu da benim işaretim.

Tek kelime etmeden Lockwood Medikal'in İnsan Kaynakları departmanının başına sırtımı dönüyorum ve ofis kapısının hâlâ açık olduğunu görüyorum. Ya çok dalgındı ve mahremiyetin ne demek olduğunu bilmiyordu ya da kapıyı açık tutmaya niyetliydi ve en başta bana gerçek bir şans

vermeye niyeti yoktu. Kapıyı sonuna kadar iterken tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve kısa bir süre duruyorum.

Önlüklü bir kadın karşı tarafta, yüzünde özür dileyen bir ifade var. Güzel bir kadın. Ela gözlü.

gözleri, mavi saçları ve nazik bir gülümsemesi vardı.

"Hey," diye selamlıyor beni sol elini sallayarak. Ön kolunu bir dövme kaplıyor ve çok güzel. Güllü bir kitap. Ne olduğunu anlayamasam da bir şeyler de yazıyor.

Belki de dövmelerim Bayan Foster'ı kızdırmamıştır.

Muhtemelen pırıl pırıl kişiliğimdi.

Yabancıya karşı gardım hemen düşüyor ve omzumun üzerinden Bayan Foster'ın ofisine bakıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Merhaba. Konuşmak ister miydiniz-"

Bir parmağını sessiz bir "bana bir saniye ver" hareketiyle kaldırarak etrafımdan dolaşüyor, Bayan Foster'ın kapısını sessiz bir tıkırtıyla kapatıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Bayan Foster adına özür dilemek istiyorum,"

diye başlıyor. Kaşlarım havaya kalktı.

"Affedersiniz?"

"Ben Caity, bu arada." Elini sıkmam için uzatıyor, ben de her zamankinden daha şaşkın bir halde elini tutuyorum. "Ben Mia," diye cevap verdim. "Merhaba."

Yüzünü buruşturuyor ve elimi bırakıyor. "Kim olduğunu biliyorum."

Ne oluyor be?

Başımı eğip ona tekrar bakıyorum ama az önce olduğu kadar yabancı. Belki de SeaBird'le ilgileniyordur? Hayır, genelde yüzlerle aram iyidir ve bu kızı daha önce hiç görmedim.

Başımı salladım ve sordum, "Özür dilerim. Beni nereden tanıyorsun?"

"Birincisi, Bayan Foster'ın programıyla ben ilgileniyorum ve ikincisi, birkaç hemşirenin sizin hakkınızda konuştuğuna kulak misafiri olmuş olabilirim ve..." Sesi kesiliyor ve bakışları yere düşüyor, suçlu gibi görünüyor.

"Özür dilerim... Hemşireler benden mi bahsediyordu?" Ben soruyorum. "Beni nereden bilsinler ki?"

Kız, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda pap smear yaptıran biri kadar rahat görünüyor. "Alınma ama birçok insan seni tanıyor."

Anlamaya başlıyorum ve çenem geriliyor, tırnaklarım avuçlarımda hilaller oluşturuyor.

Sikeyim. Sen. Shorty.

OnlyFans hesabını biliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Aslında, onu boşver. Google'da adımları aratırsanız muhtemelen karşınıza çıkacak ilk şeydir. Bulabileceğim şeylerden korktuğum için bu teoriyi doğrulamayı reddediyorum.

Ne olursa olsun, Caity'nin başka bir şey söylemesine gerek yok. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum ve bu beni kızdırıyor.

"Bu pozisyonu alma şansım var mı?" Talep ediyorum.

Tereddüt ederken ela gözleri pişmanlıkla doluyor. Başını hafifçe sallıyor. Dikkat etmemiş olsaydım muhtemelen kaçırırdım. Ama bakışlarındaki pişmanlık? Acıma mı?

Siktir et.

"Bunun senin hatan olmadığını bilmeye hakkın olduğunu düşündüm ve bu olayda yanlış bir şey yapmadın.

Görüşme," diye atıldı Caity, çıldırmaya ne kadar yakın olduğumu hissederek. "Çok zorlama."

Başımı sallarken azı dişlerim gıcırıyor, hayal kırıklığı gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Caity." "Bekle," diye yalvarıyor. "Arabana kadar sana eşlik edeyim."

"Ben iyiyim."

"Ciddiyim." Tekrar Bayan Foster'ın kapalı kapısına bakıyor ve ben de onun beni takip edip etmemesini umursamadan fırlayıp gidiyorum çünkü umursamayacak kadar kızgınım.

Dışarı çıktığımda güneş parlak, kanım kaynıyor. Gözlerim alışana kadar gözlerimi kısarak park yerindeki arabamı görüyorum ve ona doğru koşuyorum.

Caity bana yetişmek için acele ederek, "Kahretsin Mia, köpeklerimden daha hızlı yürüyorsun," diye mırıldanıyor. Neredeyse gülecektim ama yutkunuyorum.

Eskiden bir köpeğim vardı. Ve çok güzeldi. Çılgındı. Dağınık. Kocaman. Ve salyalı. Pixie. Adı Pixie'ydi. Sonra, amcam istemeden onu çaldı. Onu bana ilk alan babam olduğu ve annem de köpeklerle karşı olduğu için amcamın almasına izin verdim.

Ama dostum, onu nasıl özledim.

Hâlâ hayatta ama artık benim değil. Onu tekrar görmeye gitmeliyim. Belki onu yürüyüşe çıkarırım, çünkü artık benimle koşuya çıkamayacak kadar yaşlandı. Ama yürüyüş? Güzel olabilir. Ve lanet olsun, şu anda rahatlık ve aşinalık işime yarayabilir.

Yanaklarımı siliyorum, kendime olan son saygım da sonunda yorgun kemiklerimden sızıyor ve beni eskiden olduğum güçlü belalının bir kabuğundan başka bir şey bırakmıyor.

Çok uğraştım.

Hem de çok.

Daha iyi olmak için. Daha güçlü olmak için. İstedğim şey için savaşmak. Olmak istediğim kişi olmak. Ama bunun bir önemi yok.

Kaç engeli aşmak zorunda kaldığının bir önemi yok. Kaç tane engelin üzerinden atladığının.

Yine de yeterli değil.

Caity'nin beni izlediğini hissedebiliyorum. Kollarını kavuşturmuş, başını öne eğmiş. Yardım etmek ister gibi.

Yaptığım pisliği düzeltmek istiyor. Ama nasıl yapacağını bilmiyor.

O daha genç. Muhtemelen benim yaşıma yakın. Muhtemelen uğraşması gereken kendi sorunları vardır. Ama iyi biriydi. Bana gerçeği söylemek için.

Anahtarlarımı çantamdan çıkarırken şingirdiyor ama arabama binmiyorum.

Henüz binmedim. "Ne tür köpekleriniz var?" Ona soruyorum.

"İkisi yavru arkadaşı ve laboratuvar pit karışımı. Sonra bir chihuahua ve oyuncak Avustralya Çoban Köpeği karışımım var."

Gerçek bir eğlenceden çok acınası bir hıçkırığa benzeyen bir kahkaha kopuyor içimden. "İsimleri ne?"

"Chuck, Daisy ve Luna," diye yanıtlıyor

Caity. Burnumu çekiyorum. "Sevimli isimler."

"Teşekkürler. Bunları ben ve kocam Alec bulduk."

Başımı salladım, anahtarlarımı elime aldım ve tekrar ona baktım. "OF hesabımı nasıl öğrendiler?"

Aynı acıma duygusu ela gözlerinde de dalgalanıyor. "Hemşirenin erkek arkadaşlarından biri... Shorty adında bir adamla arkadaştı?" Caity başını sallıyor. "Çok da önemli değil. Çoğu hastane ve doktor ofisi bırakın işe almayı, insanlarla görüşmeden önce araştırma yapar. Bayan Foster genellikle benden sosyal medyada hızlı bir araştırma yapmamı ister, ben de bulduklarımı ona söylerim."

Başım dalgınca bir aşağı bir yukarı sallanıyor. O haklı. OF hesabımı gizli tutamayacağımı bilmeliydim. Hiçbir fotoğrafta yüzümü göstermemem önemli değildi. Fotoğrafların çoğunun sadece ayaklarımı ya da bikinili veya iç çamaşırılı halimi göstermesi de önemli değildi. Olan oldu. Yaşadıklarımın bir şey öğrendiysem, o da fotoğraflar bir kez ortaya çıktığında sonsuza kadar orada kalacaklarıdır. Geri dönüşü yok.

Ve bu berbat bir şey.

Her zaman Fender Amca'yı arayabilirim. Ne de olsa adam bazı başkanlarımızdan daha fazla bağlantıları olan bir rock yıldızı. Muhtemelen fotoğrafların çoğunu kaldırtabilir. Ama zarar çoktan verildi, en azından yerel olarak. İşe alınmak için gerçek bir şans istiyorsam, taşınmam gerekecek. Ve ben taşınmak istemiyorum. Yavaş ve derin bir nefes alırken çenem göğsüme değiyor.

Bu berbat bir şey.

"Sana kahve ya da başka bir şey ısmarlayabilir miyim?" Caity sorar. "Belki tam yağlı sütlü buzlu karamelli mocha?" diye dürtüyor. "Ben ısmarlıyorum."

"Sorun değil." İşaret parmağımla gözlerimin altını siliyorum, koyu renk göz kalemimi yerinde tutmaya çalışıyorum. "Yine de teşekkürler."

"Lafi bile olmaz."

"Dövmeni beğendim," diye ekliyorum, dikkatim daha önce fark ettiğim, üzerinde gül olan aynı kitap dövmesine kayıyor. "Ne yazıyor?"

Kolunu kaldırıyor, düşüncelere dalmış gibi parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdiriyor.

"Devam edeceği yazıyor..." "Hoşuma gitti," diye mırıldandım. "Çok hoşuma gitti."

"Ben de." Ela gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bayan Foster'ın seni üzmesine izin verme. Ya da diğer şeylerin" diye açıklıyor güven verici bir gülümsemeyle. "Bunu başarabilirsin."

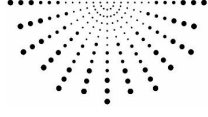
"Teşekkürler."

Ve nedense, onun hastaneye geri dönüşünü izlerken, belki de haklıdır diye düşünmeden edemiyorum. Hemşirelik alanında olmayabilir, ama hayatımda bir şey öğrendiysem, tekrar ayağa kalkacağımı öğrendim. Kalkmak zorundayım. Dövmesini düşünüyorum.

Devam edecek...

Bunu aldım.

ASHLYN

Colt bana restoranın kapısını açtığında sarımsak ve parmesan kokusu tüm gücüyle yüzüme çarpıyor.

O

normalden biraz daha gergin. Nedenini bilmiyorum. Yanına taşındığımdan beri hep kaypaktı, ama çok şey değişti, o yüzden anlıyorum.

Ve geri çekilip küçük şeylerin tadını çıkarmak için sevdiğiniz kişiyle bir randevuya çıkmaktan daha iyi bir yol var mı?

Kırmızı deri kabinler ve altın avizeler bizi karşılıyor, bir kızın isteyebileceği en mükemmel ve en güzel ambiyansı sunuyor, özellikle de midem bu şekilde guruldarken. Günü Blakely'ye basketbol sahasında birkaç çocukla ilgilenmesi için yardım ederek geçirdim ve açlıktan ölüyorum.

Yemek. Yemeğe ihtiyacım var.

Colt'un elini belime bastırarak beni hostes standına götürüyor ve rezervasyonumuzu yapabilmesi için soyadını söylüyor.

Bulduktan sonra kız iki menü alıp bizi masamıza götürüyor. Ben kabine geçerken Colt karşı tarafa oturuyor ve parmaklarını önünde birleştiriyor, gözleri kıvrımlarıma ve bu geceki randevumuz için seçtiğim beyaz sundress'e kayıyor.

"Çok güzel görünüyorsun Günışığı," diyerek beni tek bir içten iltifatla macun haline getirdi.

Ve bu komik.

Nasıl da eskimiyor.

Onun düşünceliliği.

Detaylara verdiği önem.

Bana değer verildiğimi ve her şeyden önce *görüldüğümü* hissettirme arzusu.

Eski sevgilim Logan'la hiç görülmedim. Pek sayılmaz. Daha çok bir dekor gibiydim. Kız arkadaş sıfatını dolduran bir beden. Başlangıçta fark etmemiş olsam bile onun için değiştirilebilirdim.

Ama Colt'la? Bana kendimi yeri doldurulamaz hissettirmekten başka bir şey yapmadı. Özel. Güzel hissettirdi. Ve onu bunun için seviyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve menümü açıyorum ama kelimelere bakmıyorum. Bunun

yerine, menünün kenarından utanmadan onu kontrol ediyorum, yontulmuş çenesini ve ukala sırtışını

bana doğru bakıyor. "Siz de o kadar kötü görünmüyorsunuz bayım."

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyor kuru bir sesle.

Gülüyorum ve menü seçeneklerini taramaya başlıyorum, "Ee, nasıl bir duygu? Tüm spor kanallarında adının geçtiğini görmek? Herkes draft seçimlerini ve Lions için kimin en uygun olacağını tartışıyor, kadrodaki sol kanat ve orta saha oyuncularını göz önünde bulundurarak. Sizi oynarken görmek için oldukça heyecanlılar Bay Thorne."

"Birileri araştırmalarını tazeliyor," diye belirtiyor.

Bir omzumu silkiyorum ve su bardağımdan bir yudum alırken gözlerini tutuyorum. "Dedikodu sütunlarından uzak duruyor musun?" diye dürtüklüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bardağımı krem rengi masa örtüsünün üzerine koyuyorum.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." "Mm-hmm," diye mırıldanıyor, pek de ikna olmuş görünmüyor.

Ağlarken ona kaç kez bir makale gösterdiğimi düşünürsek bunu anlıyorum. İster bana sürük dedikleri için olsun, ister kıyafet seçimlerimi değerlendirip stil anlayışımın olmadığını söyledikleri için olsun. Hiç fark etmedi. Muhabirler ve paparazziler sırf yapabildikleri için beni çamura bulamakta çok zorlandılar. Çünkü NHL'deki en haber değeri olan oyunculardan biriyle çıkmama rağmen ilgi odağı olmamayı tercih eden kolay bir hedef olduğumu biliyorlar.

İşler sessizdi. En azından son zamanlarda. Muhtemelen yaklaşan taslağa odaklandıkları içindir, ama ben elimden geldiğince uzun süredir bunu içime çekiyorum. Sessizliği. Huzur. Yeni sezon yaklaşırken muhtemelen yeniden başlayacaklarını bildiğim dedikodu sütunlarından uzak durmak.

Hatırlatmadan sıyrılıyorum. "Şu anda senden ve hokey kariyerinden bahsediyoruz. Tatilin sona ermek üzere, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten mi?" Duraksıyor ve kabine biraz daha yerleşiyor. "Gerçeküstü bir his. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim."

O haklı. Burada olacağını hiç düşünmemişti, ya da en azından babası öldürüldükten sonra. Bu çok ilginç. Tek bir anın bizi ne kadar yoldan çıkarabileceği. Ve yine de başka bir an bizi ait olduğumuz yere geri getirebilir. Colt'u evimin önündeki ışıklarda ilk gördüğümde Logan'la çıktığıma hâlâ inanamıyorum. Bana telefon numarasını attığına ve en iyi arkadaşıyla çıktığımı bildiği halde bana asılma cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum.

Sonra tekrar, sanırım o da benimle aynı bağlantıyı hissetti.

Tanıştığımız ilk andan itibaren Logan'la olan ilişkimde ne kadar mutsuz olduğumu ve Logan'ın beni ne kadar az önemsedığını görebildiğini düşünüyorum. Bence bir şans verilirse bana ne kadar iyi davranabileceğini görebiliyordu. Ve bunu fazlasıyla kanıtladı.

İşte buradayız.

Birlikteyiz. Başardık.

Garson araya girdi ve ona siparişlerimizi verdik. Masadan kalkıp gittiğinde, "Ee, nasılsınız?"

diye soruyorum.

"İyi. Neden?"

"Son zamanlarda... kapalı olduğunu hissediyorum," diye itiraf ediyorum, odadaki fili ele alırken bordo peçetenin kenarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum.

"Kapalı değil, sadece..." Boynunun arkasını sıkıyor. "Stresli, sanırım."

"Ne hakkında?"

"Pek çok şey hakkında."

"Mesela...?"

Bastırıyorum.

"Önümüzdeki sezon gibi. Ve sizi rahat bırakmayan paparazziler. Ve Lions'ın kimi seçeceği ve takıma uygun olup olmayacağı gibi."

"Bunlar çok fazla stres faktörü," diye not ediyorum.

Uzanıp kıpırdayan elimi kavlıyor ve başparmağını tenimde ileri geri gezdiriyor. Bu masum dokunuş beni ısıtıyor. Beni rahatlatıyor. Nereye gidersem gideyim beni takip etmeyi seven endişemi hafifletiyor.

"Evet. Ama yine de özür dilerim," diye özür diler Colt. "Eğer öyle görünmediysem. Şu anda başımda çok iş var ama bu bir mazeret değil."

"Özür dilemen gerektiğini hissetmen için yemeğe gitmemizi önermedim. Sen yanlış bir şey yapmadın. Biraz dalgın olduğunu hissettim ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Hepsi bu kadar."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Ve özür dilerim. Daha iyi olmaya çalışacağım." Başımı salladım. "Pekâlâ."

"Yani bana hiç söylemedin..." Colt konuyu değiştirerek bahsediyor. "Mia ev sahibine taşınacağını söyledi mi?"

"Aslında, evet. Birkaç hafta önce," diye cevap veriyorum. "Ev sahibi ona yeni bir yer bulması için yaz sonuna kadar süre verdi ama ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok çünkü mülakatları iyi gitmiyor ve yakında bir yer bulamazsa nerede yaşayacağını bilmiyorum."

Colt Mia'nın mali sorunlarının farkında, tıpkı birlikte yaşamaya başladığımızdan beri benim de farkında olduğum gibi. Ve sadece arkadaş olsalar bile, ona benim gibi değer veriyor.

"Son görüşmesi nasıl geçti?" Colt elimi bırakıp suyundan bir yudum alarak soruyor. "Lockwood Medical'daki görüşme."

Başımı sallıyorum ve bir omzumu silkiyorum. "Anlamadı."

"Emin mi?"

"Evet." Ellerimi kucağımda sıkarak, "Onun için biraz endişeleniyorum Colt," diye itiraf ediyorum.

Bu muhtemelen benim en büyük kusurum ve en büyük gücüm. Etrafımdaki herkes için endişeleniyorum. Onları, mutluluklarını ve iyi olup olmadıklarını önemsiyorum. Finansal, duygusal ya da fiziksel olarak, fark etmez. Önemsiyorum. Peki ya Mia gibi kendine zarar veren birini önemsiyorsam? Söylemeye gerek yok, bazen zihnimde ağır bir yük oluyor.

"Her zaman onun için endişeleniyorsun," diye belirtiyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Elimde değil. Ben buyum işte." İnliyorum ve yüzümü

kapatıyorum.

"Ve bu yüzden harika bir öğretmen olacaksın."

"Sanırım bana çok fazla güveniyorsun," diye mırıldanıyorum, ellerimi tekrar kucağıma bırakarak. "Arkadaşlarımın yanında bu kadar anne ayı gibi hissediyorsam, öğrencilerime karşı ne kadar korumacı hissedeceğimi hayal edebiliyor musun?"

"Evet, ama seni bir gün harika bir anne yapacak olan da bu."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum büzülmüş dudaklarımın arasından.

Resmi çocuk konuşmasını hiç yapmadık. Henüz nişanlanmadık bile. Ama büyük bir aile istediğimi biliyor. Ben de onun birkaç çocuk istediğini biliyorum. Bugün değil. Birkaç yıl daha değil. Ama bir gün.

Onunla geçirdiğim *günleri* seviyorum.

"Bu kadar stresli konuşma yeter," diye anons ediyorum. "Bana iyi bir şey söyle."

"Şey," diye başlar Colt. "Bir bakalım. İyi bir şey. Güzel bir şey." Garson kız yemeğimizi getirip önümüze iki makarna tabağı koyarken duraksıyor.

Colt çatalını linguini'nin içinde döndürerek bir ısırık alıyor. Beyaz sosun bir kısmı üst dudağını boyuyor ve ben utanmadan adama bakıp ağzımın suyu akarak gülümsüyorum. Adam çok çocuksu, çok yakışıklı. Çoğu gün bunun farkında bile değil.

Birinin bakışlarını üzerimizde hissederek dönüyorum ve bizim yaşlarımızda bir çift kadının bize baktığını görüyorum. Odanın öbür ucundan biri ağzının kenarını kapatıp arkadaşına bir şeyler fısıldıyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

İnce, kızım. Gerçekten ince.

İçlerinden biri ayağa kalkıp yüksek topuklu ayakkabılarıyla bize doğru yürürken Colt'a, "Görünüşe göre hayranların var," diyorum.

"Affedersiniz," diye övünüyor. "Ama ben büyük bir hayranınızım. Bunu benim için imzalayabilir misiniz?" Colt'a bir peçete ve kalem uzatılıyor, o da kıkırdayarak peçeteyi alıyor ve bordo renkli peçetenin üzerine adını karalıyor.

"Ben de bir fotoğraf çektirebilir miyim?"

Colt kabinin karşı tarafındaki bana doğru işaret ediyor. "Üzgünüm ama bir randevum var." "Oh, hadi ama. Lütfen. Birlikte bir fotoğrafımız olsaydı kesinlikle ölürdüm."

Colt çaresiz bir ifadeyle bana bakıyor, ben de "Sorun değil" diye mırıldanıyorum.

İri göğüslerini Colt'un omzuna bastırıp eğilerek birlikte selfie çekerken neredeyse elbisesinin dışına taşıyor. Tatmin olmuş bir şekilde tekrar ayağa kalkıyor ve Colt'un omzunu sıkıyor. "Teşekkürler Colt. Seni zaten takip ediyorum ama fotoğrafı gönderdiğimde seni de etiketleyeceğim. Böylece sen de beni takip edebilirsin." Koyu renk gözleri onunkilere kayıyor ve nazıkçe gülümsüyor. "Sonra görüşürüz, Colt."

Sonra beni suskun bırakarak masasına geri döndü.

"Vay be." Ağzımdaki kötü tadı silmek için ne kadar çaresiz olsam da bir ısırık alma zahmetine

girmeden çatalımı makarnamın içinde döndürüyorum. Ama ciddi. Bu az önce mi oldu? Hiç şaşırmadım. Gözümün önünde gözünü kırpmadan ona numarasını veren kızlar oldu. Selfie çekip göğüslerini ona bastırmak mı? Hey, neden olmasın?

Colt bana bakıyor ve başını sallıyor. "Onları görmezden gel."

"Söylemesi yapmaktan ne kadar kolay," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Hiç bıkmıyor

Bu musun

mu

?" Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Dürüst olmak gerekirse, sayamayacağım kadar çok kez yaptık ve o

Muhtemelen bundan bıkmıştır, ama önemli değil. O beni tanıyor. Logan'la olan geçmişimi biliyor. Güvensizliklerimi ve ne zaman etrafta kızlar olsa ne kadar çabuk yüzeye çıktıklarını biliyor. Ve adam buna rağmen sabredecek kadar tatlı.

Makarnasını unutan Colt masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve başparmağını tekrar elimin arkasına sürterek bakışlarımı tutuyor, bu masum dokunuşun benim Kriptonitim olduğunu biliyor. "Günüşğim, burada kiminleyim?"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak." Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Burada seninleyim. Seni seviyorum. Seninle yaşıyorum. Onlarla değil.

Sen."

"Biliyorum."

Ama bu göğsümdeki gerginliği hafifletmiyor ya da Colt benim yerime geçmek isterse bu kabindeki yerimi seve seve alacak düzinelerce, hatta yüzlerce kız olduğunu hatırlatmıyor.

Siktir git Logan, diye düşünüyorum kendi kendime. *Senin ve verdiğin tüm bu aptalca güvensizliklerin canı cehenneme.*

Be

n. Bu hiç adil değil.

Bu *gerçekten* adil

değil. En ufak bir

şekilde bile.

Ama hiçbir yere gitmiyorlar. Ve ne zaman güvensizliğim arka tarafıma kaymaya başlasa Colt'un aksini kanıtlamak için elinden geleni yapmasına rağmen, ne kadar değiştirilebilir olduğumu hatırladım.

Şu anda olduğu gibi.

Kızlar bir metreden az uzaktaydı. Bize

bakıyorlardı.

Bana pis pis bakıyorlar.

Ve *Colt'a* takdir dolu bakışlar atıyor.

Çünkü ben kötü adamım. Onu piyasadan çektiğim için. Onu onların pençelerinden çaldığım için. Bu çok saçma.

Ve sinir bozucu.

Ateşli bir hokey oyuncusuyla çıkmanın zevki.

"Ben tuvalete gidiyorum." Kabinden çıkmaya çalışıyorum ama bileğimden tutup ayağa kalkıyor, masanın üzerinden eğilip boğazımı sarıyor. Başımı ona doğru eğiyor ve beni öpüyor. Herkesin önünde.

Ve bu tatlı bir öpücük değil.

Bu iffetli bir öpücük değil.

Düpedüz kirli, yaramaz ve *ateşli*.

İzin beklemeden dilini dudaklarımın arasına sokuyor ve benimkine sürtüyor, boğazımın arkasına bir inilti yerleşirken ağzıma sokup çıkarıyor.

Size ve öpücüklerinize lanet olsun, Bay Thorne.

Adam beni bir keman gibi çalabiliyor.

Beni tam istediği yerde tuttuğundan memnun, ağzıma karşı gülümsüyor ve gitmeme izin veriyor. "Bu ne içindi?" Nefes nefese sordum.

"Bana ne yaptığını onlara gösteriyorum, böylece asla sorgulamalarına gerek kalmıyor."

Vay be.

Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve banyoya gittim. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Aslında bu tam olarak doğru değil. Sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Disk tavşanları. Colt'u buzda izleyip ağzının suyunu akıtma hakkına sahipmiş gibi hisseden kızlar. Onun hakkında fantezi kurma hakkı. Onun dikkatini çekmek umuduyla posterlere istediklerini karalama ve maçları sırasında havada tutma hakkı.

Hayal kırıklığına uğradığım

Colt değil. O kızlar.

Kızlar dışarıdakiler gibi.

Erkeğimi tanıdığını sanan kızlar. Ona benden daha iyi davranabileceklerini sanıyorlar. Yanılıyorlar. Neyse ki Colt'a bunu bilecek kadar güveniyorum. Ama ne kadar istesem de bu onları ortadan kaldırmıyor.

İşimi bitirdikten sonra banyo kapısı açıldığında lavaboda ellerimi yıkıyorum.

İki kız içeri giriyor, yüksek topuklu ayakkabıları fayanslara vurarak bana doğru geliyorlar. Biri Colt'la selfie çeken kız, diğeri de onun masadaki arkadaşı. İkisi de bana hançer gibi bakarken Colt'u süzüyorlardı.

Gerçekten beni buraya kadar takip mi ettiler?

Dikkatim onların küçük kırmızı elbiselerine kayarken kızgınlığım güvensizliğimle savaşıyor. Tabii ki birbirlerine uyuyorlar.

Klas, bayanlar.

"Merhaba," diye selamlıyor beni Colt'la fotoğraf çekirmiş olan kızarmış uçlu sarışın. Ellerimi bir kâğıt havluya kurularken verdiğim tek yanıt kâğıt kırıışıklığı oluyor.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım," diyor diğer kız bana. Sarışından daha güzel. Saçları daha koyu ve sırtı açık elbisesinden aşağı sarkıyor. Fark etmemeliydim, ama her durumda daha büyük tehdidi değerlendirmenin DNA'mıza işlediğinden oldukça eminim ve elimde değil.

"Sana çok güveniyorum. Colt'u orada tek başına bırakıyorsun. Yerinde olsam onu gözümün önünden ayırmazdım," diyor kan kırmızısı tırnaklarını incelerken.

Dudaklarım inceliyor ama kullanılmış kağıt havluyu çöpe atarken sessiz kalıyorum. Gittikçe cesaretleniyorlar

Son zamanlarda. Muhtemelen kendi iyiliğim için fazla iyi olduğumu bildikleri içindir. Ya da belki Colt mezun olduğu ve ona pençelerini geçirme sürelerinin sınırlı olduğunu bildikleri içindir. Her iki seçenek de içimi ısıtmıyor.

Sinirlenerek kapıya doğru uzanıyorum, ama esmer kadın önüme çıkıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye devam ediyor.

"Ne?" Sarışın, kollarını kavuşturup iri göğüslerini elbisesinin dışına taşıacak kadar yukarı iterken cıvıldıyor. Eğer seksi olmaya çalışıyorsa, bunu tam olarak başaramıyor. Hayır. Kız çok ucuz görünüyor. Sadece birinci sınıf öğrencilerinin parasının yetebileceği bir fahişe gibi.

İğrenç.

"Bence Colt önümüzdeki sezon LAU formasını Lions formasıyla değiştirirken, şu anki kız arkadaşını da daha iyi biriyle değiştirebilir."

"Evet. Benim gibi biri." Sarışın saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Ve ben," diye takılıyor diğeri.

"Oooo, ikisi bir arada. Eminim Colt Thorne buna bayılırdı. Değil mi?" diye soruyor sarışın.

Gag.

"İzninizle." Artık aç hissetmememe rağmen yanlarından geçip kabine geri dönüyorum.

Colt bana bakıyor, ifadesi kararıyor. Çatalını tabağına bıraktığında, çatal bıçak takımının seramik üzerindeki tanıdık takırtısı kabini kesiyor.

"Ne oldu?" diye homurdanıyor.

"Hiçbir şey. Kızlar her zamanki gibi sürtüklük yapıyor."

"Seni takip mi ettiler?" diye homurdanıyor. Bakışları, koltuklarına geri dönen iki kızı takip ediyor. "Tabii ki takip ettiler." Gözlerimi deviriyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum.

"Sanırım bu gece tam bir fiyaskoydu.

Hesabı alıp eve gidelim."

Tekrar bana dönerken üst dudağı kıvrılıyor. "Siktir et onları

Ash." "Biliyorum."

"Ben ciddiylim. Siktir et onları. Onlar önemli değil."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. Ve bu berbat bir şey çünkü biliyorum. Önemli olmadıklarını biliyorum. Colt'un hokeyi şöhret için oynamadığını biliyorum. Para için yaptığından bile emin değilim. Sevdiği için oynuyor. Çünkü buzda olmayı seviyor. Çünkü takım arkadaşlarını seviyor. Çünkü bu ona babasını ve ağabeylerini hatırlatıyor. Bu yüzden oynuyor. Tribünlerdeki kadınlar için değil ve kesinlikle restoranın karşısında oturan kızlar için de değil.

"Onlarla konuşmamı ister misin?" diye sorar. "Onlara nerede durduklarını hatırlatmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Beni eve götürmeni ve bana benim olduğunu ve asla onların olmayacağını hatırlatmanı istiyorum."

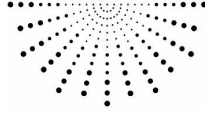
Tek kelime etmeden masaya yüz dolarlık bir banknot bırakıyor ve beni arabasına kadar götürüyor. Beni evimize geri götürüyor, ağzıyla iki kez boşalmamı sağlıyor, sonra kulağıma beni ne

kadar çok sevdiğini fısıldarken uzun bir hamleyle kendini içime itiyor.

Ve kısa bir süre için? Kızların sesleri kayboluyor ve ben huzur içinde kalıyorum. Colt içimde derinlere gömölüyken.

Neden bu yataktan hiç
ayrılmıyoruz? Çünkü şu anda
hatırlayamıyorum.

KATE

“**H** Ey, Mack," Otoparka girdiğimde telefona cevap veriyorum. "Doktorun ofisine yeni geldim, o yüzden bana bir saniye ver. Telefon Bluetooth'tan benim telefonuma geçecek."

Arabayı kapattım ve telefonumu kulağıma dayadım. "Hâlâ burada mısın?" "Evet, buradayım," diye yanıtlıyor Mack.

Rahat bir nefes alıyorum. "Merhaba."

"Hey," diye karşılık veriyor. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun? Akşam yemeği hazırlayacağım ve zamanlamayı doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

"Bugün sadece kan testi var, yani çok çılgınca bir şey değil," diye cevap veriyorum. "Eve dönerken sana mesaj atmama ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Randevunuz için sizinle buluşmamı istemediğinize emin misiniz? On beş dakika içinde orada olabilirim-"

"Bu *sadece* bir kan testi," diye hatırlatıyorum ona, Mack'in mezun olduktan sonra yanına taşınmamı istediğinde benim için satın aldığı beyaz Jeep'in kilit düğmesine basarak.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sorar. "Geldiğim için mutluyum." "Evet. Ben büyük bir kızım, hatırladın mı?"

Bazen durumum hakkında her şeyi bilen birini bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu unutuyorum. Epilepsi zor bir hastalık ve öğrenme eğrisi oldukça dik olabiliyor. Ancak Mack, ilaçlarımı değiştirmeye karar verdiğimizde nöroloğuma yaptığım tüm ziyaretlere katılmak da dahil olmak üzere her şeyi adım adım ele aldı. Sanırım kan alımı gibi basit bir şeyi kaçırmakta tereddüt etmesine şaşırmamalıyım.

"Cidden, ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "Not: Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum." "Pestolu ravioli düşünüyordum?"

Doktorun muayenehanesine girip resepsiyon görevlisinin masasındaki kayıt formunu imzalarken aklıma gelenler ağzımı sulandırıyor.

Mack'e "Bana karşı çok iyisin" dedim.

"Hayır, sadece takımla seyahat ederken beni başkası için terk etmemen için sana ne kadar harika

olduğumu hatırlatmam gerekiyor."

"Bunu, gittiği her yerde etrafı disk tavşanlarıyla çevrilecek olan adam söylüyor." Bekleme salonunun arka tarafındaki minderli sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

Macklin, "Güven bana Kirpi, beni değil oyuncuları izliyor olacaklar," diyor.

Homurdanıyorum. "Bence cinsel gücünüzü ciddi anlamda küçümsüyorsunuz Bay Golden Retriever." "Ve bence-"

"Kate? Kate Winchester?" diye sesleniyor bir hemşire.

Boğazımı temizledim ve hücreye doğru mırıldandım, "Gitmeliyim. Adımı söylediler. Evde görüşürüz." "Seni seviyorum," diye mırıldandı Mack.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum ve resepsiyona doğru ilerliyorum.

Kanımı aldıktan sonra küçük odalardan birine götürülüyorum ve standart soruları cevaplıyorum. İşimiz bittiğinde hemşire doktorun birazdan geleceğine söz veriyor. Yıllardır aynı doktora gidiyorum ve aynı süredir bu muayenahaneye geliyorum. Ama yine de kendimi evimden uzaktaki bir ev gibi hissetmiyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp akılsızca bir oyun buluyorum ve ahşap kapı hafifçe vurulduğunda oynamaya başlıyorum. Sessiz bir gıcırtyla açılıyor.

"Merhaba Kate," diye selamlıyor Dr. Reed beni.

Telefonumu siyah çantama geri koyup yanımdaki sandalyeye bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Merhaba."

Küçük masaya yöneliyor, bilgisayar ekranının önündeki döner tabureye oturuyor. Şifresini girdikten sonra dosyama açıyor ve ben nefesimi tutarak izlerken kan testi sonuçlarını tarıyor.

Bu hiç kolaylaşmıyor. Bu randevular. Teşhisleri. Hala iyi olup olmadığımı merak ediyorum. İlaçlar hala işe yarıyor mu? Organlarıma zarar veriyor mu? Bazı şeyleri değiştirmem gerekip gerekmediğini.

"ASM seviyeleri iyi görünüyor," diye mırıldanıyor. "Böbrekleriniz ve karaciğeriniz de iyi görünüyor." Başka bir şey okurken gözleri kısılıyor ve şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Bana bir saniye verin." Bilgisayar ekranındaki bir şeyi tekrar okuyup bana döndüğünde fareden gelen hafif tıkırtı sessiz odada yankılanıyor. "Ben, uh, bunu söylemeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Uh-"

"Beni korkutuyorsun, Doktor."

"HCG seviyen oldukça yüksek Kate."

"HCG nedir?" Soruyorum.

Bu kısaltmayı hiç duymamıştım, ancak tıp alanında bunlardan bir sürü var, bu yüzden tam olarak şaşırmadım.

"İnsan koryonik gonadotropini" diye açıklıyor, bir kez daha dosyama dalmışken.

Kafam karıştı, başımı salladım ve "Yüksek hCG ne anlama geliyor?" diye sordum.

Gözlerini ekrandan ayırıp beni dikkatle inceliyor. "Birkaç ay önce ilaçlarını değiştirdikten sonra doğum kontrol uygulamanı değiştirdin mi?"

"Yapmam mı gerekiyordu?" Ben soruyorum.

"Hangi doğum kontrol yöntemini kullanıyorsun?" "Aşı oluyorum."

"Anlıyorum." Bilgisayar programını kapatıyor ve bana dönüyor, parmaklarını birbirine kenetlemiş ve dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde tüm dikkatini bana veriyor. "Seni değiştirdiğimiz ilaç için, işe yarayan tek kadın doğum kontrolü hormonsuz bir RİA."

"Benim RİA'm yok," dedim.

"Hayır. Hayır, yok."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Tebrik etmek gerektiğini söylemeye çalışıyorum." Gülümsüyor. "Hamilesin."

Sözlerini algıladığımda ağzım bir karış açık kalıyor, ama o zaman bile anlamıyorum. "Sanırım bilmiyordun?" diye soruyor.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?" Açıklık için yalvararak geri döndüm. "Hamilesin Kate."

Oda dönmeye başlıyor ve ben oturduğuma şükrederek ellerimi koltuğun kenarına sıkıştırıyorum. Çünkü ciddi olamaz. İmkânı yok. Evet, Mack ve ben aylardır seks yaptığımız için teknik olarak bir yolu var ama ben iğne oluyorum, yani...

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Temizlemek umuduyla başımı sallıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Olmuyor. Her zamanki gibi kaybolmuş durumdayım. Çünkü bu mümkün değil. Bu kadar dikkatliyen olmaz. Dikkat ettiğim tek şey bu. Peki ya bebek? Doğru zaman değil. Planlamıyorduk-

"Dediğim gibi," diye açıkladı doktor, "sizi değiştirdiğimiz ilaç sadece hormonsuz bir RİA ile işe yarıyor. İğne olduğunuzdan ve cinsel olarak aktif olduğunuzdan beri kullandığınız doğum kontrolü işe yaramadı. Hamilesiniz."

Bu kelime sanki yabancı bir şeymiş gibi geliyor. Uydurulmuş bir şey. Hayali bir şey. Çünkü gerçek olamaz. İmkânı yok. Hamile olamam. Plan bu değildi. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Ben hazır değilim. Mack de hazır değil. Böyle bir şeye nasıl hazır olabiliriz ki? Daha fazla çocuk istiyor mu? *Gerçekten* daha fazla çocuk istiyor mu? Bilmiyorum. Bunu konuşmuştuk ama... Bu hiç mantıklı değil.

"Kate, iyi misin?" Dr. Reed dürtüyor. "Sen ciddisin," diye fısıldıyorum.

"Evet, öyle. Tebrikler."

Neredeyse alay edeceğim ama kendimi tutuyorum, zihnim dönüyor.

"Şimdi, doğum öncesi vitamin almadığını varsayıyorum?"

Başımı sallıyorum ama sessiz kalıp kucağıma bakıyorum.

"Size bir reçete yazacağım," diye karar verdi. "Kadın doğum uzmanı için bir tercihiniz var mı?"

Yine başımı salladım. Hiç ihtiyacım olmadı. Doğum kontrol hapım varken bile sadece kampüsteki doktorun ofisine gitmem gerekiyordu.

"İsterseniz size birkaç tavsiyede bulunabilirim," diye öneriyor.

"Hamile kalmamın kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm." Tekrar ona baktım. "İlaçlarım ve diğer her şeyle birlikte."

"Ne yazık ki, sizi geçirdiğimiz yeni ilaç ve hamilelik üzerindeki etkileri ile ilgili çok fazla çalışma yapılmadı, bu nedenle bebeği nasıl etkileyeceğinden tam olarak emin değiliz."

Bebeğim.

Midem sıkışıyor ama tek yapmak istediğim doktorumun muayenehanesinin ortasında ruhsal bir çöküntü yaşamakken kendimi odaklanmaya zorluyorum.

"Almayı bırakmalı mıyım?" Ben soruyorum.

"İlacınızı bırakmanın tehlikeleri, ilaç almaya devam etmenin potansiyel tehlikelerinden daha ağır basıyor. Ama endişelenmeyin. Size elimizden gelen en iyi bakımı vereceğiz, doğum uzmanınız da öyle."

Benim için bir sürü yapılacaklar listesi hazırlıyor ve reçetelerimi en yakın eczaneye gönderiyor. Ve son bir tebrikten sonra cipe geri dönüyorum. Bacaklarım uyuşmuş, göğsüm sıkışmış ve karnım dönüyor.

Hayatımda pek çok öngörülemeyen durumla karşılaştım. Ama bu pastayı alır.

Bebeğim.

İçimde bir bebek var.

Ve iyi olup olmadığını bilmiyorum. Ya da düzgün geliyor mu. Ya da Macklin'in onu isteyip istemediğini.

Onu istiyor *muyum?*

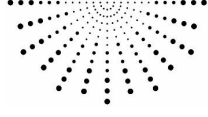
Titrek bir nefes alıp dudaklarıma dokunuyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülürken boş gözlerle ön camdan dışarı bakıyorum.

İstiyorum. Onu istiyorum. Her şeyden çok.

Umarım epilepsim bu bebeğin vücudunu da benimkini mahvettiği gibi mahvetmez.

Başımı direksiyona yaslayıp ağlamaya başlıyorum.

ASHLYN

SeaBird dolup taşıyor. Bar tıklım tıklım dolu, ama sonunda iyi bir vızıltı hissediyorum. ile Colt'un elleri kalçalarımda, sahnedeki grupla dans ediyoruz, ışıklar kısık.

Bu.

O kızlar geçen hafta sonu randevumuzu mahvettikten sonra ihtiyacım olan şey buydu. Tanıdık bir ortam. Müzik. Gözleri ve elleri şu anda *sadece ve sadece* benim üzerimde olan meşhur Colt Thorne bu gece benim şoförüm olacak.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum son votka kızılıcık içişimden bu yana onuncu kez. Damarlarımda vızıldıyor ve ardında lezzetli bir sıcaklık bırakıyor.

Sırıttırıyor ve yaklaşıp beni öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Bir gün seninle evlenmek istiyorum," diye ekliyorum, sırtım onun önüne gelene kadar kollarında dönüyorum. "Ben de seninle evlenmek istiyorum, Günişığım."

"Ben de senin bebeklerine sahip olmak istiyorum," diyorum ona. O eğilirken ellerim yukarı kayıyor ve ellerimi boynuna dolayarak onu yakınımında tutuyorum.

"Kaç tane istiyorsun?" diye soruyor.

Bir omzumu silkiyorum, kalçalarım bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bilmem ki? Bir düzine mi? Belki iki?"

Kahkahası beni teşvik ediyor ve kıcımlı kasıklarına sürüyorum, belimi sıkıca kavrayışını seviyorum.

"Dikkatli ol Ash. Eğer durmazsan seni banyoya sürüklemek zorunda kalabilirim, böylece o bebekleri yapma alıştırması yapabiliriz."

SeaBird'ün banyosunda en son takıldığımız anın anıları beni viski gibi çarpıyor ve neredeyse inliyorum, ensesindeki kısa saç telleriyle oynarken sırtım ona doğru eğiliyor. Ellerini karnımın alt kısmında gezdiriyor ve serçe parmağı eteğimin düğmesinin altından kasık kemiğimin hemen üstüne kayıyor. Ve hepsi bu kadar. En basit dokunuşlar ve ben dans pistinin ortasında onun kemiklerini zıplatmaya çok yakınım.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Benimle dalga geçmeyin, bayım."

Daha da yaklaşıyor ve kulağımın kabuğunu ısırtıyor. "Seninle dalga geçmemden hoşlandığını

sanıyordum." "Bana güzel demenden hoşlanıyorum."

Burnunu boğazımda gezdirerek, "Çok güzelsin," diyor. "O kadar güzelsin ki şuradaki adamların ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tutuyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi çocuklar?"

Çenesini, bir grup erkeğin takıldığı, bira içtiği ve sohbet ettiği dans pistinin kenarına doğru kaldırıyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bana dikkat bile etmiyorlar."

"Tartışılır," diye homurdanıyor ve tekrar onunla yüzleşene kadar beni geri dönmeye zorluyor. Bakışlarımı tutarken tıraş losyonunun tanıdık kokusuyla birlikte nane de duyularımı okşuyor. "Kıskanan tek kişi sen değilsin, Günışığı."

"Kıskanman hoşuma gidiyor," diye cevap veriyorum. "Beni istediğini bilmek hoşuma gidiyor."

Ben de seviyorum. İtme ve çekmeyi seviyorum. Etrafımda olduğu zaman hissettiğim ezici ihtiyaç.

Boşver onu. O etrafta olmadığında da hissediyorum. Belki daha da fazla. Çekim. İhtiyaç.

"Çok kötü, Günışığı. Seni çok istiyorum." Gözlerini kapatıyor, elleri belime bastırıyor. "Her zaman. Duşta. Ben antrenmandayken. Sen arkadaşlarınlayken. Seni her zaman istiyorum."

"Şu anki gibi mi?" diye soruyorum. Şarkı daha yavaş, daha seksi bir ritme dönüşüyor ve elimi göğsünden aşağı sürükleyerek aramıza sokuyorum. Kot pantolonunun üzerinden usulca okşarken gözleri kararıyor. Sertleşmiş. Hem de çok sert. Muhtemelen bütün gece kızıışmış bir kedi gibi ona sürtündüğüm için, ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. Ona yaptığım şeyin fiziksel kanıtına dokunmak. Ve şimdi, daha fazlasını istiyorum. Kendimi cesur hissederek onu daha sert kavırıyorum, aşağıya doğru sallanırken ona bastırıyorum, tekrar ayağa kalkmadan önce göğüslerimin kotunun önünü itmesine izin veriyorum.

"Siktir, Ash," diye inliyor.

"Özür dilerim. Bir sorun mu var?" Şaka yapıyorum.

"Kamu ahlaksızlığı ile ilgili bir sorunuz yoksa hayır."

"Hemen şimdi mi?" Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dilimi alt dudağına değdiriyorum. "Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor."

"Peki ya yarın sabah ayık olduğunda?" diye meydan okuyor, kaşları çatık. Bu piç beni çok iyi tanıyor.

"Fiiiine." Klitorisim eteğimin içinde titreşip rahatlamak için yalvarırken elim tekrar boynuna dolanıyor. Aptal ayık Ashlyn ve onun aptal ayık takıntıları.

Saçlarımı kulağımın arkasına iterken Colt'un dokunuşu nazik. Nasırlı avuç içleri yüzümün yan tarafını okşuyor ve her yerde karıncalanmalar bırakıyor.

"Kamyonu getirmemi ister misin?" diye soruyor.

Bir saniye daha onun dokunuşuna yaslanıyorum. Birkaç vuruştan sonra homurdanıyorum, "Fiiiine. Önce kızlara veda edeyim."

"Pekâlâ. Ön tarafa çekeceğim."

"Tamam." Parmak uçlarımda yükseliyorum, göğsüne yaslanıyorum ve onu tekrar öpüyorum çünkü lanet olsun,

Adam bağımlılık yapıyor ve kendime engel olamıyorum. Dilim onunkiyle dans ediyor, sonra onu ağzıma alıyorum, beni mümkün olan her şekilde istila etmesi için adeta yalvarıyorum.

Alnını benimkine bastırarak uzaklaşırken boğazından bir inilti yükseliyor. "Çekip gitmeyi çok zorlaştırıyorsun, Günışığı. Banyo şu anda oldukça iyi görünüyor."

Göğsünü okşuyorum ve topuklarımın tekrar yere değmesine izin veriyorum. "Git arabayı getir. Seninle dışarıda buluşuruz." Parmakları kıcıma bir kez daha dokunuyor, sonra gitmeme izin veriyor. "Tamam."

Blake ve Theo barın ön tarafındalar ve Mia siyah saçlı, geniş omuzlu, takım elbiseli bir adamla konuşuyor. Işıklar yanıp söndüğü için yüzünü göremiyorum.

"Blake!" Sesleniyorum.

"Hey, benim kirli arkadaşım," diye takılıyor. "Onun benim kardeşim olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve bu çok iğrenç?" Elini kayıtsızca dans pistine doğru sallıyor. "Belki bir dahaki sefere bir oda tutarsın. Tamam mı balkabağım?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bizi gördün mü?"

"Bütün bar gördü." Utanmazca sırtıyor. "Sen, dostum, birkaç tane içtiğinde pek de ince değilsin."

"Senin oğlan da yeterince dram yaşıyor," diye ekliyor yabancı, tamamen bana dönerek.

Yüzüm ısınıyor ve gözlerim beyaz gömleğinin açık bırakılmış en üst düğmesine takılıyor, zeytin rengi teni tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Yeeeeeah. Görünüşe göre, askı kaygısı her zamankinden daha erken vuruyor. Ama cidden. Colt'un yeni patronu ve benim uzun zamandır profesörüm, dans pistinde erkek arkadaşımı ellediğimi gördü mü?

"Merhaba Profesör Buchanan," diye mırıldanıyorum, kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. "Sınıfta değiliz. Bana Henry diyebilirsin," diye karşılık veriyor.

"Merhaba Henry," diye açıklıyorum.

Soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Merhaba, Ashlyn."

Beynim sonunda onun ilk söylediklerine yetişmeye karar verdiğinde kaşlarım çatılıyor. "Bir dakika. Colt'la ilgili ne tür bir drama dönüyor?"

Takım elbisesinin altındaki kolları çekiştirirken çenesi geriliyor ve boğazını temizliyor. "Ayrıntıları Colt'a sormanız gerekecek. Şimdi izninizle..." Tekrar Mia'ya baktı ve çenesini eğdi. "Mia."

"Profesör," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. Sonra da uzaklaşıyor.

"Birazdan yola çıkacağız," diyor Theo, bira şişesinin boynunu parmaklarının arasına sıkıştırarak.

"Biz de," diye cevap veriyorum. "Aslında *bir taneyle* yola çıkıyoruz. Colt kamyoneti getiriyor."

Çıkışa doğru bakıyorum ve tekrar Blake'e dönüyorum. "Ben de bu yüzden geldim. Veda etmek için çünkü çok yorgunum."

"Yorgunmuş, kırımın kenarı," diye cıvıldıyor Blake. "Eve gidiyorsun çünkü sevişmek üzeresin."

O

bar taburesinden kayıyor ve beni kucaklıyor. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum." Sırtını sıkıyorum ve Mia'ya dönüyorum. "Görüşürüz, Mia!"

İki IPA şişesinin kapağını açarken çenesini kaldırıyor, bir şampiyon gibi çoklu görev yapıyor. "Görüşürüz!"

Çıkışa doğru tökezleyerek ilerlediğimde, gürültü neredeyse anında kesiliyor. Dışarısı sessiz. Caddeden geçen birkaç araba ve SeaBird'ün cılız gürültüsü dışında, neredeyse huzur dolu.

Hava da ılık. Bulutsuz, karanlık gökyüzünde yıldızlar asılı duruyor ve ben yukarı bakıyorum. Onlara hayranlıkla bakarken parlak bir ışık beni irkiliyor.

Ne oluyor be?

"Bayan Ashlyn? Siz Bayan Ashlyn misiniz?" diye sesleniyor bir ses.

Gözlerimi kısıyorum, sisli beynim toparlanırken gözbebeklerime işlenmiş parlak kareyi kırıştırmaya çalışıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ashlyn! Ashlyn!" Ses şimdi daha yüksek ve daha ısrarcı. "Erkek arkadaşın ve mahkeme kararı hakkında söyleyeceğin bir şey var mı?" Kamera birkaç kez daha tıklıyor ve başımı sallarken yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

Neyden bahsediyor bu?

SeaBird'ün kaba tuğlası sırtıma sürtündüğünde, daha fazla alan için çaresizce yavaşça geri çekiliyorum. "Ashlyn! Ashlyn! Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Flash. Flash.

Başımı tekrar sallıyorum. Parlak flaş ve karanlık gökyüzü arasındaki keskin kontrast, barda fazla kaçırdığım bir içkiyle birleşince başım dönüyor ve yönümü şaşıyorum.

"Mahkeme kararı. Ne diyeceksin?" diye sorar yabancı.

Flash. Flash.

Elimi kaldırıp sesi engellemeye çalışıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Ne mahkeme kararı?" Yabancı kamerasını indiriyor ve başını eğiyor. "Yani bilmiyor musun?"

"Ash!" Colt bağılıyor. Kamyonetinden atlayıp ön tarafa geçiyor ve şu anda içinde bulunduğum boktan gösteriye bakıyor. Bakışları muhabir, fotoğrafçı ya da her neyse ona yapışmış olan Colt önüme geçip uzun, kaslı gövdesiyle beni koruyor.

"Uzak dur ondan," diye homurdanıyor.

"Size sadece birkaç soru sormak istemiştim. Aramalarımından kaçıyordunuz."

"Çünkü konuşmakla ilgilenmiyorum," diye tükürüyor Colt.

"Evet, kız arkadaşının öyle olabileceğini düşündüm. Önümüzdeki sezonun en seksi hokey oyuncusu seçildiğini biliyor mu?"

Parmaklarım cırt cırt gibi Colt'un gömleğinin arkasını buluyor ve yumuşak malzemeyi ellerime geçirerek ona yapışıyorum.

"Ölüm tehditlerinden haberi var mı?" diye devam ediyor muhabir. "Onun yerini almak için kaç kız adam öldürür?"

Colt, "Kamyona bin Ash," diye homurdandı.

Gömleğini sıkıca kavradıktan sonra bırakıyorum ve aracına doğru bir adım atıyorum. "Size karşı açılan babalık davasından haberi var mı?" diye ekliyor muhabir. Kısa süre duruyorum, kafa karışıklığı beni cansız bırakıyor. Colt'a geri dönüyorum. "Babalık davası mı?" "Sadece bin."

"Bilmiyor mu?" Muhabir bir fotoğraf daha çekiyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ne söyleyeceksiniz Bayan Ashlyn? Yorumunuz var mı? Sorularınız? Duymak isteriz-"

Colt muhabirin üzerinde dururken sıkılı yumruğunu salladığında yüksek bir çıtırtı sokakta yankılanır. Kamera yan yatmış ve ekranı kaldırıma çarptığı için çatlamış.

Colt ona vurdu.

Kahretsin.

Ona vurdu.

Bu... saldırı, değil mi? Belki de değildir, çünkü muhabir bizi taciz ediyordu, ama kahretsin.

"Ondan uzak dur," diye bağılıyor Colt. Sonra hâlâ çalışmakta olan kamyonetine olan kısa mesafeyi kapatıyor, yolcu kapısını açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

Colt bir dakika sonra kaldırımdan uzaklaşırken taksiyi sessizlik dolduruyor. Ama ben fark edemeyecek kadar uyuşmuştum. Muhabirin yorumlarını analiz etmekle meşguldüm. Başımı yolcu camına yaslayarak, Colt bizi eve bırakırken lastiklerin sabit vızıltısının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Kendi yerine park ediyor ve motoru kapatıyor. Ellerin arkasındaki damarlar patlıyor. Gösterge paneli morarmış parmak eklemlerini gösteriyor.

Kırmızı, öfkeli rengi içime çekerken, düşüncelerim rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılıyor. Dikkatlice eline uzanıyorum, başparmağımı hasar boyunca sürüklüyorum ve ona bakıyorum.

Arkasını dönüyor ve mırıldanıyor, "Bu sadece bir söylenti." "Ölüm tehditleri mi?"

Fısıldıyorum.

"Ünlülerden biri benim kız arkadaşım olmak için neler yapabileceğine dair saçma sapan bir yorum yaptı. Paparazziler onun sözlerini çarpıttı. Gerçek bir tehdit değildi."

Başımı salladım. "Ve sen en seksi yeni oyuncu seçildin?" "Bilmiyorum. Böyle şeylere dikkat etmem." Haklı. Önemsemiyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Peki ya mahkeme olayı? Babalık... bir şey mi?" "Sadece bir söylenti," diye tekrarlıyor. Ama gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Emin misin?" Fısıldıyorum.

Ve ne olduğunu bilmiyorum. Bunun neden farklı görüldüğünü bilmiyorum. Ama öyle. Colt'un çenesindeki gerginlik. Ondan yayılan öfke ve hayal kırıklığı. Bana bakamaması. Yüzünün yan tarafına bakarken alkol midemde dönüp duruyor ve midemi bulandırıyor.

Buchanan'ın bahsettiği şey buydu. Colt'u takip eden drama. Asıl soru, Colt neden bana bundan bahsetmedi? Bir şey mi saklıyor?

Birbirimizden sır saklamayız. Birbirimizden hiç sır saklamadık.

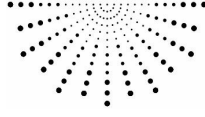
Havadaki değişimi hissederek bana döndü, kaşlarını aşağıya çekti. "Bir yolunu bulacağım, Güneşi." Güneşi.

Söz veriyorum. Hadi içeri girelim."

Hasarlı elini bıraktım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Tamam." Ve dostum, ona inanmayı ne kadar çok istiyorum.

THEO

“C Hadi dostum. Taylor House'u satmak istediğine emin misin?" Tukani patenlerini bağlarken sızlanıyor.

Koç Sanderson, takımın ve eski oyuncularının Cumartesi sabahları pistte antrenman yapmasına izin verecek kadar nazikti. Resmi olarak mezun olsam da onları bırakmaya hazır değilim. Üniversite hokey kariyerimde özleyeceğim en önemli şeylerden birinin bu olduğuna eminim. Tamam, bu bir yalan. Maçları seviyorum. Kalabalıkları. Lanet olası inek çanları bile tanıdık bir sabit.

Ancak antrenmanlar ve takım antrenmanları her zaman eğlenceli olmuştur; gözlemcilerin veya rakip takımların baskısı olmadan gevşeme ve atış yapma zamanıdır.

Takım arkadaşlarımı özleyeceğim. Özellikle de birlikte yaşadıklarımı. Onlar her şeyden çok kardeş gibiler ve hepimiz ayrı yollara gideceğimiz için bu kaçınılmaz olsa da, onlardan ayrılmak yine de hazmedilmesi zor bir durum.

Melankolik düşünceleri bir kenara iterek ve her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini hatırlatarak elimi Tukani'nin omzuna vuruyorum. "Onu satan ben değilim. Taylor Anne satıyor. Üzgünüm dostum."

İnleyerek ayağa kalkar ve eldivenlerini alır. "Berbat bir durum. Son senemde nerede yaşayacağım ben?"

"Bir yolunu bulacaksın," diyorum ona. "Belki Gwyn bile kanepesinde yatmana izin verir."

Tukani homurdanıyor ama inkar etmiyor.

"Seninle buzda buluşuruz," diye ekliyorum.

O tünelden piste doğru ilerlerken ben de dolabımdan hokey sopamı alıyorum ve Logan'ı cep telefonunda bir şeylere sırtırken buluyorum.

"Geldiğine şaşırdım," diyorum ona.

Kafasını kaldırıyor, telefonunu dolabına sokuyor ve patenlerini çıkarıyor. "Zaten erken kalkmam gerekiyordu."

"Yine rastgele bir kızın yatağından mı kaçtın?" Şaka yapıyorum.

Utanmadan sırtıyor. "Kappa Pi'lerin nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca dün gece SeaBird'de Colt'la ilgili bir olay olduğunu duydum. Daha fazlasını duymak istedim."

Evet, aynı eski Logan. Kendisiyle alakası olmayan şeylere burnunu sokuyor.

Dün geceki patlamayı ben de duydum. Neyse ki Buchanan hala bardaymış ve kargaşaya kulak misafiri olmuş. Paparazziye sessiz kalması ve suç duyurusunda bulunmaması için biraz para teklif etti. Adam dün gecedan bir fotoğraf yayınlatabildiği sürece kabul etti. Neyse ki, Colt'un yumruğunun yüzüne çarpmasıyla bir ilgisi olmayacağına söz verdi.

Buchanan isteksizce kabul etti ve nefesinin altından Colt'un baş ağrısına değip değmeyeceği hakkında bir şeyler mırıldandı.

Buchanan endişelenmekte haklı. Colt'un ortama uyum sağlama arzusuna rağmen, bu pisliğin şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla dikkat çekmesi gibi bir şey var ve sezon henüz başlamadı bile.

Düşüncelerimden sıyrılıp Logan'a elimi uzatıyorum ve geçen seneki boktan durumumuza rağmen ona yardım ediyorum. Eskisi kadar yakın olmayabiliriz ama o bir pislik gibi davrandığında bile hâlâ arkadaşız.

"Hadi dostum. Gidip oynayalım."

Colt, Burrows, Tukani ve Austin birkaç oyuncuyla birlikte çoktan buzun üzerindedir. Isınıyorlar, pistin etrafında kayıyorlar ve birlikte konuşuyorlar. Kasklar, birkaç LAU su şişesiyle birlikte yedek kulübesini sahadan ayıran yarım duvarın üzerine dizilmiş durumda. Colt bir tarafa çekilmiş, kendi kafasının içinde kaybolmuş, sanki üç savunma oyuncusu peşindeymiş ve her an kontrol edilebilecekmiş gibi pakı pistin karşı tarafındaki açık kaleye vuruyor.

Onu izlediğimi fark edince durdu ve çenesini kaldırdı. Yüzü kıpkırmızı ve gömleği terden sırılsıklam. Endişeleniyorum.

"Hey, konuşabilir miyiz?" Soslendim.

Tereddüt ediyor, gözleri ağı attığı pakı buluyor ve isteksizce bana doğru kayıyor.

Logan'ın sırtışını görmezden gelerek onun yanından geçiyor ve minderlerde benimle buluşuyor.

Ama piç kurusu dikkati buzdan tribünlere, oradan da patenlerine kayarken bana bakmıyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

Birini kandırıldığına gerçekten inanıp inanmadığını merak ederek başımı eğiyorum. "Her şey yolunda mı?" "Evet. İyiyim. Neden?"

"Dün gece-"

Keskin bir bakışla sözümü kesti. "Buchanan icabına baktı."

"Ne zamandır buradasın?" Tekrar deniyorum.

"Uzun sürmez."

"Dostum, sırılsıklam olmuşsun," diyorum alnına yapışmış nemli saçlarına bakarak. "Sen iyi misin?"

Buza bakıp Depp'in Tukani'yi cama karşı kontrol edişini izlerken çenesi titriyor. Kahkahaları tüm salonda çınlıyor.

"Colt..."

"Ben iyiyim." Islak saçlarını alnından uzaklaştırıyor. "Sadece çözmem gereken bazı şeyler var."

"Ne tür bir şey?" Talep ediyorum.

"Sonra," diye mırıldanıyor, bana ilk kez bakıyor ve *kahretsin*. Endişelendim. "Hadi oyuna başlayalım." Orta çizgiye doğru kayıyor ve ben de arkasından gidiyorum.

İki takıma ayrıldıktan sonra oynamaya başlıyoruz, diski geçiriyoruz ve pistin bir ucundan diğerine koşturuyoruz. Çok geçmeden, buzun diğer ucundan yüksek sesli bir çatırtı yankılandığında kaslarım efordan ağrıyor.

Ne oluyor lan?

Colt Logan'ı iterek tahtadan uzaklaştırır, eldivenlerini çıkarıp buzun üzerine fırlatırken yüz ifadesi öfkeyle çarpılır. Logan sadece gülüyor. Colt kolunu geri çeker ve onun çenesine vurur. Ve böylece Logan'ın komik olduğunu düşündüğü her şey yok olup gider. Colt'un peşinden atılır, omzuyla karnına vurur ve ikisini de cama çarpar. Aynı tanıdık çatırtı boş arenada yankılanıyor ve ben onlara doğru koşuyorum.

"Neler oluyor?" Bağırıyorum.

Logan Colt'un çenesine bir yumruk indiriyor ve Colt'un kafası yana savruluyor. Colt da karşılık veriyor, parmak eklemleri Logan'ın elmacık kemiği üzerinde kayıyor.

Depp, Tukani ve ben onları ayırırken Austin kaosu kenarında işe yaramaz bir şekilde duruyor. Aralarında boşluk oluştuğunda Colt kan tükürüyor, Logan sırtırken dudağı kıvrılıyor.

"Ne oldu lan?" İkisine de bağırıyorum.

"Sadece Colt'un makaleyi görüp görmediğini sordum," diyor Logan, gözleri Colt'tan hiç ayrılmadan. Colt dudak büküyor, Tukani'nin tutuşuyla sarsılıyor. "Kapa şu lanet çeneni-"

"Ne makalesi?" Talep ediyorum.

Logan elinin tersiyle burnunun altındaki kanı siler. "Baba olduğunu söyleyen kişi."

Colt'a dönüyorum ama o sadece başını sallıyor. Tukani'yi üzerinden itiyor ve serbest kaldıktan sonra tek kelime etmeden çıkışa doğru kayıyor. Ben de peşinden gidiyorum.

"Ne makalesi?" Tekrar soruyorum.

Soyunma odasına varıyoruz ama Colt patenlerinin bağcıklarını çözerken bana cevap vermiyor. "Ne. Makale mi?" Tekrar ediyorum.

"Makaleyi görmedim," diye

homurdanıyor. "Ama ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Elini yüzünde gezdiriyor, içindeki son mücadele de tükeniyor. "Eleanor birkaç gün önce mesaj attı. Bir çocuğu olduğunu ve babasının ben olduğumu söyledi."

"Eleanor, yani" -duraksıyorum, aklım karışıyor- "Dixie Tech profesörünün yattığın karısı mı?"

Başını tek bir hareketle salladı.

Sikeyim.

Önünde bir ileri bir geri yürüyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirip tavana bakıyorum.

Ama cidden. *Hay sikeyim.*

Bu hiç iyi değil.

"Yani söylentiler doğru mu?" Bastırıyorum. "Geçen sezon buzda söyledikleri şeyler mi?"

"Bilmiyorum." Dolabını karıştırır, telefonunu çıkarır ve arama motoruna adını yazar. Logan'ın buzda bahsettiği makaleyi arıyor. Onu suçlamıyorum. Ben de neyle karşı karşıya olduğumu bilmek isterdim.

"Babalık testi falan yaptırdığım yok," diye mırıldandı. "Eleanor'un açgözlülük yaptığını, boşanmasını tamamladığı ve Lions'la anlaştığını bildiği için peşime düştüğünü sanıyordum."

"Doğru olabilir," diye öneriyorum.

"Evet." Başını öne eğik. "Olabilir."

"Öyle olduğunu düşünmüyor musun?" Dürtüyorum.

"O açgözlü biri değil. Ya da en azından öyle görünmüyordu. O... yalnızdı. *Kahretsin*," diye feryat ediyor, bakışları hücre sine yapışmış.

"Ne oldu?"

Tek kelime etmeden bana telefonunu uzattı. Ekranda bir makale beliriyor. Paragrafları tararken midem bulanıyor.

Bu çok kötü.

Gerçekten kötü.

Ve eğer bunlardan

herhangi biri doğruysa...

"Ash bunu gördü mü?"

Soruyorum.

Colt yeni bir aciliyet hissiyle patenlerini spor çantasına tikiştirir ve Nike'larını giyer. "Lanet olsun."

Telefonunu elimden kaptı ve arkasına bile bakmadan soyunma odasından çıkıp otoparka doğru koşmaya başladı.

Tanıdık bir zil sesi duvarlarda yankılanıyor ve kendi telefonumu bulmak için dolabımı karıştırıyorum. Blake'in yanağını öperken çekilmiş bir fotoğrafı ekranda beliriyor ve cevap veriyorum.

"Hey-"

"Colt seninle mi?" diye soruyor. "Az önce çıktı."

"Makaleyi gördün mü?"

Dişlerimi sıkarak duraklıyorum. "Logan bize

gösterdi." "Bu doğru mu? Colt'un çocuğu var mı?"

"Bilmiyorum-" Omuzlarımı döndürerek kürek kemiklerimin arasında kaçınılmaz olarak oluşacak düğümleri engellemeye çalışıyorum. "Bilmiyorum. Ash seni aradı mı? Nasıl öğrendin?"

"Logan kişi listesindeki herkese yönlendirmiş çünkü o bir pislik. Ash'in numarasını engellediğini

varsayıyorum ama..." Suçluluk duygusu sözlerini ya da sözsüzlüğünü kirletirken sesi kesiliyor.

"Ama *ne*, Blake?" Feveran ediyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Ama bağlantıyı ona iletmiş olabilirim de olmayabilirim de."

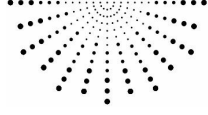
"Ne oluyor, Blake!"

"Biliyorum! Ama o benim en iyi arkadaşım Teddy. Ve bunu bilmeye hakkı var-" "Colt'u uyarmalıyım."

Telefonu kapatıp iletişim bilgilerini açıyorum ve kalbim hızla çarparken arama düğmesine basıyorum.

Telefon kulağında çınlarken, "Aç şunu, orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum. "Telefonu aç."

ASHLYN

Akşamdan kalma bir şekilde uyandım. Dün gece muhtemelen çok fazla içtiğim için şaşırtıcı değil.

Ve

Tanrım, keşke ayık kalsaydım. Belki o zaman paparazzilerin söylediği her şeyi bir araya getirebilirdim. Bunun yerine, bulanık kaldım. Ve kafam karıştı.

Elimi şakağıma bastırıp yatağın üzerinde kayıyorum ve Colt'un yattığı tarafı bir not dışında soğuk ve boş buluyorum.

Katlanmış çizgili kâğıt parçası bir defterden koparılmış gibi görünüyor. Ön yüzüne Colt'un el yazısıyla adım karalanmış. Gülümseyerek kağıdı elime alıyorum ve mesajı okuyorum.

Güneş-

Takımla buluşup / ya da hızlı bir paten seansı yaptıktan sonra The Bean Scene'den favori simitlerinizi ve kahvelerinizi alacağım. Advil ve su komodinin üzerinde. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Seni

seviyoru

m. Colt

Benim için ayırdığı su ve Advil'i içtikten sonra komodinin üzerinde takılı olan telefonumu kontrol ediyorum. Colt dün gece eve geldikten sonra takmış olmalı.

Çoğu bilinmeyen numaralardan gelen bir düzine mesaj var.

Birkaçını okurken dudaklarım çatıldı ama hiçbir mantıklı gelmedi.

376.555.2324

O iki zamanlı pislik. Arkanda olduğumu bilmeni istiyorum, arkadaşlarım da öyle.

435.555.5960

Aletini tatmin edememiş olman çok kötü. Onun yerine ona yardım edecek başka birini bulduğuna sevindim.

943.555.4227

O hala senin için fazla iyi. Zavallı, acınası küçük

Ashlyn. 376.555.9445

Senin yanındayız Ashlyn. Colt bir pislik.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Tamamen doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslayarak şifreli mesajlar arasında gezinmeye devam ederken Blake'in adı bir mesajla ekranda beliriyor.

BLAKE

Hey. Seni korkutmaya falan çalışmıyorum ama bundan haberin var mıydı? www.getpucked.com

Bağlantıya tıklıyorum.

YAŞAYAN EN SEKSI HOKEY OYUNCUSU BABA MI?

Birçok taraftar aylardır Pivot Colt Thorne'a baba demek için yalvarıyor ama Ashlyn bu unvanı bir süredir elinde tutuyor. En azından yeni Lions oyuncusu buna inanmanızı istiyor.

Ama görünen o ki, gelecek vadeden altın çocuğumuzun yaramaz bir çizgisi var. Ve bu sefer, yankıları Ashlyn Peterson'ın umduğundan daha fazla olabilir.

Dün gece SeaBird'ün önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafım makalenin arasına serpiştirilmiş. Görüntü beni hayalet görmüş gibi gösteriyor. Gözlerim kocaman ve şok içinde kameraya bakarken tenim neredeyse solgun görünüyor. Evet. En gurur verici fotoğrafım değil. Kızgınlığımı üzerimden atıp geçiyorum. Bir bebek fotoğrafı görüldüğünde makaledeki kelimeler birbirine karışıyor. Nefesim kesiliyor. Yumuşak kahverengi bukleleri ve bebek mavisi tulumuyla bir yaşından büyük olamaz. Uzun, düz kirpikleri ve sevimli bir gülümsemesi var. Ama gözleri... Gözleri beni kesiyor, vücudumun geri tepmesine neden oluyor. Çünkü tanıdık geliyorlar. Çok tanıdık. Aynı şekil. Aynı renk. İrislerin etrafında aynı küçük sarı benekler.

Resmime geri dönüyorum ve konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde makalenin geri kalanını okuyorum. Bu gerçek olamaz.

Bu doğru mu?

Bu doğru olamaz.

Colt bana bunun bir söylenti olduğunu söyledi.

Ama bu lanet bir söylentiye benzemiyor.

Dedikoduya benzemiyor.

Telefon parmaklarımdan kayarken öfke ve üzüntü öncelik için savaşıyor ve dizlerimi göğsüme çekerek çarşafların belime düşmesine izin veriyorum. Uyuşmuş bir halde ana yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Ne düşüneceğimi.

Perdeler geri çekilir. Sabah ışığı camdan süzülüyor. Ağaçlar yeşil, aşağıdaki çimlerin de öyle. Küçük, cam gibi gölette ördekler yüzüyor. Yaşlı bir çift onları ekmekle besliyor. Her şey çok güzel. Her şey çok güzel. Ufuk çizgisi. Güzel bir günün vaadi.

Yine de buradayım, dünyam yıkılıyor.

Çok komik. Gerçekten ne kadar önemsiziz. Hepimiz. Ben. Colt. Onun bebeği. Dünyamız dikişlerinden çözülüyor ama gerçek dünya hâlâ dönüyor. Hâlâ ilerliyor. Ve ben buradayım. Yatakta sıkışıp kaldım. Felç oldum. Colt'un en sevdiği tişörtlerden birini giyerken. Yakasını burnuma götürüyorum ve onun odunsu kokusu üzerime sinerken ağlıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Ön kapı sessiz bir gıcırtyla açılıyor ama ben hareket etmiyorum. Sadece pencereden dışarı bakıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Aile odasından gelen ağır ayak sesleri her geçen saniye daha da yaklaşıyor ve ben başımı dizlerime yaslıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Kapı aralığında duran gölgeli bir figür gözüme çarpıyor. Ama ona bakmıyorum.

Bakamıyorum.

"Ash." Colt'un derin sesi, içinde bulunduğum sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Tırnaklarımı çıplak bacaklarıma geçiriyorum ama ona cevap vermiyorum. Yatakta oturup pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Bir şey söylersem, kırılacağım. Sonunda kendimi kaybedeceğim ve söylememem gereken bir şey söyleyeceğim. İstemediğim bir şey. Geri alamayacağım bir şey.

"Konuş benimle Ash." Ash'e yaklaşıırken ağır ayak sesleri parke zeminde yankılanıyor.

Be

n. Çok yakın değil ama.

Hayır. Mesafesini koruyor. Çünkü

sıçıp batırdığını biliyor. İkimiz de

biliyoruz.

Beni izlediğini hissedebiliyorum. Endişesini

hissediyorum. Korkusunu. Ama umursamayacak

kadar uyuşmuş durumdayım. Çok bitkinim. Çok

kırılmışım.

"Bu *hâlâ* sadece bir söylenti mi Colt?" Sessiz odada fısıldıyorum.

Gözlerimdeki nem ufuk çizgisini görmemi engelliyor. Göz kırıyorum, gözyaşlarımdan yanağımdan aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum

Sonunda ona bakabilmek için kendimi zorluyorum. Saçları duştan dolayı ıslak, bukleler her zamankinden daha sıkı. Ya da belki terden. Bir süredir ortalarda yoktu. Ve kendini kaybolmuş ya da bunalmış hissettiğinde fiziksel olarak kendini zorlamaya alışkın.

Kız arkadaşşıma yalan söyleseydim ve etrafta kimsenin bilmediği bir yerde dolaşan bir çocuğum olsaydı ben de bunalırdım.

Nefes nefese kalmış gibi göğsü kabarıyor. Muhtemelen yalnız kalmayayım diye beni bulmak için acele etti. Böylece ben uyanıp Blakely'nin mesajını ve makaleyi görmeden önce her şeyi açıklama şansı olacaktı. Muhtemelen daha fazlası vardır. Daha fazla makale. Daha fazla söylenti. Daha fazla varsayım. Daha fazla yalan mı? Yoksa gerçekler mi? Fark etmez. Artık herkes biliyor. Herkes tüm küçük detayları sıraya dizmiş durumda. Herkes çoktan sonuçlarını çıkardı. Yabancıardan gelen tüm mesajları düşününce mantıklı geliyor. Yabancıların hakkımda ne düşündüğünü umursamayı uzun zaman önce bıraktım.

Ama rastgele bir yabancı biliyorsa, o zaman.

Kahretsin.

Makale.

Resimler.

Herkes biliyor.

Annem. Babam. Arkadaşlarım.

Herkes.

Herkes benden önce biliyordu.

Bu ne kadar berbat bir durum?

"Çılgınca olan ne biliyor musun?" Boğuluyorum. "Tek istediğim normal bir hayattı. Süslü bir şey değil. Çılgınca ya da sıra dışı bir şey değil. Sadece... normal. Monotonluk bile harika olurdu. Standartlarımın çok yüksek olduğunu düşünmüyordum, anlıyor musun?" Alt dudağım titriyor ve fark etmemesi için dua ederek dudağımı ağızımın içine çekiyorum.

"Günüşığı," diye yalvarıyor. Bana doğru uzanırken ses tonu çaresizlikle karışık ama yatağın kenarında kendini durduruyor.

"O zaman seninle tanıştım," diye fısıldıyorum, tekrar pencereye dönerek. En yakın ağacın dallarından birinde bir kuş oturuyor. Mavi ve beyaz tüyleri güneşte parlıyor. "Ve bu çok kolaydı. Sana aşık olmak. Yani, evet. Logan tam bir pislikti ve senin gibi harika bir adamın beni sevebileceği gerçeğini kabullenmekten korkuyordum. Ama yine de... kolaydı." Ona tekrar bakıyorum, kalbim kırılıyor. "Sana aşık olmak çok kolaydı Colt. Sana güvenmek çok kolaydı."

"Bana hâlâ güvenebilirsin."

"Sınava girecek misin?" "Ne testi?" diye sorar.

"Makalede babalık testinden bahsediliyordu." "O değil-"

"Bilmiyorsun!" Bağırıyorum. "Doğru olup olmadığını bilmiyorsun. O senin mi değil mi? Ve bunu inkâr etmek ya da yokmuş gibi davranmak seni hiçbir yere götürmeyecek Colt."

"Ama ne pahasına, Sunshine?" Bana doğru koşuyor ve sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi kollarımı tutuyor. Sanki beni biraz sarsmak istiyormuş gibi. Sanki gideceğimden korkuyormuş gibi. "Eğer bu yola girersem, bana neye mal olacak?" diye söyleniyor. "Çünkü bana yardım et, eğer seni bu yüzden kaybedersem..."

"Bu bir söylenti değil, değil mi?" Fısıldıyorum.

Peki ya gözlerindeki perili bakış? Bana kelimelerden ya da boş vaatlerden daha fazlasını söylüyor. Kapının gürültüyle çalınması kemiklerimi sızlatıyor. Colt başını öne eğiyor ama cevap vermek için hareket etmiyor. "Git," diye fısıldıyorum.

"Gidecekler."

Elinden kurtulup başımı karyola çerçevesine yaslıyorum. "Cevap ver, Colt."

Bu onu öldürse de gitmeme izin veriyor ve ön kapıya yöneliyor. Karşılıklı konuşmalar oluyor ama dikkat edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım.

Colt geri döndüğünde, elinde küçük bir beyaz kâğıt yığını tutmaktadır. Çok yenilmiş görünüyor. Çok kırılmış. Tükenmiş ve bitkin.

Bu beni öldürüyor.

Onu böyle görmek. Ŗu anda dŖnyam yıkılıyormuş gibi hissederken onu daha iyi hissettirmek istiyorum.

Elinde makas olanın o olduğunu, sevdiğim ve değer verdiğim her şeyi parçalara ayırdığını bilirken.

"Ash." Adımı bir dua gibi söylüyor. Bir yalvarış.

Alt dudağım titriyor ama onu ağzıma çekip sertçe ısırıyorum. "Kimdi o?"

Kağıtlar sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi onları yatağın üzerine bırakıyor ve ben de beyaz yorganın üzerinde zar zor bir çentik açarak düşüşlerini izliyorum.

"Bu bir mahkeme celbi," diye

mırıldanıyor. "Babalık testi

için mi?"

Yatağın kenarına çöküyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Evet." Hâlâ bu

kadar yenilmiş görünmesinden nefret ediyorum. Ne kadar hırpalanmış ve

kırılmış.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum. "Bebek hakkında."

"Geçen kıştan beri söylentiler duyuyorum," diye mırıldanıyor. "Ama bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Koruma kullandık. Ve ben ayrıldıktan sonra boşanma aşamasındaydı. Eski eşinin çocuklarının nafakasını ödemekten kurtulmak için ortalığı karıştırmaya çalıştığını düşündüm. Hiç düşünmemiştim..." Bana bakıyor, koyu renk gözleri kırmızıyla çevrili. "Bu kadar berbat edebileceğimi düşünmemiştim. Hayatımı. Geleceğimi." Bana dönüyor, alt dudağı titriyor. "*Bizim* geleceğimiz. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Bana iyi olduğumuzu söyle."

İstiyorum. Ona iyi olduğumuzu söylemek istiyorum. Bunu birlikte atlatacağımızı söylemek istiyorum. Ona harika bir baba olacağını ve onu şimdi her zamankinden daha çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Bunların hiçbirini söyleyemiyorum. Çünkü bana yalan söyledi. Bunu benden saklamaya çalıştı. Bunu benden saklamaya çalıştı.

Eğer bunu saklıyorsa, başka ne saklıyor?

Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Onun da bana her şeyi anlatabileceğini bildiğini sanıyordum. Ama bu sadece buzdağının görünen kısmı mı, yoksa hepsi bu mu? Her şey bu kadar mı? Ellerimi saçlarımın arasına sokup köklerini çekiştiriyorum, son savaşım da içimden sızıyor.

"Ash," diye

başlar. "Bir

dakikaya

ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Duraklıyor. "Bir duş al. Simidini almaya vaktim olmadı ama sana kahvaltı hazırlayacağım-"

"Hayır, *uzun* bir dakikaya ihtiyacım var," diye açıklıyorum. Şu anda bile ne kadar tatlı olmasına rağmen sesim çatlıyor. "Bir ya da iki gün. Bunun ne anlama geldiğini kavramak için biraz zamana ihtiyacım var. Ne yapmam gerektiğini. Senin ne yapman gerektiğini."

"Ash..." "Colt-"

"Bana iyi olduğumuzu söyle," diye sözümü kesti. "Sana yalvarıyorum. Lütfen." Ellerime

uzanıyor, dağınık saçlarımdaki ölümcül tutuşlarını gevşetiyor ve onları dudaklarına götürüyor. Parmak eklemlerimi öpüyor ve sanki bunun bana dokunmasına izin verdiğim son an olacağından korkuyormuş gibi beni sıkıca kavırıyor. Beni son kez öpecek. "Lütfen bana iyi olduğumuzu söyle."

Sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi. Sanki nefes alamıyorum. Ya sesindeki acıyı duymak?
Bu

beni parçalara ayırıyor.

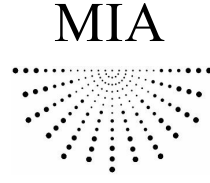
"Senden ayrılmıyorum," diye fısıldıyorum. Onu rahatlatma ihtiyacı inkâr edilemeyecek kadar güçlü ama ellerimden birini çekip gözlerimin altını siliyorum. "Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin? Lütfen?"

Başını salladı ve gitmeme izin verdi. "Evet. Elbette. Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkürler." Burnumu çekiyorum ve yorganın altından çıkıyorum. "Blake'e, Mia'ya ya da başka *birine* mesaj atar mısın?"

Gelip beni almalarını ister misin?"

"Seni onlara götürmeme izin ver," diye yalvarıyor. "Lütfen?" "Tamam."

Hasta olduğumu söyledim.

Dava et beni.

Logan herkese Ashlyn ve Colt'u içeren süper boktan bir makalenin linkini gönderdikten sonra şimdi her zamankinden daha fazla kız zamanına ihtiyacım var.

Sadece Blake ve ben burada yaşadığımız için evdeki eşyaların çoğu çoktan toplanıp götürüldü. Ama tanıdık ortamın Ashlyn'in zaten yıpranmış sınırlarını yatıştıracağını düşündüm. Tekila şişesinin kapağını çevirerek shot'ları doldurdum ve tuzluk ile limon dilimlerinin yanına dizdim. Daha öğlen bile olmadı ama bazen biraz içki içmek tam da doktorun istediği şeydir ve ben de bunu yapmayı planlıyorum.

Kate shot'ı elinin tersiyle itiyor, onun yerine zencefilli gazoz içmeyi tercih ediyor. Blake, Ashlyn ve ben ellerimizi yalayıp içine biraz tuz atıyoruz ve shot bardaklarını tezgâha vurarak acı likörü içip limonlarımızı ısırıyoruz. İkinci turda ritüeli tekrarlıyoruz. Telefonum bir mesajla titrerken Ashlyn'in burnu kırıışıyor. Çıkarıp Colt'tan gelen bir mesaj buluyorum.

Telefonum bir mesajla titrerken Ashlyn'in burnu kırıışıyor ve ben de onu çıkarıyorum.

COLT

Dondurma verandada. Bölmek istemedim ama atıştırmalık bir şeyler istersiniz diye düşündüm. Ash'e onu sevdiğimi söyle.

Telefonumu cebime geri sokup ön kapıyı açarken dudaklarım yukarı kalkıyor. Tabii ki bir çuval dolusu Ben & Jerry's dondurması ve bir paket jelibon vardı. Normalde, yalvaran bir adamın cazibesinden etkilenmezdim ama Colt farklı. Çünkü köpek kulübesinde değilken bile böyle düşünceli şeyler yapıyor. Ve bunun bir anlamı olmalı. Değil mi?

"Ne yapıyorsun?" Ash soruyor. Kızın gözleri ağlamaktan hâlâ kızarmış. Kız Colt onu bu sabah bıraktığından beri durmadan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Çuvalı kaldırıp ona gösterdim. "Küçük bir elf hediyeler bıraktı."

Blake çantayı elimden kaptı ve karıştırarak tarçınlı ayılları havaya kaldırdı.

Hava. "İki elf. Teşekkürler Teddy!" diye sesleniyor ve dişleriyle yırtarak açıyor. "Şimdi dökülme zamanı." Kanepeye yöneliyorum, ayaklarımı popomun altına sıkıştırıp yıpranmış minderlere uzanıyorum.

diğer kızlar aile odasında bana katılırken. Onlar oturduktan sonra ben başlıyorum. "Her şey hakkında nasıl hissediyorsun Ash? Sert bir içki içene kadar bu konu hakkında konuşmayacağına söz vermiştik ve iki kadeh içtin, yani döküldün."

Ash gözlerini kapatıyor ama derin bir nefes alarak tekilanın sıcaklığının benimkine yayıldığı gibi onun uzuvlarına da yayılmasına izin veriyor.

"Kendimi... gerçekten berbat hissediyorum." Gözlerini tekrar açtığında kahkahası kalbimi kırıyor. "Tüm dünyam ekseninden kaymış gibi hissediyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bebeğin tıpkı Colt'a benzediğini hissediyorum. Ve bu konuda üzgün olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Bu yüzden Colt'tan ayrılmayı düşündüğüm için bile kötü bir kız arkadaşmışım gibi hissediyorum. İstedğimden de değil," diye açıklıyor. "Mesele... Ben engel mi oluyorum? Hayatında yer almayan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ya Colt bu kadınla ilişkisine bir şans daha vermek isterse?"

"Vay canına," diye araya giriyor Blake. "Alınma ama Colt sana sırlıslıkla aşık. Başka biriyle ilişki kurmayı denemesine imkân yok."

"Ve ben de bunu yapmasını istemiyorum," diyor Ash. "Ama bunu yüksek sesle söylemek? Bu beni korkunç bir insan yapmaz mı?"

"Sen kötü bir insan değilsin," diye araya giriyorum. "Ciddiyim. Sen tanıdığım en şaşırtıcı, düşünceli ve şefkatli insanlardan birisin."

Kate zencefilli gazozundan bir yudum daha alarak,
"Katılıyorum," diye ekledi. "Katılıyorum." Blakely alay ediyor.

Ashlyn başını sallıyor, gözleri her zamanki gibi cam gibi. "Kafamda planladığım bir gelecek vardı. Bir ev, bir köpek ve birkaç küçük çocuk. Evli ve mutlu olacaktık ve..." Dişleri alt dudağına saplanırken sesi kesiliyor. Titriyor ve burnunu çekiyor.

"Bu çok sinir bozucu, çocuklar," diye devam ediyor. "Beni aldatmadığını biliyorum. Tüm bunların biz tanışmadan önce yaşandığını biliyorum ama bu canımı acıtmadığı anlamına gelmiyor. Her şeyi kafamda toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bana yalan söyledi. Bana bunun bir söylenti olduğunu söyledi. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ve asıl acıklı kısmı bilmek ister misin?" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını ileri geri sallıyor. "Onu hâlâ görebiliyorum. Hâlâ küçük çocuğun yüzünü görebiliyorum. Sanki hafızama kazınmış gibi ve adını bile bilmiyorum."

"Onu hâlâ seviyor musun?" Kate, aile odasının köşesindeki çirkin çiçek desenli sandalyeden fısıldıyor. "Colt'u mu? Planlarını altüst etmesine rağmen mi? Hayallerini?"

"Her şeyden çok, bu da durumu daha da kötüleştiriyor." Ash'in sesi çatlıyor ve acınası bir kahkaha daha atıyor. "Çünkü onu sevmiyor olsaydım, çekip gidebilirdim. Ama çekip gitme fikri

sanki bir asit fiçısına batırılıyormuşum gibi hissettiriyor, yani... evet. O kadar da iyi değil." Blakely kucığındaki tekila şişesini kaldırıp Ashlyn'e uzatıyor. Ashlyn tek kelime etmeden şişeyi kapıyor, uzun bir yudum daha alıyor ve ateş boğazından aşağı inerken suratını ekşitiyor.

"Tamam. Tamamen döküldüm," diye duyuruyor. "Şimdi lütfen bir dizi izleyip abur cubur yiyebilir miyiz?"

Blake, "Kaşıkları ben alırım," diyor.

"Yapacağım"-Kate ayağa kalkar, ellerini yazlık elbisesine silerken teni her zamankinden daha solgundur

-"Çabucak tuvalete git."

Sanki bir hayalet onu kovalıyormuş gibi koridorda koşturuyor ve benim gözlerim kısılıyor.

Bir terslik olduğunu hissederek onu takip ettim. Mutfaktan yeterince uzaklaştığımızda sesimi alçaltıp "Hey" diye sesleniyorum.

Duraklıyor ve arkasını dönüyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu, sanki kendini zor tutuyor.

"Vay be. Neyin var?" diye soruyorum.

"Hamileyim," diye ağzından kaçırdı.

Çenem düştü ve omzumun üzerinden bakarak hâlâ yalnız olduğumuzu teyit ettim. "Hamile misin?" Alt dudağını ağzına götürüp başını sallıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç gün önce mi?" Ellerini solgun yanaklarına bastırıyor ve başını sallayarak "Şey, birkaç gün önce öğrendim" diye açıklıyor.

"Vay anasını."

Gülüyor ama bu bir iniltiye dönüşüyor, duyguları karmakarışık.

Yaklaşıyorum ve ellerini tutuyorum. "Başka bilen var mı?"

Başı yine ileri geri sallanıyor. "Peki ya Mack?" diye soruyorum.

"Ona söylemedim."

"Peki, bunlar mutluluk gözyaşları mı yoksa hüznün gözyaşları mı?" Cam gibi gözlerini işaret ederek soruyorum, bu konuşmayı tam olarak hangi yöne götürdüğümüzden emin değilim.

Omuzlarını silkiyor ve acınası bir kahkaha daha atıyor. "Onlar sadece gözyaşı. Duygularım karmakarışık. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ashlyn, Colt ve ona ait olmayan lanet olası bir bebekle ilgili her şey yüzünden bir şey söylemekten daha da korkuyorum, anlıyor musun? Ne diyeceğim? Ona nasıl söylerim? Ya da bu konuda başka birine?"

"Evet, tahmin edebiliyorum." Kate'e sarılıyorum ve elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. İkimiz de fiziksel şefkati sevmekle tanınmayız ama şu anda ihtiyacı olan şey bu. Yalnız hissetmemek için. Bu oldukça büyük yükü tek başına taşımak zorundaymış gibi hissetmemek. Ve evet. Bir bebek oldukça büyük bir yüküdür. Bazı insanlar için iyi bir yük, evet. Ama yine de bir yük. Ebeveyn olmak kolay değildir, ebeveyn olmak için ne kadar heyecanlı olsanız da olmasanız da.

Ya Kate?

Belli ki berbat durumda.

"Yalnız değilsin," diyorum ona. "Ve aile odasına girip diğerlerine

Kızlar, Ash ve Blake'in sizi desteklemekten ve sizin için heyecanlanmaktan başka bir şey yapmayacaklarını biliyoruz."

"Biliyorum," diye fısıldıyor bana doğru. "Olacaklarını biliyorum. Ama henüz mutlu olup *olmadığımı* bile bilmiyorum, özellikle de Mack öğrendiğinde ne hissedeceğini bilmiyorken. Ama ona söylemek de istemiyorum çünkü tepkisinin ne olacağını öğrenmeye hazır değilim. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Vücudunda kötü bir kemik olmadığına eminim, Kate. Ama sormak zorundayım, neden bu kadar korkuyorsun? Macklin seni seviyor. Ve kızları için zaten harika bir baba. Eminim çok sevinecektir-"

"İşte bu kadar. Heyecanlanacak. Ama *gerçekten* heyecanlandığı için mi heyecanlanacak, yoksa herkes ondan böyle tepki vermesini beklediği için heyecanlıymış gibi mi yapacak?"

Aslında kız haklı. Mack'in öne çıkacağını biliyorum. Onunla tek bir konuşma yapan herkes adım atacağını bilir. Adam hiçbir şeyden kaçmıyor. Başarısız evliliği bile eski karısı ona bittiğini söylediğinde sona erdi.

Kate bu yüzden ona söylemeye korkuyor.

Çünkü onun herkesi kendisinin ve mutluluğunun önüne koyacağını biliyor. Ve böyle biriyle birlikteyken, gerçekten ne hissettiğini ve ne hissettiğini söylediğini nasıl bilebilirsiniz?

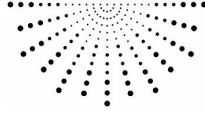
Lanet olsun.

"Çok üzgünüm Kate," diye mırıldandım ve onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektim.

Çünkü bu mu? Bu berbat bir şey. Ve bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. O da bunu biliyor.

Ben de öyle.

KATE

Anahtarları mutfak tezgahının üzerine bıraktım, beynim halsizdi ama yine de bir milyon mil hızla gitmeyi başarıyordu.

dakika. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama doktor randevumdan beri bu durum değişmedi. "Hey, bebeğim." Macklin koltuktan kalkıp benimle mutfakta buluşuyor ve beni kucaklıyor. Ona doğru eğildim ve gözlerimi kapadım. "Selam."

Uzaklaşmaya başlıyor ama onu yakın tutmak için gömleğinin arkasına tutunuyorum. "Henüz değil."

Kasları kısa bir süre için geriliyor, sonra beni daha sıkı sıkıyor. "İyi misin?" "Mm-hmm," diye yalan söyledim. "Sadece seni özledim."

"Kız kıza zaman nasıl geçti?" "İyiydi. Berbat ama iyi."

"Ashlyn iyi mi?" Mack'in nefesi başımın tepesini öpüyor.

Adamım, çok güzel kokuyor. Ev gibi, rahatlık ve sıcaklık hepsi bir arada.

Son bir kez sıktıktan sonra gitmesine izin veriyorum ve cevap veriyorum, "Sanırım öyle olacak. Eninde sonunda."

"Güzel. Sen iyi misin?" Gözleri kısılıyor, ama onu sallıyorum ve elini tutup kanepeye götürüyorum.

Yastığın üzerinde bir aşk romanı var. Onu sehpanın üzerine koyup bana yer açıyor ve ikimiz de kanepeye çöküyoruz.

Yıprandım. Hamilelikten ve hormonların etkisinden mi yoksa beni boğuyormuş gibi hissettiren bir sırrı sakladığımdan mı, emin değilim. Ama bundan hoşlanmıyorum. Bu kadarını biliyorum.

Daha hafif bir sohbet konusu ararken, kaslarımın yumuşak deri minderlerde erimesine izin verdim ve aşk kitabına doğru ilerledim. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Hazel ve Miley de okuyor."

"Bu garip mi? Kızlarınızın da okuduğunu bildiğiniz halde baharatlı sahneleri okumak?"

Yüzünü buruşturarak bacaklarımı tutuyor ve kucağına doğru sallıyor. "O kısımları atlamışlar gibi yapmayı seviyorum ama hatırlattığın ve daha tuhaf hale getirdiğin için teşekkürler."

Ayakkabılarımı çıkarıp, başparmaklarını ayaklarımın kemerlerine sürttüğünde eğlencem bir iniltiye dönüşüyor. "Ooooh, bu iyi hissettiriyor. Yapmaya devam et."

"Bana gecenizi anlatın," diye dürtüyor.

"Kızlar kafayı buldu, film izledik, bir sürü abur cubur yedik ve sonra eve geldim."

"Bu gece alkol yok mu?"

"Hayır." Neyse ki epilepsim yüzünden zaten genelde içki içmiyorum, o yüzden şüphelenmedi.

Günümüzü başlatan tekila shot'larını reddettiğimde kızlar da şüphelenmedi. Herkese ne kadar az yalan söylemek zorunda kalırsam o kadar iyi. Zaten yalan söylememeliydim. Başımı koltuğun diğer ucundaki kolçağa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk beni ele geçiriyor.

Ciddiyim. Çok yorulдум.

"Colt'un baba olup olmadığını ne zaman öğreneceğini biliyor muyuz?" Mack soruyor.

Gözlerimi kapalı tutarak cevap veriyorum, "Hiçbir fikrim yok. Ash mahkeme celbini bugün erken saatlerde aldığını söyledi.

Babalık testi yapıldığında bebekle tanışacak."

"Baba olmak *istiyor* mu?" Mack dürtüyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve Macklin'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Sanırım öyle." "Peki ya Ash? Üvey anne olmak ister miydi?"

"Çocukları çok sever. Bence Colt'un tüm çocuklarının onunla olmasını isterdi, anlıyor musun?"

Benim de bir tavsiyem yok. Sen ve ben farklıyız. Colt'un" -elimi kaldırıp tırnak işareti yapıyorum- "*çocuğu* henüz bir yaşında bile değil. Bebeğin bir anne figürüne ihtiyacı olacak ama ben hiç böyle bir rol üstlenmek zorunda kalmadım. Hazel ve Miley her şeyden çok arkadaş gibiler."

Ve bu doğru. Mack'in kızlarıyla ilişkim oldukça zor başladı, ama şimdi yakınınız.

Arkadaşlar. Dürüst olmak gerekirse, isteyebileceğim tek şey bu zaten.

Macklin, "Ama Ash için anneyi oynaması gerekecek," diye bitiriyor sözlerini. "Buna hazır mı?"

Omuz silerken dişlerim yanağımın iç kısmına batıyor, istesem de kelimeleri oluşturamıyorum. Annecilik oynamaya hazır mı?

Annecilik oynamaya hazır *miyim*?

"Vay canına, sorun ne?" Macklin duygularımdaki değişimi hissederek soruyor. Zor değil. Her yerdeyim.

"Hiçbir sorun yok." Ön kolumla yüzümü kapatıyorum ve yavaş, kontrollü bir nefes alıyorum. "Emin misin?"

"Evet, yorgunum. Sadece yorgunum." Gözyaşlarımı siliyorum, kolumu hareket ettiriyorum ve Macklin'in endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sarılıp bir dizi izleyebilir miyiz?"

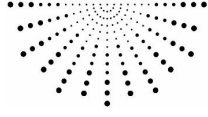
Beni dikkatle izlerken bir süre sessizlik oluyor.

"Lütfen?" Fısıldıyorum.

Pes ediyor, en küçük bir baş sallamayla çenesini eğiyor ve beni yukarı çekiyor. Macklin bir belgesel açıp kolunu kanepenin arkasına bağlarken ben ayaklarımı aşk kitabının yanındaki sehpa uzatıyorum. Ona sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ona nasıl söyleyeceğim?

BLAKELY

“Y Bunu yapmak istediğine emin misin?” Theo'nun arabasına tırmanırken sordum.

"Duh." Şapkasını geriye doğru çevirdi ve elini arabanın camına dayayarak garaj yolundan çıktı.

Yolcu tarafındaki kafalık. "Emlakçı telefonda iyi miydi?"

"Sanırım mı? Bilmem ki? Daha önce bir emlakçıyla hiç işim olmadı." Omuz silkiyorum, göğsümü şişiriyorum ve yolcu koltuğunda biraz daha uzun oturuyorum. "Kendimi çok büyümüş hissediyorum."

Gülerek uzanıyor ve dizimi sıkıyor. "Şu haline bak. Yetişkin gibi davranıyorsun." "Vay be. Teşekkürler."

İlk evin yerini GPS'e girdikten sonra, bir süre Colt ve Ashlyn draması hakkında konuşuyoruz. Biraz sonra üç yatak odalı küçük bir evin önüne geldi. Çok şirin. Kesinlikle biraz el emeğine ihtiyacı var, ama MLS'de daha kötü seçenekler de vardı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim.

"Burası mı?" Theo kaldırıma yanaşarak soruyor. Ön camdan dışarı bakıyor ama pembe sıvayı ve çatlak kaldırımını incelerken arabayı park etme zahmetine girmiyor.

"Ah, evet?" Cevap veriyorum.

İkinci bir kafamın çıktığını haykıran bir bakışla bana döndü. "Tamirci mi istiyorsun?" "Bu bir tamirci değil," diye yalan söylüyorum eksik panjurları ve havada uçuşan malzeme şeritlerini parçalanmış pencere perdelerinden gelen rüzgar. Dürüst olmak gerekirse, bütçemizi tam olarak bilmiyordum ve herhangi bir varsayımda bulunmak istemedim, ancak bu çok kötü değil.

Öyle mi?

Theo güler ve tekrar ön camdan dışarı bakar. "Peki, buna ne diyorsun?" "Umm...tuhaf?"

Ben teklif ediyorum.

Biraz daha sert gülüyor. "İstediğin bu mu? Bu bok parçasını mı?" "Hey!"

"Beni yanlış anlama, Bebek Thorne. Seni sevdiğimi ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, amacın burayı onarmaksa böyle bir yere taşınmak da dahil. Ama eğer bir gün evleneceksek, standartlarını biraz yükseltmemiz gerekebilir."

Dudaklarım aralanıyor ve onu yanlış duyduğuma ikna olarak yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum.

"Ne?" diye soruyor çok uzun süre sessiz kaldığımda. "Az önce M'li kelimeyi mi söyledin?"

"Sanırım yaptım, evet."

Kalbim küt küt atıyor ve yanlış bir sonuca varmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir gün benimle evlenmek ister misin?"

"Birlikte bir ev alıyoruz."

"Şey, evet. Ama düşündüm ki-" Arkamızda park etmiş arabadan bir emlakçı inerken ağzım kapanıyor. Ne kadar süredir orada olduğu hakkında bir fikrim yok. Biraz dikkatim dağılmıştı.

"Ne düşündün?" Theo iter.

"Bu evi *sizin* alacağınızı sanıyordum. *Biz* değil."

"Neden?"

"Bilmem ki? Çünkü bu senin paran ve-" "Seni orada durduracağım."

Dişlerimi dudaklarımın arasında emiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bileğini direksiyonun üst kısmına dayamış, bacaklarını iki yana açmış bana bakarken içim yapış yapış oluyor.

"Bir gün karım olacak mısın, Blake?"

"Teddy..."

"Herkese Macklin'in müstakbel kayınbiraderin olduğunu ve bir gün senin kocan olacağımı söylemeye bu kadar kararlı biri için," diye belirtiyor, "orada kesinlikle titiz görünüyorsun."

"Ben söylediğimde..." Alt dudağımı ısıyorum ve boğazımı tutarak beni kendisine doğru sürüklüyor.

"Bana yardım et Blakely Thorne, eğer insanlara bir gün kocan olacağımı söylediğinde bunun bir şaka olduğunu söylersen, kışına şaplak atarım."

Koltukta kıpırdanıyorum ve yutkunuyorum, kuru ağzımı sileceğini umarak, beni sivri bir bakışla iğneliyor, inkar etmem için cesaretlendiriyor.

"Bu bir şaka değil," diye mırıldandım.

"O zaman bunu söylememde ne sakınca var?"

Hiçbir şey yok. Hiçbir sorun yok. Aslında çok hoşuma gitti. Yani, *çok*, çok. O kadar çok ki, onu öpmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Burada oturuyorum. Hâlâ boğazıma sarılmış elinin altında kalp atışlarım hızlanırken onun aptalca çekici gözlerine bakıyorum.

"Söylediğimde ne oluyor?" diye tekrarlıyor, seksi alçak sesi hışırtılı bir hal alıyor. "Bu her şeyi daha gerçek kılıyor," diye fısıldıyorum.

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Başımı sallıyorum.

"İyi bir şey mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, nabzım başparmağında gittikçe daha hızlı atıyor. Bunu hissettiğinde ağzının

kenarları kıvrılıyor. "Aferin kızıma. Şimdi sana bir kez daha soracağım. Bir gün benim karım olacaksın,

Blake?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"Bir gün bebeklerimi taşıyacak mısın?" "Evet."

"Evliliğimiz için de şu anda ilişkimiz için harcadığın kadar çaba harcayacak mısın?"

"Evet," diye

tekrarlıyorum.

"Ortak mıyız?"

"Evet." Gülümsemem genişliyor.

"O zaman benim olan senindir, Bebek Thorne. Hastalıkta ve sağlıklıta. Zenginlikte ve yoksullukta" -beni bıraktı ve elini kulübeye doğru salladı- "bu her neyse."

Gülüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "O kadar da kötü değil."

"Yüzde yüz kötü. Şimdi, gerçekten ne istiyorsun? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ağzının suyunu akıtmaya degecek en az bir tane mükemmel ev buldun ve o da kesinlikle bu değil."

"Peki... fiyat aralığınız nedir?" Ona dikkatlice soruyorum.

Bir sayı sayıyor, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Ciddi misin sen?"

"Bir NHL oyuncusuyla evleneceksin, Blakely." Sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı. "Emlakçıyla buluşalım ve ona aslında ne istediğimizi söyleyelim."

Yüzüme yayılan aptal sırıtışa engel olamayarak başımı sallıyorum. "Tamam."

"Selam yabancı, nasılsın?" diye selamlıyor emlakçı beni arabadan inerken. "Ben Amy. Amy Poulton. Daha önce telefonda konuşmuştuk?"

"Evet. Merhaba," diye karşılık veriyorum, elini sıkarak. "Ben Blakely, bu da Theo."

Koyu mavi gözleri Theo'ya kayıyor ve ona gülümsüyor. "Merhaba. Güzel-" Duraksıyor, kibar dış görünüşü onu tanıdığına kırılıyor. "Bekle. Sen Theodore Taylor'sın."

"Uh, evet. Merhaba."

"Hey," diye tekrarlıyor. "Kocam ve ben büyük hokey hayranlarıyız. Garip davranıyorsam özür dilerim ama cidden. Bu sezon Lions'ta oynayacağın için çok heyecanlıyız."

Theo kıkırdıyor ama yine de utangaç bir ifade takınıyor. "Ah, teşekkürler. Belki tüm bu işler yolunda giderse, size maçlardan birine bilet ayarlayabilirim."

"Ölürdü," diye sırtarak karşılık veriyor ve yardım edemiyorum ama ondan hemen hoşlanıyorum. Hoş biri. Arkadaş canlısı. Rahat. Ve Theo'nun görünüşü yüzünden ağzının suyu akmıyor. O ve kocası hokey hayranı olduğu için ağzının suyu akıyor. Evet. Ondandır gerçekten hoşlandım.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" diye ekliyor ve başparmağını omzunun üzerinden Theo'nun Cehenneminden kalma tamirci binasının girişine doğru uzatıyor.

"Aslında biz biraz daha farklı bir şeye bakmayı düşünüyorduk..." Sesim kesiliyor ve yüzümü buruşturuyorum. En başta bizi buraya getirdiğim için duyduğum suçluluk beni ciddi bir alıcı yerine

ocuk gibi hissettiriyor ki bu da istediğim son şey.

Amy gülerek beni başından savdı. "Merak etme. Bu her zaman olur. Bir yere gideriz ve orası internetteki resimlerden farklı bir hava verir. Önemli bir şey değil."

Rahat bir nefes alırken omuzlarım gevşiyor ve onun nezaketine minnettar oluyorum.

"Teşekkürler." "Elbette. Peki, ne arıyorsun?"

Theo ve ben birbirimize baktık ve "Hiçbir fikrimiz yok" dedim.

"Pekâlâ. Önemli bir şey değil," diye tekrarlıyor. Pembe röfleli çilek sarısı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra parmağını çenesine vuruyor. "Hmm... Sana birkaç soru sorayım, bakalım sana bir şeyler bulabilecek miyim? Birinci soru. Bir bahçeye ihtiyacınız var mı?"

Bir bahçe mi?

Güzel soru.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. Bu tür şeyleri iyice düşünmeliydim.

Gülüyor. "Hiç sorun değil. Sana şunu sorayım. Hiç çocuğun var mı?"

"Hayır," diye cevaplıyorum.

"Hiç köpeğiniz var mı?" diye soruyor. "Ya da köpek almayı düşünüyor musun? Çünkü benim köpeğim Tonka bir bahçesi olmadan ölür."

"O zaman, evet. Bir avluya ihtiyacımız var," diye açıklıyor Theo.

"Mükemmel. Hmm..." Dilini ağzının çatısına vuruyor. "Kaç yatak odası düşünüyorsun?"

Theo bana döndü, kaşları çatıktı. "Um...üç?"

Teklif ediyorum.

"Belki dört," diye ekliyor Theo.

"Ve eğer evde bir spor salonu varsa bonus puan," diye ekliyorum, beklentim içimde uğulduyor.

Gülümsemesi yayılır. "Mükemmel bir yer biliyorum. Ama önce, yeşil renk hakkında ne hissediyorsun?"

Şahsen ben seviyorum ama..." Bana dönüyor ve Theo da aynısını yaparak beni zor durumda bırakıyor. "Şey... Sanırım hoşuma gitti?" Omuz silkerek cevap veriyorum.

"Mükemmel."

HAYIR. YEŞİLİ SEVMİYORUM. BEN BAYILIRIM. EVİN ÖNÜNDE SARMAŞIKLAR VAR.

Sıva ve yosun rengine boyanmış ön kapı, yanından geçip gittiğimiz diğer tüm kapıların arasından sıyrılmasını sağlıyor. Yeni biçilmiş yeşil çimlerden ve yemyeşil yeşilliklerle dolu saksılardan bahsetmiyorum bile. Muhteşem bir yer. Ve eşsiz. Ve, söylemeye cesaret edebilir miyim, şık?

Evet. Kesinlikle klas.

Amy bize sadece bir emlakçı değil, aynı zamanda bir öğretmen olduğunu öğrendiğimiz hızlı bir tur verdikten sonra, evi kendi başımıza keşfetmemiz için bize biraz alan verdi. Komisyonunu aldığından emin olmak için bir teklif vermek istiyorum.

Ama yapmasaydı bile, yine de bir teklifte bulunmak isterdim. Çünkü burası hayatımda gördüğüm en güzel ev. Ve evdeki spor salonu?

Squeal.

Bu mükemmel.

"Ne düşünüyorsun?" Theo, çift duş başlığı ve ısıtılmalı İtalyan mermer zeminiyle tamamlanmış ana banyoyu kontrol ederken beni izleyerek soruyor.

Evet. Bu işimizi görür.

"Blake?" diye dürttü.

Parmaklarımı karanlık tezgâha sürtüyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Bence oldukça muhteşem. Sen ne düşünüyorsun?"

"Yani, evet mi? Beğendin mi?"

"Biraz hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum. "Ama bana hiç cevap vermedin. Ne düşünüyorsun?" "Amy!" diye sesleniyor, bana cevap verme zahmetine girmeden.

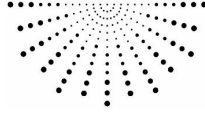
"Hadi evrakları hazırlayalım."

Tekrar çığlık atıyorum ve Theo'nun kollarına atlıyorum, kıcımlı kavrayıp bacaklarım ortasına dolanana kadar beni kaldırırken onu ölesiye öpüyorum.

Evet.

Bu işimizi görür.

COLT

Telefonuma bakarken dizim bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Avukatın iletişim bilgilerini aradım. Ashlyn dün kızlarla birlikte mahkeme celbi hakkında konuştuk. Şerefsizlik yapmayacağımı ve işbirliği yapacağımı açıkladığım kısa bir sohbetten sonra bana iki seçenek sundu. Birincisi, babalık testini yapması için özel bir laboratuvara ödeme yapabilir ve sonuçları daha erken alabilirim. Ya da ikincisi, mahkeme her şeyi ayarlayana kadar bekleyebiliriz ki bu da üç ya da dört ay sürebilir.

Eminim ne Ash ne de ben gerçeği öğrenmeden bu kadar uzun süre beklemeye dayanamayız. Baba olacak mıyım?

Baba olmak istiyor muyum?

Özel laboratuvarı seçtim. Görünüşe göre Eleanor kabul etti çünkü avukatı Ali Marshall az önce yer ve zamanı bildiren bir mesaj gönderdi.

Kıçımı yatağa dayayıp dirseklerimi dizlerime koyarak başımı eğiyorum, banyo kapısı açılıyor ve yeni duş almış Ashlyn'in üzerinde, gövdesine sarılmış ve göğüslerinin arasında düğümlenmiş kabarık gri bir havludan başka bir şey yok.

"Hey," diye mırıldandım.

Islak saçlarını bir omzunun üzerinden çekip taramaya başlıyor. "Hey."

Dün gece onu Blake ve Mia'nın evinden aldıktan sonra sızdı ve uyudu. Hala alkol yüzünden mi yoksa benden bilerek mi kaçtığını bilmiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben iyiyim. Muhtemelen daha kötü olmalıydım," diye itiraf ediyor yumuşak bir gülümsemeyle. Hafifçe hüzünlenererek, "Sana kızdığım için özür dilerim," diye ekliyor.

Özrü göğsümü ağrıtıyor ve başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. "Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın."

"Evet, ama anlıyorum." Tarağı tezgâha geri koyarken hareketleri gergin. Tekrar bana döndüğünde bakışlarımız çarpışıyor. "Nasıl hissediyorsun? Tüm bu olanlar hakkında?"

"Stresli. Avukatla konuştum." "Ve?"

"Ve Pazartesi günü test yaptıracağım."

Gözleri büyüdü. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet." O tanıdık boğulma hissi üzerime çöküyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Tişörtümün yakasını çekiştiriyorum. "Benimle gelir misin?"

Güzel, dolgun dudakları tereddüt ederken kaşlarını çatıyor. "Seninle gelmemi *ister* misin?" "Biliyorsun ben-"

"Öyle mi?" diye araya giriyor. "Ash," diye yalvarıyorum.

"Alınma ama bunu benden sakladın. Beni de bu işe dahil etmek istediğin hissine kapılmıyorum."

"Korkmuştum."

"Evet, ben de öyleyim," diye itiraz ediyor. "Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim için ironik ama-"

"*Her şeyin* seninle ilgisi var." Ona doğru koşuyorum ve ellerini tutuyorum, titremelerinden nefret ediyorum. Ona böyle hissettiren kişi olduğum için nefret ediyorum. Onu rahatsız eden kişi. Endişeli.

Kahretsin, hepsi benim hatam ve bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Daha iyi yapmak için. Kaşlarının arasındaki küçük çukuru silmek için. Ama geri dönüşü yok. Bunu düzeltmek yok. Tek seçeneğimiz ilerlemek. Ve lanet olsun, ilerlememize *ihtiyacım var*.

"Bu işte birlikteyiz, Günişığı. Bu işte birlikte olmamızı istiyorum."

Dikkati birbirine bağlanmış parmaklarımızda. Gözlerini kapatıyor. Acı çekiyor. Güvensiz. "Emin misin?" diye fısıldıyor.

"Bunu daha açık bir şekilde söyleyemem, Günişığı."

İçinden bir kahkaha dökülüyor ama ağlamak üzereymiş gibi görünüyor ve beni çaresiz bırakıyor.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Yalvarıyorum.

"Korkuyorum," diye nefes alıyor. İfadesi yüzümde dalgalanıyor.

"Ben de." Onu kendime doğru çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Bizi alıp götürmek ve asla arkama bakmamak için. Ama yapamıyorum. Kaçamıyorum. Kaçamıyorum. Ne kadar istesem de. Bununla yüzleşmeliyim ama bunu yaparken Ash'in yanımda olmasına ihtiyacım var. Ya giderse? Ya bırakırsa? Hayatta kalacağımdan emin değilim.

"Bunun aramıza girmesini istemiyorum Ash," diyorum ona. "Bununla birlikte yüzleşmemize ihtiyacım var, yoksa bununla hiç yüzleşemeyeceğimden korkuyorum."

Ve bu gerçek. Bunu yapamam. Günişığım olmadan olmaz.

"Tamam." Yutkunuyor. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Ben de seninle geleceğim."

"Teşekkür ederim." Yavaşça hareket ediyorum, ona beni reddetmesi için bolca zaman

tanıyorum. Dudaklarım alnına değdiğinde ve benden uzaklaşmadığında biraz daha rahat nefes alıyorum, göğsümün etrafındaki mengene gevşiyor. Ve lanet olsun, "Teşekkür ederim" diye tekrarlariken içimde küçük bir umut kıvılcımı tutuşuyor.

Vücudu benimkine yaslanıyor ve başını sallıyor.

"Bebek de orada olacak," diye ekliyorum. "Bil diye söylüyorum. Gafil avlanmış gibi hissetmeni istemiyorum."

Başını sallıyor, bu ters köşeyi sindirmeye çalışıyor. "Peki ya eski sevgilin?" "O asla benim eski sevgilim olmadı." Elini sıkıyorum.

"Yani, teknik olarak..." Sesi sanki başka biriyle birlikte olduğum fikrini hazmedemiyormuş gibi kesiliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Ben de onun başka biriyle birlikte olma düşüncesini hazmedemiyorum. İkimizin de geçmişi olması ve onları silebilmeyi dilememiz önemli değil. Onlar hâlâ orada. Her zaman orada olacaklar. Hatırlatmak yutulması zor bir şey olsa bile. Ve benimki gözlerini dikmiş bize bakıyor. Geçmişim. Onun varlığından bile haberim yokken başka biriyle birlikte olduğumu hatırlatıyor. Ama o bunu anlamıyor. Ondan önce binlerce kadınla birlikte olabilirdim ve hiçbirinin önemi olmazdı. Çünkü onlar *benim* Sunshine'ım değildi.

Bunu anlamasına yardımcı olacak bir yol bulmaya çalışırken adem elmam boğazımda düğümleniyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Islak saçları sırtından aşağı sarkıyor ve ben sanki can simidimmiş gibi saç telleriyle oynuyorum. "O zamanlar kim olduğumu anlamalısın Ash. Ben farklı bir adamdım. Bir yabancıydım. Çoğu gün aynaya bile bakamazdım. Ben onun küçük kirli sırrıydım, o da..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden başımı sallıyorum.

"Neydi o?" Ashlyn dürtüyor.

"O bir dikkat dağıtıcıydı. Babam öldükten sonra üzerimde taşıdığım suçluluk duygusundan."

Ash küçük bir anlayışla başını sallayarak soruyor: "Beni orada isteyecek mi? Hiçbir şeyi olduğundan daha garip hale getirmek istemiyorum."

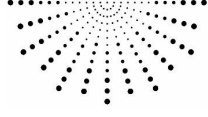
"Tüm bunlar boyunca birlik içinde olmamızı istiyorum. Ve gitmene izin vermeyeceğim Ash. Hiçbir şey için."

Hüzünlü gülümsemesi beni selamlıyor ama yine başını sallıyor. "Tamam." "Bunu atlatacağız. Sen ve ben." "Sen ve ben," diye tekrarlıyor.

Kollarım onu biraz daha sıkı tutuyor.

Sen ve ben.

ASHLYN

Colt'un elimi ölümüne kavraması parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyor ama içeri girerken elimi çekmiyorum.

Bina. Gri ve eski, kokusu bir şekilde çamaşır suyu ile bayat hava arasında gidip geliyor.

Bekleme odası çoğunlukla boş. Birkaç metal sandalye odanın kenarına yayılmış ve resepsiyon masasının arkasında bir kadın var, bakışları bilgisayarına yapışmış. Biz eşikten geçerken başka bir kadın ayağa kalkıyor. Krem rengi bluzunun üstünü düzeltiyor ve bize doğru yürüyor. Onu tanıyamıyorum.

"Bay Thorne?" diye sorar. "Evet. *Colt*," diye cevap verir.

"Merhaba." Yabancı elini uzatıyor. "Ben Alexandra Marshall, Bayan Elshner'ın avukatıyım. Bana Ali diyebilirsiniz. Daha önce telefonda konuşmuştuk. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Genç görünüyor. Muhteşem. Koyu çikolata gözleri, köprücük kemiğine kadar uzanan ve yüzünü çerçeveyeleyen kıvrıkcık kahverengi saçları, deniz kabuğu ve kulak kepçesi piercingi var.

Takım elbiseli, yaşlı ve yıpranmış tenine sürekli kaşlarını çatan cimri bir ihtiyar bekliyordum. Ama Alexandra Marshall? Evet, karşımda olmasını beklediğim kişinin tam tersi. Ona neredeyse anında ısındım.

Belki o kadar da kötü olmaz.

Colt onun uzattığı eli tutar ve sıkar. "Memnun oldum Ali. Bu Ashlyn, müstakbel eşim." Ali beni selamlarken gözlerim yerinden fırlıyor. "Tebrikler Ashlyn. Büyük gün ne zaman?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve onun da elini sıkarken gülmeye zorluyorum kendimi.

Colt bu sabah bana bir bomba atmak istediye, bunu başardı ama Ali bunu doğal karşıladı. "Anladığım kadarıyla sen-"

"Kusura bakmayın geciktim," diye sesleniyor kadınsı bir ses. Arkamızı döndüğümüzde, sağ ön kolundan sarkan bebek arabasıyla orta yaşlı, esmer, muhteşem bir kadınla karşılaşırız. Siyah

topuklu ayakkabıları ve kıvrımlarının her santimini saran siyah kalem eteğiyle bize doğru ilerliyor. Yalan söylemeyeceğim. Gizemli bir profesörün karısını hayal ettiğimde, arkası topuzlu, A tipi bir kişiliğe sahip ve cetvel fetişi olan sert bir kadındı. Ama bu kadın? Yutkundu.

"Jaxon acıkmıştı ve hemen bir şişe hazırlamam gerekiyordu," diye devam ediyor.

Odanın karşı tarafında sohbet ederken oluşturduğumuz küçük çembere girdiğinde rahatsız etmek istemediğim için geri çekiliyorum. Colt'un dikkati araba koltuğuna kayıyor ama tek kelime etmiyor.

"Numaramın engelini kaldırdın mı?" Eleanor ona sorar. Sorusunda herhangi bir kötü niyet yoktur.

Sadece gerçek bir merak ve bir tutam pişmanlık.

Numarası onda mı?

Tabii ya. Tabii ki onun numarasını biliyordu. Birlikte yatmışlardı, hatırladın mı? Boğazımdaki kıskançlık yumrusunu yutmaya çalışıyorum ama bir türlü dağılmıyor. "Bunun zamanı olduğundan emin değilim Eleanor," diye mırıldandı Colt.

Ali boğazını temizler ve "Hepinizin gelebilmesine sevindim. Şimdi, beni takip ederseniz, başlayacağız." Kapalı bir kapıya doğru bir adım atıyor ama duraksıyor, neredeyse özür diler gibi bana bakıyor. Colt'a dönerek ona hitap etti. "Bay Thorne, nişanlınızın burada beklemesinin bir sakıncası var mı? Tabii Bayan Elshner'ın bize eşlik etmesinde bir sakınca yoksa?"

Eleanor bana ilk kez bakarken ve araba koltuğunu ön kolunun üzerinde ayarlarken gülümsemesi temkinli. "Um... emin misin? Sanırım sakıncası yok."

"Tamam o zaman. Herkes beni takip etsin." Ali kalın siyah bir kapıdan geçerek binanın arka tarafındaki özel bir odaya yöneliyor, Eleanor da arkasından geliyor ve önümüzde yürürken Jaxon'a bir göz atmamıza izin veriyor. Parlak mavi bir binkie ileri geri sallanırken etrafını inceliyor ve Colt'un bakışlarını yakalıyor. Meraklanan Jaxon da kocaman gözlerle ona bakıyor.

Bakışları birleşince Colt'un adımları titriyor. Ve bu beni öldürüyor.

Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Ne hissettiğini. Jaxon'ın kendisine ne kadar benzediğini biliyor mu ya da benimle aynı benzerlikleri göremiyor mu? Artık babalık testi sonuçlarını bilmeme bile gerek yok. Jaxon açıkça yüzde yüz *Thorne*.

Eleanor onu içeri taşıırken bebek bir saniye sonra odanın içinde kayboluyor ama Colt olduğu yerde kalıyor, nefes alış veriş sığılıyor. Colt'u öne doğru iterken elini kısa bir an için sıkıca kavıyorum ve odaya giren herkesi takip ediyoruz.

Gri bir döner tabure, arka duvarı kaplayan tezgahın üzerinde küçük bir bilgisayar ve odanın ortasında yatağa dönüşüyor gibi görünen büyük bir sandalye ile bir doktorun ofisine benziyor. Duvar da asılı siyah resim çerçeveleri, gıpta etmekten kendimi alamadığım gülümseyen aileleri sergiliyor. Odanın geri kalanını incelemek için dikkatimi bir baba-oğul fotoğrafından ayırıyorum.

Bu laboratuvar diğerlerinden daha büyük. Odanın ortasındaki büyük boy sandalyenin arkasında küçük, dikdörtgen bir masa ve etrafına yerleştirilmiş dört sandalye var. Colt benim için bir sandalye çekiyor ve ben de oturup Eleanor'un araba koltuğunu masaya koymasını izliyorum. O da karşı tarafta Ali'nin yanına oturuyor.

Ali deri çantasından bir iPad çıkarıp detayları ve ileride neler beklemem gerektiğini anlatmaya başlıyor ama ben tek kelime bile duymuyorum. Oğlan bebeğin gözlerine ve yuvarlak yanaklarına bakmakla meşgulüm. Kalbim sanki bir otomobil kırıcısına girmiş gibi hissediyorum.

Onu zaten
önemsiyorum. O benim
bile değil.

Ama o Colt'un. O Colt'un bir parçası.

Ve bugüne kadar babasıyla hiç tanışmamış olması kalbimi
kırıyor. O çok daha fazlasını hak ediyor.

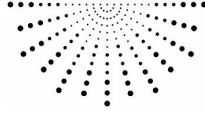
İkisi de öyle.

Colt'un dizini masanın yüzeyinin altından sıkıyorum.

Her şey yoluna girecek Colt.

Ne olursa olsun.

COLT

“T Laboratuvar teknisyeni her an gelebilir" diye anons ediyor Ali. Bize her şeyin nasıl olacağını adım adım anlatıyor ama ben dikkatimi veremiyorum. Kucağımdaki bebek dikkatimi çok dağıtıyor.

araba koltuğunda oturuyordum. Eleanor onu masanın üzerine koydu ve bana ait olduğuna ikna olduğu küçük çocuğu en ön sıradan seyretmemi sağladı.

Bebeklik fotoğraflarıma benziyor. Annemin bir fotoğraf albümünde sakladığı fotoğraflara. Ama belki de hayal görüyorum. Belki de o kadar benzemiyoruzdur. Küçük ellerine bakarken dişlerim birbirine çarpıyor. Parmaklarının şişkinliği. Minik parmak eklemleri ve kısa tırnakları.

Eleanor beni bakarken yakalayınca araba koltuğunu tamamen bana dönük olacak şekilde kaydırıyor. "Onun adı Jaxon," diyor bana.

"Jaxon." Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor.

Düşündüğümünden daha büyükmüş. Hâlâ küçük ama sürekli uyuyan bir sümüklüböcek gibi değil de kendi düşünceleri, duyguları olan küçük bir insan gibi. Parlak mavi binkie'si ağzında ileri geri sallanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor.

"Ben Eleanor, bu arada." Eleanor elini Ash'e uzatıyor. "Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

Ali iPad'inden başını kaldırarak, "Özür dilerim," diye araya giriyor. "Eleanor, bu Ashlyn. Ashlyn, bu Eleanor."

Ash masanın karşısından Eleanor'un elini tutar ve sıkar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Eleanor. "Koşullar için de özür dilerim."

"Sorun yok," diye yalan söylüyor Ash. Masanın üzerindeki Jax'i işaret ederken pek de rahat görünmüyor. "O çok sevimli."

Eleanor, Ashlyn'in iltifatını tereddüt etmeden kabul ederek, "Evet," diye yanıtlıyor.

Eleanor'a tekrar bakıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor. "Yakışıklılığını babasından almış."

Babacığım.

Sikeyim.

Mide bulantısı içime doluyor ve midem sıkışıyor, ama kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla

bunu görmezden geliyorum

bizi böldü. Kapı açıldı ve siyah önlüklü genç bir adam ortaya çıktı. Ali'nin bahsettiği laboratuvar teknisyeni olmalı.

Ya da adli tabip, çünkü öldüğümden oldukça eminim ama burası cennet mi cehennem mi karar veremiyorum. Hep baba olmak istemiştim.

Hayır, bu doğru değil.

Kendiminkini kaybedene kadar baba olmak istiyordum. O zamanlar, hayatımın geri kalanında bekar kalacağıma, acıma son verilinceye kadar bana verilen süreye katlanacağıma yemin etmiştim.

Sonra LAU'ya transfer oldum ve orada Ashlyn ile tanıştım. Ve her şey değişti.

İyi bir anne olacağını biliyordum. Aslında harika bir anne. Sabırlı. Nazik. Cömert. Ve çocuk istiyordu. Onu durduracak kişi ben olsaydım lanet olsun. Ve dürüst olmak gerekirse, istemedim. Bu hayatta çocuğum olursa, ona ait olacaklarını biliyordum. Ve onları birlikte büyütecektik. Ashlyn'in hayalinde yarattığı evde. Onun için inşa edecektim. Ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Ben ve Günışığım. Tıpkı ikimizin de istediği gibi.

Gözlerim yine koltuğunda oturan ve geleceğimi paramparça eden Jaxon'a kayıyor. Ama bunun için onu suçlamıyorum. O masum küçük bir çocuk.

Çok da şirin.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve Ali'nin talimatlarına odaklanmaya çalışıyorum ama bunu başaramıyorum.

Ali, odaya giren laboratuvar teknisyenini "Bu kadar kısa sürede bizi araya sıkıştırdığınız için teşekkürler," diye selamlıyor.

"Sorun değil. Hadi başlayalım."

Adam her şeyi anlatıyor ama yine dikkatimi veremeyecek kadar dalgınım. Tüm bu olanları uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki gerçekten burada değilmişim gibi. Sanki bunlar benim başıma gelmiyormuş gibi. Sanki tüm bu olanlardan uzaktayım ve sadece ekranda hayatı altüst olan piç kurusuna "*zavallı orospu çocuğu*" diye mırıldanabiliyorum.

"Ve yanaktan sürüntü almayı mı tercih ettiniz?" Ali, iPad'ine başka bir şey not ederken laboratuvar teknisyeninin sözünü keserek Eleanor'la onaylıyor. Parlak sarı kılıf odaya yayılan duygularla tam bir tezat oluşturuyor ama neşeli rengi bile havada asılı duran melankoliyi kaldırmaya yetmiyor.

Başım dönmüş bir halde dokulu yüzeye bakarken, Eleanor'un Ali'ye başını salladığını fark ediyorum. "Evet. Eğer önerdikleri buysa, yanaktan sürüntü almak iyi olur. Teşekkür ederim."

"Elbette. Devam edin," diye teknisyeni teşvik eder Ali.

Eleanor çocuğun ağzındaki binkiyi çıkarırken nitril eldivenleri yerine oturur. Jaxon, pamuklu çubukla değiştirilene kadar umursamıyor. Küçük alnı kırıyıyor ve laboratuvar teknisyeniyle kavga edip elini itmeye çalışırken burnu kıvrılıyor. Parmaklarım masanın sert ahşap yüzeyine batıyor ama onları yerlerinde tutuyorum. Ona durmasını söylemek istiyorum. Belli ki çocuk bundan hoşlanmıyor. Ama ben hoşlanmıyorum. Burada oturuyorum. İzliyorum. Bekliyorum. Alacakaranlık

Kuşağı'ndaymışım gibi hissediyorum.

Çünkü Jaxon'ın hoşuna gitmemesi neden umurumda olsun ki? Rahatsızsa? Sanki bir babalık içgüdüğü çoktan devreye girmiş ve ben onu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

Laboratuvar teknisyeni Jaxon'ın buruşmuş yüzüne bakıp kıkırdıyor ve küçük adama işkence etmeyi bitirdikten sonra çubuğun ucunu dezenfekte edilmiş küçük bir tüpe geri sokuyor. Sonra bana döndü. "Son sekiz saat içinde bir şey yedin mi ya da içtin mi?"

Ali bana bugünden ne beklemem gerektiğini zaten söylemişti, bu yüzden başımı sallıyorum. "Hayır." "Güzel. Doğum gününü ve tam adını benim için teyit edebilir misin?"

O Jaxon'inkiyle aynı olan tüpün üzerindeki etiketi okurken ben de bilgileri sıralıyorum. Laboratuvar teknisyeni tatmin olmuş bir şekilde uzun bir pamuklu çubuğu havaya kaldırıyor. "İyice açın."

Ağzımı açıyorum. Pamuğu yanağıma sürüyor ve etiketli tüpün içine sokuyor. İşini bitirdikten sonra sonuçları üç ila altı hafta içinde alabileceğimizi söylüyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

"Pekâlâ," diye anons ediyor Ali. "Şurayı imzalar mısın Eleanor?" Eleanor'a iPad'i uzatır ve Ellie ekrana bir şeyler karalar.

"Ve sen." Ali ekranda farklı bir bölüm açıyor ve bana doğru kaydırıyor. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hayatımdan vazgeçtiğime dair imza atıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bu benim idam fermanım. Ve işte buradayım, onu kollarımı açarak kabul ediyorum. İşim bittiğinde elimi yumruk yapıp kendimi masanın üzerine koymaya zorluyorum. Sanki bu beni öldürmüyor. Sanki parçalanmıyormuşum gibi.

"Mükemmel," diye duyuruyor Ali. "Görünüşe göre her şey bu-" "Onu tutmak ister misin?" Eleanor araya girer.

Onu.

Benim oğlum.

Geçmişimin yükünü taşıyan masum bir seyirci.

Araba koltuğuna sıkışmış, her yanını saran bok fırtınasından habersiz Jaxon'a bakıyorum. Dört dişi var. İki üstte. İki altta. Yeşil tulumunun önü ıslak, beni bakarken yakaladığında dişlek bir sırıtış atıyor ve Eleanor battaniyesinin kenarıyla lekeyi ovalıyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor. "Jaxon diş çıkarıyor ve son zamanlarda bir St. Bernard'dan daha çok salya akıtıyor. Al bakalım." Tokanın açılmasından gelen keskin tıkırtı kara tahtaya çakılmış çivi gibi. Jaxon'ın kollarını kayışlardan kurtarıyor ve onu bana uzatıyor.

"I-" Boğazımı temizliyorum ve Ash'e dönüyorum, kaybolmuş.

"Tut onu," diye ısrar ediyor. Gülümsemesi cesaret verici ama aynı zamanda kırık. Bunu çözecek zamanım yok. Gerek de yok zaten. Bu onu öldürüyor olmalı. Beni onunla görmek. Ona ait olmayan bir bebekle.

Avuçlarım terliyor. Onları kotuma siliyorum ve Jaxon'ı Eleanor'un kollarının altından tutuyorum. Beklediğimden daha hafif ama aynı zamanda daha ağır ve doğduğunda ne kadar küçük

olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Son bir yılda ne kadar büyümüştür? Ve ben bunların hiçbirini için orada değildim.

Sikeyim.

Çocuğu bedenimden uzak tutarken midemde asit çalkalanıyor. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da bir bebeği nasıl tutacağımı bilemiyorum. Küçük kaşları çatılıyor ve annesine bakıyor, benim kadar rahatsız, bacakları ve kolları orada asılı.

Eleanor ona cesaretlendirici bir gülümseme verir. "Sorun yok, Jaxon. O iyi biri. Söz veriyorum."

"Onu kendine daha yakın tut," diye mırıldanıyor Ash yanımda. Jaxon'ı göğsüme doğru götürmemeye yardım ediyor. Araba koltuğundan bir Tigger peluş hayvanı alarak ileri geri sallıyor, omzumda zıplatıyor ve ellerine ve burnuna hızlı bir dokunuşla omzuma geri getirerek değişimi bir oyuna dönüştürüyor.

Jaxon neredeyse anında rahatlıyor. İçimde erirken kasları yumuşuyor. Bundan hoşlanıyor. Oyun. Ashlyn peluş hayvanla tekrar burnuna vuruyor ve Jaxon sırtarak oyuncağa uzanıyor, Ash de ona veriyor.

"Senden hoşlanıyor," diyor Eleanor, etkileşimimizi izlerken, dikkati tekrar Ash'e kayıyor. "Çocuklarla aran iyi."

"O bir ikinci sınıf öğretmeni," diye duyuruyorum. Göğsüm gururla kabarıyor ama Ash beni başından savıyor.

"İkinci sınıf öğretmeni *olacağım*. Yeni mezun oldum ve teknik olarak ilk öğretmenlik yılım bu sonbahara kadar olmayacak."

"Bence bu harika." Eleanor Ash'e gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi daha samimi. Daha az temkinli. "İyi öğretmenlere şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Ash, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Tekrar Jaxon'a döner. Küçük kot pantolonu birkaç santim yukarı kalkmış ve parmaklarının ucuyla çıplak ayak bileğini ovalarken nazıkçe dokunuyor. Ama sessiz, neredeyse kasvetli bir şekilde onu izliyor.

"Peki, siz ikiniz henüz bir tarih belirlemediniz mi?" Eleanor soruyor.

"Randevu mu?" Ash dikkatini Jaxon ve benden tekrar Eleanor'a çevirdi. "Ali nişanlı olduğunuzu mu söyledi?" Eleanor açıklıyor.

Ash kaşlarını çatar. "Oh. Biz-"

"Henüz bir tarih belirlemedik," diye araya giriyorum.

"Yakında ama." "Colt," diye fısıldıyor Ash. Bir uyarı.

Bir yalvarış.

Eleanor bir kez daha gülümsemeye zorlarken başını yavaşça sallıyor. "Anlıyorum. Pekâlâ. Tebrik ederim. İkiniz de mutlu görünüyorsunuz."

"Mutluyum," diyorum ona sesimde bir uyarı tonuyla. Çünkü duruşumu netleştirmem gerekiyor. Ne istediğimi. Ve bunu kiminle istediğimi.

"Sevindim Colt." Eleanor bana tekrar gülümsüyor ama bu gülümseme iri kahverengi gözlerine ulaşmıyor. "O zamanlar çok karanlık bir yerdeydin ve şimdi..." Sesi kesiliyor ve kucağına bakıyor. "Gerçekten mutlu görünüyorsun."

Sessiz kalıyorum. Ne söylememi istediğinden emin değilim. Ona da söylediğim gibi, mutluyum. Ya da o bana ulaşana kadar öyleydim. Ama bu onun hatası değil. Olmadığını biliyorum. Ve ben hayatımdan kaçacak biri değilim.

sorumluluklar. Artık öyle değil. Ash bana bunu öğretti. Ama lanet olsun, bu özel sorumluluk bir ton yük getiriyor ve hepsini nasıl taşıyacağımdan emin değilim.

Jaxon küçük kollarını çırparken yanımdaki Ash'e bakıyorum. Çok sessizdi. Bir seyirci. Yanağının içini çiğniyor ama gergin enerjisini hissedebiliyorum. Kargaşasını. Tüm bu çileli olaydan dolayı nasıl sarsıldığını ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğini. Mesafe beni korkutuyor. Yanımda otururken bile uzaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum. Kararsızlığı. Korkuyu. Sanki rahatsız etmek istemiyor. Sanki bir şeyleri bölmekten korkuyor gibi.

"Ash'in onu tutmasının bir sakıncası var mı?" Eleanor'a sordum.

"Ah, tabii? Elbette, sakıncası yok," diye yanıtlıyor Eleanor ama Ash ayağa kalkıyor, sandalyesinin ayakları muşamba zemine sürtünüyor.

"Aslında tuvaleti kullanmam gerekiyor. Bir dakika içinde döneceğim."

Eleanor onun gidişini izliyor. Jaxon'u dizime yatırıp usulca zıplatırken kapının sessiz tıkırtısı odadaki sessizliği kesiyor.

Ali koltuğunda kayıyor, hepimiz gibi rahatsız. Ama gitmiyor. Çıkabilir mi, yoksa müvekkilinin davalı ile yalnız kalmasına izin vermek kurallara aykırı mı, emin değilim. Ama dikkati benden Eleanor'a ve kapalı kapıya kayıyor. Bu arada, gerginlik etrafımızdaki havada dönüyor ve her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Eleanor sonunda sessizliği

bozuyor. Başımı sallıyorum. "Alışmak için çok fazla şey var."

Başını yumuşakça sallıyor. "Evet. Özellikle de nişanlın için. Başka birinden çocuğu olduğunu öğrendiğim bir adama aşık olmayı hayal bile edemiyorum."

Ve lanet olsun, eğer bu gerçek değilse.

Bunun için imza atmamış olabilirim ama bunlar benim eylemlerimin sonuçları. *Benimkiler*. Ve bunları üstleneceğim çünkü bu benim sorumluluğum. Ama Ash? Onu bu pisliğe benden başka bağlayan bir şey yok.

Ve soru şu... Ben yeterli miyim?

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandım.

"Elbette." Eleanor masanın kenarına yuvarlanıyor ve ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden ayağa kalkıyorum.

Jaxon yine dişlek bir sırıtışla annesini görür görmez küçük tombul kollarıyla ona uzanıyor. Eleanor gülüyor, Jaxon'a aptalca suratlar yaparken ben de ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak aralarındaki etkileşime gülümsüyorum.

En azından benim canavar bir çocuğum olmadı. Ve belli ki, Jaxon dünyadaki her şeyden daha çok seviliyor.

Ben Ash'in dönmesini beklerken Eleanor onu benden alıyor ve araba koltuğuna geri koyuyor. Jaxon güvenli bir şekilde koltuğuna yerleştikten sonra Eleanor beni kucaklıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor.

"Özür dilerim Colt. Her şey için. Sana evli olduğumu söylemem gerektiğini biliyorum. Hamileliğimi ve her şeyi sana anlatmalıydım. O kadar çok şeyi berbat ettim ki..."

Ona sımsıkı sarılıyorum, üzüntüsü etrafımızdaki havayı kirletiyor. "Hepimiz sıçıp batırdık, Ellie. Ama

Sen harika bir annesin. Jaxon sana sahip olduğu için çok şanslı."

Burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor. "Teşekkürler. Tartışılabilir," diye açıklıyor. "Ama teşekkürler. Ashlyn ve senin adına sevindim. Çok tatlı birine benziyor."

"Çok tatlı biri," diyorum gülümseyerek ve Eleanor'un gitmesine izin veriyorum.

"Seninle sonra konuşur muyuz?" "Elbette. Eminim Ali de seni her şeyden haberdar edecektir."

"Yapacağım," diye onaylıyor Ali. iPad'ini çantasına yerleştiriyor. "Peki, üç ila altı hafta sonra görüşür müyüz?" Teklif ediyorum.

Eleanor onay için Ali'ye döner ve o da başını sallar.

"Üç ila altı hafta arası," diye tekrarlıyor Eleanor. "Jaxon'ı o zamandan önce görmek ister misin? Yoksa çok mu tuhaf olur?"

Jaxon'ın geniş gözleri steril odada etrafı süzerken yutkunuyorum, kararsızlığım beni ikiye bölüyor. Bu çok basit bir soru ama cevabı benim bile kavrayamayacağım kadar karmaşık. *Ya benim değilse?*

Bana ait olmayan bir çocukla ilişki geliştirmek için zaman harcamak istiyor muyum? Hayır. Çünkü o küçük pislige aşık olacağım. Düşeceğimi biliyorum.

Ama ya o benimse?

Eğer öyleyse, üç ila altı hafta daha boşa harcanmış zaman demek. Zaten ilk yılını kaçırdığım için suçluluk duygusu içinde boğuluyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Sana haber veririm," diye sessizce cevap veriyorum.

"Pekâlâ." Eleanor başını salladı ve kolumu bir kez daha sıktı. "Gerçekten üzgünüm Colt."

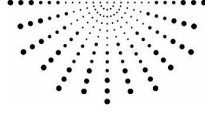
Bana dokunduğu yere bakıyorum. Masumca. Bir arkadaş gibi. Ama Ash burada değilken yine de yanlıs hissettiriyor, bu yüzden onun elinden silkelenip aramızda biraz mesafe yaratıyorum. Utanmış ya da sinirlenmişse bile belli etmiyor.

"Ben de üzgünüm," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor ve Jaxon'ın araba koltuğunu ön koluna geçiriyor. "Seni tekrar görmek güzel. Arayı kapatmak ya da başka bir şey yapmak istersen bana haber ver."

Boynumun arkasını sıkıyorum. "Evet."

COLT

Ashlyn'in tuvalet molasından sonra Ali iletişime geçeceğine söz verdi ve kamyonetime geri döndük.

Ashlyn sessiz. Düşüncelerinde kaybolmuş. Muhtemelen benim gibi kırbaçlanmış hissediyor. Ama ben bozmuyorum. Sessizliği. Üzerimizden geçmesine izin verdim. Her şeyi düşünmemiz için bize zaman verdim. Ya olursa'ları. Olası sonuçları.

Güneş şu anda gökyüzünde, üzerimize vuruyor. Hava sıcak. Sıcak. Ash ve beni her adımda saran soğuk kasvetin aksine. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Ne hissettiğini. Bana kızgınsa. Bu duruma. Bunu ondan nasıl bu kadar uzun süre sakladığımı. Ama ona sormuyorum. Çok korkuyorum. Sonuçlarından çok korkuyorum. Yankılarından. Puck tavşanlarının kötü olduğunu sanıyordum, ama bu? Bir çocuk mu? Bana benzeyen bir çocuk mu? Elimi yüzümde gezdiriyorum, adem elmam boğazımda düğümleniyor ve sessiz Ash kamyonetimin yolcu kapısına doğru yürürken adımlarım duraksıyor.

Kapıyı açıp tek kelime etmeden içeri girmesine yardım ettiğimde menteşeler usulca gıcırıyor. Bir dakika sonra otoparktan çıktığımda Ash, "İyi birine benziyor," diye mırıldandı. "Kim? Ali mi Eleanor mu?"

"İkisi de," diye cevap verdi. "Ama Eleanor'u kastetmiştim." "Ah. Evet." Başımı salladım.

"Öyle."

"Biraz yorgun," diye açıklıyor. "Ama güzel."

Kıkırdıyorum. "Evet."

"Ve güzel."

Güzel mi?

Kaşlarımı çatarak göz ucuyla Ash'e bakıyorum. Ama o bana bakmıyor. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, tırnağını çiğniyor.

Kıskanıyor mu?

"Ash," diye uyarıyorum. Çünkü lanet olsun, buna dayanamıyorum. Şu anda onun kıskançlığına katlanamıyorum. Sessizliğe katlanamıyorum. Hiçbir şeye katlanamıyorum. Dayanamıyorum.

"Sadece söylüyorum-"

"Ne dediğini biliyorum," diye araya giriyorum. "Ama durmanı istiyorum."

"Neden?" diye soruyor kuru bir kahkahayla. "Eski sevgilinin güzel olduğunu söylememden hoşlanmadığın için mi?"

"Ash."

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Haklısın. Duracağım." Birkaç dakika daha sessizlik içinde araba sürüyoruz. Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyor. Ana yola çıktığımda, "Dinle..." diye mırıldanıyor.

Aklından geçenleri söyleme fırsatını hak etmesine rağmen Ash'in söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı bildiğim için beklerken kanın metalik tadı damağıma sızıyor. Bana ne düşündüğünü söylemek için.

Ama önsezi çok güçlü. Çok baş döndürücü. Eleanor kendini tanıttığından beri farklı davranıyor. Sanki bir şalter atmış gibi ve nedenini bilmiyorum.

Göz ucuyla ona tekrar bakıyorum ama dudaklarını büzmüş, kollarını kavuşturmuş. Sanki cesaretini kaybetmiş gibi.

Sessizliğe bir saniye daha dayanamayarak, "Söyle gitsin Ash," diye bağırdım.

"Bence ona bir şans daha vermelisin." Kelimeler ağzından dökülürken boş gözlerle gösterge paneline bakıyor. "*Gerçek* bir tane."

Lanet olsun.

Elimi direksiyona vuruyorum, sabrımın son damlaları da beni sinirlendiriyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Dinle-"

"Eleanor'u istemiyorum!"

"İstemediğini biliyorum." Sesi şimdi daha sessiz. Ama neredeyse daha kötü. Ses tonundaki gerginlik. Hafif bir törpü. Küçük bir aksama. Çünkü Ash'in bunu şirretlik olsun diye söylemediğini biliyorum. Kızın vücudunda şirret bir kemik yok. Hayır. Bana göz kulak olmaya çalışıyor. Özverili olmaya çalışıyor. En iyisini yapmaya çalışıyor, bu onu öldürse bile.

"Eleanor'u istemiyorum," diye tekrarlıyorum, daha yumuşak bir sesle. Yorgunluğum hayal kırıklığımla savaşıyor, ta ki görüşüm bulanıklaşana kadar. "*İstemiyorum*. Bizi istiyorum. Geleceğimizi istiyorum. Hayal ettiğimiz her şeyi istiyorum. Planladığımız her şeyi."

"Jaxon ortaya çıkar çıkmaz planlarımız suya düştü." "Öyle söyleme,"

diye öfkelenim ve sesimdeki düşmanlık karşısında irkildi.

"Haklısın," diye fısıldıyor. "Gitmiş falan değil ama değiştiler Colt. Bunu görmelisin."

"Neden değişmeleri gerekiyor?"

"Çünkü bir bebeğin var. Bu oldukça büyük bir sürpriz Colt. Tek söylediğim bunun dikkate alınması gerektiği."

"Ve bunu seninle birlikte dikkate alıyorum," diye homurdandım. "Eleanor'a bir şans vermemle ilgili bu saçmalıkların hiçbirini duymak istemiyorum."

Ash bana "O senin çocuğunun annesi," diye hatırlatıyor. "Evinde bir baba olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Küçük oğlunun da aynı şekilde büyümesinin sebebi ben olamam. Bu adil değil."

"Böyle şeyler söyleme," diye emrediyorum. Tüm gücümle direksiyona gaz veriyorum, sabrıyla

Aramızda konuşulan her kelimeyle daha da kayıyor.

"Duymak istediğin şeyin bu olmaması, bunu söylememe izin verilmediği anlamına gelmiyor." "Eleanor'u istemiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Sana inanıyorum Colt. İnanıyorum, ama..." Yine sesi kesiliyor ve gözlerini kapatıyor. Sanki bu onu öldürüyormuş gibi.

"Ama ne?" Talep ediyorum.

"O küçük çocuk seni ve annesini hayatında hak ediyor. Benimkilerin aksine, yanında olan ebeveynleri hak ediyor. En azından bunu düşünmenizi hak ediyor. Annesiyle ilişkinizi düzeltmeyi düşünmenizi. Gerçek, mutlu bir aile fikrine bir şans vermeni."

"Bunu neden yapıyorsun?" Yenilgi göğsüme yerleşiyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Neden beni buna zorluyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum Colt. Jaxon'a nasıl baktığını gördüm."

"Onun benim olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Sanırım ikimiz de az önce söylediklerinin saçmalıktan ibaret olduğunu biliyoruz," diye tartışıyor, sanki hayal kırıklığı sonunda onu alt ediyormuş gibi. Solgun yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve öfkeyle siliyor. "O senin ve Eleanor onu tutmak için kolunu bükme zorunda kaldı."

"Suçlu hissediyorum, tamam mı?" Şak diye söyledim.

Ve lanet olsun, acıtıyor. Sesindeki acı. Benimkindeki gerginlik. Ama ne söylememi istediğini bilmiyorum. Tüm bu durum o kadar berbat ki, bunu düzeltmek için ne yapacağımı bulmak bir yana, kafamı bile toparlayamıyorum. İşleri yoluna koymak için. Ash ve benimle. Jaxon ve benimle. Orada olmalıydım. En başından beri. Ona sarılmalıydım. Gecenin bir yarısı onunla uyanmalıydım. Onun hakkında her şeyi bilmeliydim. Ne oynamaktan hoşlandığını. Ne yemekten hoşlanır. Sevdiği bir program var mı? *Winnie the Pooh* mu? Çok fazla soru var ama hiçbirine cevabım yok. Tek bir tanesi için bile.

"Orada değildim Ash," diye mırıldanıyorum. Önümüzdeki geniş yola bakarken suçluluk duygum her geçen saniye artıyor. "Hayatının ilk yılında onun yanında değildim. Bu beni nasıl bir baba yapar?"

"Onun bir söylentiden başka bir şey olmadığını düşündün.

Bilmiyordun-" "Biliyordum."

Nefesi kesiliyor. Ses, gergin havayı bir bıçak gibi kesiyor. "Ne?"

diye fısıldıyor.

"İçimden bir ses biliyordum Ash. Biri bana ondan bahsettiğinde biliyordum." Kelimeler sızan bir yara gibi hissettiriyor. Enfekte olmuş. Acı verici. İğrenç. Ama neredeyse temizleyici de. Sanki onu ilk duyduğumdan beri son birkaç aydır üzerimde biriken baskı sonunda patladı ve rahatladı.

Ash cevap veremeyecek kadar şaşırılmış bir halde sessiz kalınca boğazımı temizleyip kendimi devam etmeye zorluyorum. "Dixie Tech'teki dramı ve LAU'ya neden transfer olduğumu bilen biriydi.

Eleanor'un bir çocuğu olduğundan ve onu terk ettiğimden bahsettiler Ash. I-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve titriyorum.

Kafa.

Orta konsolun üzerinden uzanıp dizimi sıkarken dokunuşu nazikti. "Korkmuştun. Ve bir hata yaptın. Hepimiz hata yaparız Colt. Ama Jaxon kendisi için en iyi olanı hak ediyor. Senin ya da benim için en iyisini değil. Babasına o kadar çok benzeyen küçük çocuk için en iyisinin ne olduğunu sorman gerekiyor. Tek söylediğim bu."

Çenem gerildi. "Seni kaybetmeyeceğim."

"Beni dinle," diye yalvarıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözlerimizin buluşmasına izin veriyorum, bekliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor. "Seni her şeyden çok seviyorum. Ve senin baba olman hiçbir şekilde anlaşmamızı bozmaz. Özellikle de Jaxon kadar sevimli olduğunda. Cidden, kalbim. Bununla başa çıkamam." Hüzünlü bir kahkaha atarak göğsünü sıkıyor ve bu beni kahrediyor. Ama sözleri ayık tutuyor. "Ben... Bir adım geri çekilip küçük oğlunuzun geleceğine gerçekten bakmanızı istiyorum."

Tereddüt ediyorum, azı dişlerim gıcırıyor.

"Nasıl görünmesini istiyorsun Colt?" diye soruyor. "Zamanını ebeveynleri arasında bölüşerek mi büyümesini istiyorsun? Ben olmasaydım tam bir kardeşe sahip olma ihtimali varken üvey kardeşlerle büyümesini mi?" Alt dudağı titriyor ve gözlerini kapatıyor. "Kahretsin, Colt. Bunu yüksek sesle söylemenin bile beni ne kadar öldürdüğünü bilemezsin."

Yolun kenarına çekiyorum ve başımı öne eğiyorum, üzüntüm beni ele geçiriyor. Çünkü bu benim hatam. Onun bu duruma düşmesi benim suçum. Jaxon'un mümkün olan en iyi çocukluğu geçirmesini istediği için bensiz bir hayatı düşünmek zorunda kalması benim suçum. Ağlamak ister gibi görünmesi benim suçum. Her şeye hakkı var.

"Böyle şeyler söyleme, Günışığı."

"Sadece bunu tarafsız bir bakış açısıyla görmene yardımcı olmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor, kalçamı bir kez daha sıkıyor ve elini tekrar kendi kucağına koyuyor. "Eğer ben bu işin dışında olsaydım, Eleanor'a bir şans verir miydin? Tek bilmek istediğim bu."

"Seni seviyorum, Ash-"

"Biliyorum," diye araya giriyor. Aynı hüzünlü ama cesaretlendirici gülümseme güzel yüzünü gölgeliyor. "Ve seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi söylediğimde bana güven. Ama küçük bir çocuğun geleceğinin mükemmel olmamasının nedeni olabileceğimi bilerek buna katılamam. Ve bu suçluluk duygusuyla yaşayabileceğimden emin değilim."

Göğsüme saplanan bir bıçak gibi, ciğerlerim şişmek için mücadele ediyor ve göğüs kafesimi ovuşturuyorum, sonuçlara atladığım için dua ediyorum. Bunu atlatmamız için dua ediyorum.

"Peki ne diyorsun?" Duygusuzca soruyorum.

"Bilmiyorum. Ne dediğimi bilmiyorum." Kırmızı çerçeveli gözlerinin altını siliyor, sonra gözyaşlarının nemini kot pantolonuna sürüyor. "Sanırım senden bir adım geri atmanı ve ilerlemeden önce her şeyi yeniden değerlendirmeni istediğimi söylüyorum. Ve kararın ne olursa olsun senden

nefret etmeyeceğim. Söz veriyorum. Ama ilişkimizi duraklatmak ve yeniden değerlendirmek için bir neden varsa, sanırım o da bu. Yapma.

Sen?"

"Seni seviyorum Ash," diye tekrarlıyorum. Çünkü söyleyecek başka ne var bilmiyorum.
Eleanor'dan hoşlanıyor muyum?

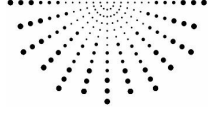
Evet. Bence o iyi bir insan. Bence harika bir anne. Ama onu seviyor muyum? Hayır.

Ama yapabilir miydim? Jaxon için mi?

Sikeyim.

İstemiyorum.

MACKLIN

Kate doktor randevusundan beri gergin. Nedenini bilmiyorum ama aptal değilim.

Görebiliyorum.

Hisset. Hisset. Tadına bak. Mesafeyi. Dikkatinin nasıl dağıldığını. Aynı odada olsak bile başka bir yerdeymiş gibi.

Ödüm bokuma karışıyor.

Şimdi bile, sabah ışığı tenini öperken, beni fark ettiğini sanmıyorum. Düşüncelerinde kaybolmakla çok meşgul. Ön verandanın basamağında oturmuş, dudaklarına bastırdığı bir fincan kahveyle dalgın dalgın önüne bakıyor. Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve üzerinde uyurken giydiği kıyafetler var. *Benim* kıyafetlerimi.

Sanırım burayı seviyor. Ağaçlardaki kuş cıvıltıları. Yumuşak esinti.

"Sana bir sallanan sandalye ya da sundurma salıncağı almam gerekecek,"
diyorum ona.

Bana doğru dönüyor ve gülümsüyor. Gözlerine ulaşmıyor. Yanında yer açarak sağına doğru kayıyor ve eliyle boşluğu sıvazlıyor. "Basamak gayet iyi çalışıyor."

"Daha *iyisine* sahip olmak varken neden *iyisiyle* yetinesin ki?" Ona doğru yürüyorum ve oturup bacaklarımı önümüze uzatıyorum. Beton basamaklar sabah güneşinden dolayı sıcak ve ben ışığın tadını çıkarıyor, rahat sessizliğin tadını çıkarıyorum. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Gözleri bardağının ağzında büyüyor ve boğazını temizliyor. "Ne?" "Ben aptal değilim Kate. Seni rahatsız eden bir şey var."

"Mack." Adımı bir ricaymış gibi söylüyor.

"İlaçlarınızda bir sorun mu var? Nörologunuz ilaçları değiştirmemizi mi önerdi? Sorun nedir?"

"İlaçlarım iyi."

"O zaman neden böyle davranıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Yani..." Başımı sallıyorum. "Müstakil. Seyahat edeceğim için mi? Yeni staja başlamanın verdiği gerginlik mi? Konuş benimle."

Kupayı dudaklarına bastırıyor, küçük bir yudum alıyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Her şey," diye mırıldanıyor sonunda. "Ashlyn ve Colt. Stajyerlik. Sen seyahat ediyorsun."

"Hepsi bu mu?" İtiyorum.

Başparmağı kupasının ön yüzüne sürtünüyor. Ön yüzünde kalın, blok harflerle "*Dünyanın En Harika Babası*" yazıyor. Miley ve Hazel bunu bana onlar küçükken Babalar Günü'nde hediye etmişlerdi. İçindekiler dikkatimi çekti. Kahveden daha hafif. Her zamanki krema dolu sabah ikramından daha berrak.

Kupayı ondan alıyorum ve bir yudum alıyorum, geri çekiyorum ve çayın tat tomurcuklarıma sızmasına izin veriyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Ginger?"

"Evet."

"Ne zamandan beri zencefil çayı içiyorsun?"

Omuz silkiyor ama bardağı geri alıp bir kez daha yudumluyor.

"Kate, neler oluyor?" Talep ediyorum. "Bir gece izne mi ihtiyacın var? Her şeyden uzaklaşmaya mı?"

Ürkek bir kahkaha onun hissiz yüzünü delip geçiyor ve başını sallayarak önümüzde uzanan ormana dönüyor. "Keşke her şeye bir ara verebilsem."

"O zaman yapalım. Seni dışarı çıkarayım. Nefes almana yardım edeyim." "Mack, ben hamileyim."

Kaslarım çeliğe dönüşüyor, onu yanlış duyduğuma ikna oluyorum. "Ne?"

Bana bakmıyor. Beni tanımıyor. Ama bardağı tekrar dudaklarına götürürken ellerinde hafif bir titreme var. Korkuyor.

Kahretsin, korkmuş.

Kupayı elinden alıp arkamızdaki verandaya koyuyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. Başparmağımı yanağına sürterken cam gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bebek istemediğin için mi korkuyorsun yoksa nasıl tepki vereceğimden mi?"

Dokunuşuma doğru eğilirken gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor. Bakışlarıyla beni sabitleyen gri irisleri her zamankinden daha fırtınalı.

"İkincisi." Tereddüt ediyor. "Ve birincisi, sayılır. Bebek istemediğimden değil. İstiyorum. Ama planım bu değildi, biliyor musun?"

"Teknik olarak, sana aşık olmak da bir plan değildi Kate ve bu şimdiye kadar karşılaştığım en güzel sürprizlerden biriydi." Gözlerini tekrar kapatırken alnımı onunkine yaslıyorum, yumuşak, kararsız nefesi çenemi okşuyor.

"Korkuyorum," diye
fısıldıyor. "Neden
korkuyorsun?"

"Ya ilaçlarım ona zarar verirse ve doğuştan bir kusurla doğarsa? Ya onunla yalnız kalamazsam? Ya da benim gözetimim altında boğulabileceği için ona banyo yaptıramazsam? Ya onu tutarken nöbet geçirirsem ve yaralanırsa?" Gözleri açıldı. Dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu. "Ben saatli bir bombayım, Macklin."

"Ş..." Kalbim paramparça oldu. Ama dayanamıyorum. Sesindeki acıya. Taşıdığı ağırlık. Bilgi ve bunun onu ne kadar öldürdüğü.

"Tekrar söyle Kirpi," diye ısrar ediyorum. Gözlerini kapatıyor.

"Bana bir bebeğimiz olacağını söyle."

Dudaklarından titrek bir nefes daha geçiyor ama gözlerini açıyor, ne kadar korkmuş olursa olsun bakışlarımı tutmaya zorluyor kendini. Ve dehşete kapılmış durumda. Titriyor. Yemin ederim kalbinin hızla çarptığını duyabiliyorum.

"Bir bebeğimiz olacak Macklin," diye fısıldıyor.

Yüzümde bir sırtıma yayılıyor, neredeyse ikiye bölünüyor. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Tadı zencefil ve Kate gibi. Parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçiriyorum, örgüsünü bozsam bile umurumda değil. Başını arkaya yatırıp onu bütünüyle yutarken nemli saç telleri beni yere seriyor.

Çünkü lanet olsun. İçimden geçen duygular bir kasırga gibi. Kaotik ve dağınık. Ama ondan uzaklaşıp alnımı bir kez daha onunkine yasladığımda, o fırtınalı gri gözler benimkilerle buluşuyor ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. İyi olacağımızı biliyorum. Ve bebeğimizin de iyi olacağını biliyorum. Çünkü o bir çocuğun isteyebileceği en iyi anne olacak. Ben ve Kate Winchester'dan küçük bir parça burada dolaşacak.

"Benimle evlenir misin, Kate?"

Törpüledim. Nefesi kesildi. "Ne?"

"Seninle evlenmek istiyorum. Seninle daha çok bebek yapmak istiyorum. Hayatımın sonuna kadar sana benim demek istiyorum."

"Dur," diye yalvarıyor. "Bana bunu sorma."

Geri çekiliyorum, sesindeki acıya şaşırıyorum. "Ne?"

"Kendini mecbur hissettiğinde bana sorma-" "Dur."

Kelime uzun bir süre havada asılı kaldı.

"Mack, zaten bir kıza sırf hamile olduğu için evlenme teklif ettin. Sana izin vermeyeceğim _."

"Burada bekle," diye emrediyorum.

Ayağa kalkıp koşarak içeri girdim, Kate kısa boylu olduğu için buzdolabının üstündeki dolabı aradım.

buraya bakmayı hayal bile edemezdi. Aradığım şeyi bulduğumda arkamı dönüp Kate'in yanına, dışarıya koşuyorum. Verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktıktan sonra merdivenlerin altındaki kaldırımında tek dizimin üzerine çöküyorum ve hayatımda gördüğüm en muhteşem kıza bakıyorum. Tek dizinin üzerinde bana bakarken dudakları öpüşmemizden dolayı ayrılmış ve şişmiş.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Baba olacağım için hep heyecanlıydım," diyorum ona. "Yıllar önce Hazel'in geleceğini öğrendiğimde bile. Ama şu ana kadar hiç koca olmak istemedim. Haklısın Kate. İlk evliliğim zorunluluktan olabilirdi. Ama bu? Sen ve ben? Hamile olduğunu öğrenmeden önce de bunu

istiyordum. Misafir odasında bir beşik ve aile odasında oyuncakların yayıldığını hayal etmeden önce.

Şömine. Bu yüzüğü mezuniyetinden sonra aldım ve sana o zaman mı versem yoksa Jeep'te mi kalsam diye düşündüm." Ben ona sırtırken eliyle ağzını kapatıyor. "İkimiz de hangisinde karar kıldığımızı biliyoruz. Ama sormak istemediğim için değildi. Sonsuza kadar benim olup olmadığını bilmediğimden değildi. Sadece birkaç aydır çıkıyorken aileni korkutmak istemediğim içindi."

Hafif bir kahkaha atıyor ve gözlerini deviriyor.

"Seni seviyorum Kate. Ve ikimiz de oyun oynamadığımızı biliyoruz." Küçük mavi Tiffany kutusunu elime alıp kapağını açıyorum ve birlikte bir bebek sahibi olacağımızı öğrenmeden çok önce aldığım nişan yüzüğünü gösteriyorum. "Evlen benimle."

Yüzüğü alırken elleri titriyor, parmağını kare kesim pırlanta ve ince, beyaz altın kordonun kenarı boyunca sürüklüyor. Ama ifadesi okunamaz. Kilitlenmiş. Geçilmez. İlk tanıştığımız zamanki gibi. Duygularını göğsüne yakın tutma ihtiyacı hissettiğinde. En savunmasız olduğu zaman. En kırılabilir.

Boş deniz mavisi kutuyu verandada kalçasının yanına koyuyorum ve yüzünün iki yanını kucaklıyorum, samimiyetimi ve onu benim yapma ihtiyacımı görmesi için dua ediyorum. "Evlen benimle, Kirpi. Karım ol. *Lütfen*."

"*Mavi. Mavi. Mavi.*" Çenesi en ufak bir baş sallamayla eğilirken ve yüzünde onu hiç görmediğim kadar güzel yapan bir gülümseme uzanırken, sessiz kelimeler yanaklarıma çarpıyor. Yaşayan en şanslı adam ben değilsem ne olayım.

"Bu bir evet mi,
Kate?" "Evet,
Mack."

Kalbim hızla çarpıyor ve onu tekrar öpüyorum. Bu sefer dudaklardan çok dişler. Ama gülümsemeden duramıyorum. *İşte bu.* Böyle hissetmem gerekiyordu. Birini sevmek. Biriyle nişanlanmak. Geleceğini birine bağlamak.

Heyecan. Beklenti. Huzur.

Sırıtişım genişliyor ve burnunun ucunu öpüyorum. "Seni seviyorum Kate." "Ben de seni seviyorum, Mack."

Dünyanın zirvesindeymişim gibi hissederek dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Çünkü öyleyim. Dünyanın tepesindeyim. Kate Winchester'la evleneceğim. İkinci bir şansım var. Ayrıldığımda, kuru bir şekilde kıkırdıyor ve başımı sallıyorum, zihnim bu sabahki olayların akışını yakalarken sistemime gerçeküstü bir his doluyor. "Yeniden baba olacağım."

"Mm-hmm," diye
mırıldanıyor. "Anne
olacaksın."

Gözlerini deviriyor ve o da inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Biliyorum."

"Gergin misin?"

Gülümsemesi duraksıyor. "Korkudan aklımı kaçıracığım."

Gölüyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Harika bir anne olacaksın."

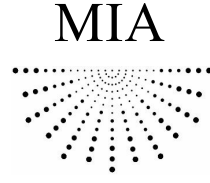
"Ve ve bütün epilepsi kısmı . şeyler?" o Zorluklar. Bu aynı ezici

Kırılganlık gri gözlerinde parlıyor.

"Bunu atlatacağız," diye söz veriyorum. "Her şeyin üstesinden geleceğiz. Birlikte."

"Birlikte," diye tekrarlıyor ve kelimelerin vücudunda uğuldayan sınırları yatıştırmasına izin veriyor. Gülümsemesi tüm gücüyle geri dönüyor. "Seni seviyorum, Mack."

"Ben de seni seviyorum Kate."

Grup sahnede dökürüyor. Broken Vows değiller ama oldukça iyiler. Alternatif Bir tutam blues ile rock. Barda biri bana yaklaştığında yeni yıkanmış bir bardağı temiz bir havluyla silerken başım ritimle aşağı yukarı sallanıyor.

Bu şeytanın kendisi değil mi?

"Tekrar merhaba Profesör," diye selamlıyorum onu. "Bir hafta içinde SeaBird'e iki seyahat mi?" "Zor bir hafta oldu," diye homurdanıyor.

"Biliyor musun, eğer takım elbiseyi kaybetseydin, buralarda göze batmayabilirdin."

"Evet." Kendisini GQ modellerine benzeten koyu renk takım elbisesine bakıyor. Zengin kumaşı düzeltirken, seksi bileğine sarılı Rolex'ten yansıyan ışık dikkatimi çekiyor. Bileklerin seksi olabileceğini bilmiyordum ama koyu renk saçları ve elinin üst kısmından fışkıran damarlar beni düzeltiyor. Adamın, kız arkadaşı onu piyasadan çekmeden önce yaşayan en seksi bekâr seçilmesi şaşırtıcı değil. Eğer bu bir başarı değilse, nedir bilmiyorum.

"Sanırım artık bir öğrenci gibi görünmediğimi unutuyorum," diye ekliyor kuru bir sesle, etrafındaki herkese kıyasla tuhaf kıyafet seçimini değerlendirirken.

Evet, hayır. Yakınından bile geçmiyor. Adam artık öğrenci olmayabilir ama iyi bir şarap gibi yıllanmış. Henry'nin küçük kız kardeşi Evelyn Buchanan'ın babamın katiliyle çıktığını öğrendiğimde Buchanan ismine dikkat etmeye başladım. Teknik olarak, babamın cinayetinden iki adam tutuklandı ama yine de.

Neyse ki Buchananlar'ın babamın kaybolmasıyla bir ilgisi yoktu. Ancak, Henry'nin babasının o dönemde Senatör aday olması sayesinde isimleri yine de çamura bulandı.

Polis bağlantıyı kurduktan sonra, Buchanan ismi haftalarca gazetelerde yer aldı. Henry de o adamla arkadaşı. Troy McAdams. Babamı öldüren serseri tefeciyle arkadaş olan ve Troy'dan izini kaybettirmesine yardım etmesini isteyen kardeşlik çocuğu pislik.

Sen ne bilirsin ki? Troy McAdams'ın arkadaşı Profesör Buchanan'ı birkaç yıl sonra LAU'da öğretmen olarak gördüm.

Dünyanın bazen bu kadar küçük hissettirmesi ürkütücü.

Yine de tüm bunlardan kaçmak için ülkenin öbür ucuna taşınabilirdim. Her şeyden kaçmak için hâlâ ülkenin öbür ucuna gidebilirim.

Ama yapmayacağım.

Çünkü arkadaşlarım da dahil olmak üzere bu küçük kasabada küçük bir ailem var ve onların da bir yere gideceğinden şüpheliyim.

"Eski güzel günleri özlüyor musunuz Profesör?" Şaka yapıyorum. "Göze batmak yerine SeaBird'deki diğer öğrencilerin arasına karıştığın zamanları mı?"

Görünüşe göre Henry Buchanan da LAU'ya gitmiş. Söylentilere göre küçük kız kardeşi kocası Jake Jensen ile bu barda tanışmış. Kibirli ailesi için böyle mükemmel bir eş bulması iyi olmuş çünkü adam Henry'nin sorumlulukları devredip profesör olmaya karar vermesinden sonra B-Tech Enterprises'ın başına geçen bir yazılım ineği.

Henry barı tararken dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor, bana bir bakış bile atmadan, "Mezun oldun. Artık bana Profesör demene gerek yok."

"Peki size ne dememi tercih edersiniz? Profesör mü? Baba mı? *Doktor* Buchanan?" Ağzım utanmaz bir sırıtışa dönüşürken boğucu sesim havada asılı kalıyor. Ama elimde değil. Adam bir gergedandan daha huysuz ve daha temkinli. Benim yanımdayken gardını hep yüksek tutmuştur. Ki bu iyi bir şey. Benim gardım *herkesin* yanında yüksektir. Ama bu yüzden onu dürtmek istiyorum.

"Henry iyi," diye homurdanıyor, alaylarıma boyun eğmeyi reddediyor. "Pekâlâ *Henry*," diye mırıldandım. "Sana ne getireyim?"

Adam barı tekrar tarıyor, bana bakma zahmetine bile girmiyor. "Viski. En üst raftan."

Arkamı dönüp parmak uçlarımda duruyorum ve SeaBird'ün sahip olduğu en güzel şişeye uzanıyorum. Karamel rengindeki sıvıdan iki parmak kadarını yeni temizlenmiş cam bardağa boşaltıyorum.

"Ee, bu gece seni buraya getiren nedir? Theo ve Colt ile başka bir sohbet mi arıyorsun?" İçkiyi ondan uzağa koyarak sordum.

Sıvıyı geri çekip bardağı tezgâhın üzerine koyarken bana cevap vermiyor. Karanlık bir bakışla yeniden doldurmamı bekliyor, ben de dolduruyorum.

"Ya da belki kız arkadaşını arıyorsundur?" Ekliyorum.

Bakışları daralıyor. "Buraya geldi mi?"

"Evet."

"Bir erkekle birlikte miydi?" diye homurdanıyor.

Ve lanet olsun. İş dünyasında neden böyle bir köpekbalığı olduğunu anlayabiliyorum. Sanki yalan söylemem için bana meydan okuyormuş gibi ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İsteddiği şeyi esirgemem için. Açıkça *itilme* havasında değilken onu *itmeme* için.

O bakışı biliyorum. İlk elden tanık olmasına gerek kalmadan gerçeği zaten bildiğini söyleyen bakış. Kırmızı bayrakları çoktan gördüğünü ama kanıt istediğini gösteren bakış. *Daha fazla* kanıt.

Ama burada bulamayacak. Karşı cinse olan inancım uzaylılara ya da Tanrı'ya olan inancımdan daha azken olmaz.

"Arkadaşlarıyla dışarıdaydı," diye yalan söyledim. Söylememeliydim. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ama bu benim değil.

ve hikayenin tamamını bilmiyorum. Belki de Henry'nin aylardır birlikte olduğu biri vardı ve kız arkadaşı bunu öğrendi ve intikam almak istiyor. Belki de çoktan ayrılmışlardır ve onu takip ediyordur. Bunu yapacağından şüpheliyim ama... Başımı eğip gergin çenesini ve boynunda zonklayan damarı inceliyorum. Aslında, bunu bir kenara bırak. Profesör Buchanan kesinlikle istediğini elde etmek için ellerini kirletmekten korkmayan birine benziyor.

"Yani gitti mi?" diye soruyor. "Evet."

Her zamanki mükemmel duruşu hafifçe çöküyor ve bardağından bir yudum viski alırken arayışından vazgeçerek tamamen bana dönüyor. "Annen nasıl?"

Yüz ifadem bozuldu. Annemden nefret ettiğim için değil, onu soran Henry olduğu için. "O iyi."

"Peki ya amcan?" "İyi," diye tekrarlıyorum.

Henry Buchanan da beni tanıyor. Mia Rutherford. Babası öldürülen kız. Dürüst olmak gerekirse, Lockwood Heights'ın çoğu beni tanıyor. Babamın cesedi bulunduktan sonra Buchanan ismi gibi yüzüm de haftalarca haberlere konu oldu. Akıllı olsaydım, taşınırdım. Ama babamı benden alan pisliklere bu zevki tattırmak istemedim.

"İş bulabildin mi?" diye soruyor.

Bazen beni takip etmesinden nefret ediyorum. Fen Amca'dan bile beter. Bir yanım kendini suçlu hissettiği için mi diye merak ediyor. Troy McAdams'ı tanıdığı için. Onunla arkadaş olduğu için. Tehlike işaretlerini ya da arkadaşının ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediği için. Henry'yi suçlamıyorum. Ben de birden fazla kez kuzu postuna bürünmüş bir kurda aşık oldum.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Neden olmasın?"

Dirseklerimi bizi ayıran tezgâha dayayarak parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve onun karanlık bakışlarını tutuyorum. "Çünkü geçimimi sağlamak için vücudumun fotoğraflarını internette satmaya başladım ve şimdi yüz mil yarıçapındaki her doktor ofisi ve hastane bunu biliyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Söylememeliyim. Bu onu ilgilendirmez ve hayatımın karmaşasına ışık tutmak muhtemelen yaptığım en parlak şey değil, ama elimde değil. Karşımdaki aşılmaz piçi şok etmek istiyorum. Ürktüğünü görmek istiyorum. *Hissettiğini* görmek. Bir şeyler. Herhangi bir şey. Bu sadece tiksinti olsa bile.

Koyu, çakmak çakmak gözleri dekolteli siyah atletime dalıyor, belim ve kalçalarım boyunca güneye doğru ilerleyerek beni kıvrandırıyor.

Kontrol edilmeye alışkınım.

Buna bir lütuf ya da lanet diyebilirsiniz, ama neyse o. Emo, dokunulmaz, bu kızın babasıyla sorunları var tarzı bir güzelliğim var. Buna bir de barmen olduğum gerçeğini ekleyin.

ve sayamayacağım kadar çok asıldım.

Ama Henry Buchanan tarafından kontrol edilmek? Bu yeni bir şey. Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. "Gözler yukarı *Profesör*," diye uyarıyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda burun delikleri alevleniyor ve içkisinin geri kalanını deviriyor. İçkisini bitirdiğinde bardak bardağa çarpıyor. "Vücudunun fotoğraflarını internette satmak kötü bir karardı."

"Birçoğundan biri," diye belirttim.

Tek kelime etmeden küçük bir deste banknot çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Üstü kalsın."

Sonra arkasına bile bakmadan bardan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandığında, çenem düşmüş bir halde banknotları aldım.

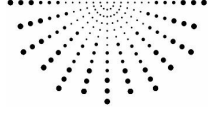
Beş yüz dolar.

Hesabı belki yüz dolardı. Bazen onun merhametinden nefret ediyorum.

Her zaman, onun hayırseverliğinden nefret ediyorum.

Peki ya son zamanlarda? Ne zaman etrafımda olsa beni sinir etmesinden nefret ediyorum.

ASHLYN

Günlerdir Jaxon hakkında konuşmadık.

Bunun nedeni Colt'un o konuşur konuşmaz benim de çıldıracağımı düşünmesi mi yoksa konuyu ona getirirsem gerçekten çıldıracak olmam mı emin değilim. Ama arabada Colt'tan geleceğini ve kendisi, ben ve potansiyel *oğlu* da dahil olmak üzere herkes için en iyisinin ne olduğunu düşünmesini istediğim konuşmamızdan sonra, diken üstünde oturuyor, cevabını öğrenmeyi bekliyor ve ne olduğunu bilmek için dehşete düşüyorum.

Colt'un yeterince derdi var. Buna bir yenisini eklemek istemiyorum ama tüm bu durumdan nasıl sıyrılacağımı da bilmiyorum. Bu da beni çok kötü hissettiriyor.

İlgi odağı olmaktan bir türlü kurtulamıyoruz. Geçen gün birisi laboratuvarından çıkarken hepimizin fotoğrafını çekmiş ve birkaç internet sitesine satmış. Makaleler beni Colt'un yabancılaşmış ama mutlu küçük ailesini parçalamaya çalışan bir yuva yıkıcı olarak resmetti. Colt ve benim birbirimize bağlı bir ilişkimiz olması önemli değil. Ailesini parçaladığım için hâlâ kötü adamım. Bu o kadar berbat bir durum ki komik bile değil ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Görmezden gelmeye çalıştık. Colt ve ben.

Ama her taraftan bizi vuruyormuş gibi hissettirdiğinde bu çok zor.

Her ne kadar geceleri birbirimize sokulup normalliğin bir benzerini bulmaya çalışsak da, korkarım ki Jaxon'la ilgili her konuyu çevreleyen drama ve bürokrasi saldırısı ikimizi de nasıl kaçacağımızı bilmediğimiz garip bir arafta bıraktı. Ve dürüst olmak gerekirse? Bir kaçış yolu var mı emin değilim. O lanet test sonuçlarını alana kadar olmaz.

Geçen hafta yapılan NHL seçmelerinin ardından Lions açısından işler nispeten tamamlandı ve Buchanan organizasyondaki herkesi bu akşamki takım yemeğine davet etti.

Ama tuhaf hissettiriyor.

Güzel bir elbise için

alışveriş. Hazırlanıyorum.

Makyajımı yapıyorum.

Topuklularımı elbisemin şampanya rengi kumaşıyla eşleştiriyorum.

Buchanan'ın sekreteri etkinliğin resmi kıyafet gerektirdiğinde ısrar etti ve kendimi hiç o anki kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Aynada bir gölge yanıp sönerken parmaklarımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Colt omzunu banyonun kapı pervazına dayamış, beni izliyor. "Elbiseni beğendim, Günişığı," diye mırıldanıyor.

Sözleri bir ton tuğla gibi çarpıyor ama gülümsemeye zorluyorum ve ellerimle ne yapacağımdan emin olamadan kıvrımlarım boyunca uzanan kumaşa bakıyorum.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum." Kapı pervazından uzaklaşıyor ve bana doğru yaklaşıyor. Parmaklarını çıplak kollarımda gezdirirken ve dalgalı saçlarımı bir omzumun üzerinden iterken dokunuşu nazik. "Gri bir tişört giymiştin ve radyo gibi bir şeyle uğraşıyordun."

"Isıtıcıyla oynuyordum."

"Tabii ki öyleydin." Kıkırdıyor, dokunuşunun altında tenimin çakıllaşmasını izliyor. "Az önce annemle telefonda konuşuyordum. Koç Sanderson'la oturup sohbet etmem için bana yalvarıyordu. Onu tersledim." Gözleri aynada benimkileri tutuyor. "Hokeyle ilgili hiçbir şey yapmak istemedim. Babamı ve birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamak istemedim. Bana paten kaymayı öğretti. Sopayı nasıl tutacağımı. Her şeyin nasıl yapılacağını. Bana babamın mutlu olmamı istediğini söyledi ama ben telefonu yüzüne kapattım. Çünkü o öldüğünde direksiyonda olan ben olduğum için mutluluğu hak etmediğimi düşünüyordum. Ve telefonu kapatır kapatmaz kendimi bok gibi hissettim çünkü"-bir omzunu silkiyor-"annemi biliyorsun."

"O gezegendeki en tatlı insan," diye itiraf ediyorum. Gerçekten de öyle. Becca Thorne, Colt'u görmeye başladığımdan bu yana geçen bir buçuk yıl içinde bana kendi annemin tüm çocukluğum boyunca olduğundan daha fazla annelik yaptı. Hatta nasıl olduğumu ve oğlunun kafasına bir şaplak atması gerekip gerekmediğini öğrenmek için bana her gün mesajlar gönderiyor. Bu düşünce bile göğsümü acıtıyor.

"Ona bir pislik gibi davrandım," diye devam ediyor Colt. "Kendimi çok aşağılık hissediyordum Ash. Ama üzerime çöken karanlığa alışmıştım. O kadar uyuşmuştum ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Annemin yüzüne kapattığım için duyduğum suçluluk duygusu bile, babamın ölümünden sonra onu her gün hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum suçluluk duygusunun ya da babamın geçirdiği kaza yüzünden duyduğum suçluluk duygusunun yanında hiçbir şeydi." Hafızasıyla savaşıyormuş gibi başını sallıyor. "Ve sonra, ne oldu biliyor musun? Kafamı kaldırdım ve yanımdaki arabada çok güzel bir kız gördüm. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı gibi görünen bir kız. Kısa bir süreliğine de olsa omuzlarımdaki yükü alabilecek gibi görünen bir kız." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra yüzümü tamamen ona çeviriyor ve ellerini belime dayıyor. "Ve sen yaptın. Ağırılığı aldın, Günişığı. Ve işte buradasın, almaya devam ediyorsun."

Göğsüm sıkışıyor. Çünkü bahsettiği ağırlık? O kadar ağır ki beni tamamen ezebilirmiş gibi hissediyorum. Ama geri dönüp bunu değiştirmezdim. Hiçbir şey için. Ne kadar hantal olursa olsun.

"Ama bir şey itiraf etmeliyim, Günişığı," diye devam ediyor. "Neyi?"

"Beni şeytanlarımla yüzleştirerek oldukça boktan bir dikkat dağıtıcıydın."

Gölüyorum ve başımı sallıyorum. "Üzgün olduğumu söyledim ama..."

Başparmağı dudaklarımda gezinerek beni susturuyor. "Sakın buna cüret etme. Bir ışığı parlatmakta iyisin

Senaryolar, Ash. Olayları farklı açılardan görmemi sağlama konusunda iyisin. Ama sanırım sıra bende." Kalın kalın yutkunuyor ve başparmağını yanağıma sürüyor. Kaba nasırlar tenimi gıdıklıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. "Bir de *benim* açımdan bak, Günişığı. Hayallerimin kızı karşımda duruyor ve üzgün görünüyor. Ve tek istediğim onun daha iyi hissetmesini sağlamak. Onu mutlu etmek. Elimin kolumun bağlı olduğunu biliyorum. Kelimeler seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için yeterli değil. Ama dizlerimin üzerine çöküp seni sonsuza dek kendime bağlasam bile yaptıklarımın ciddiye alınmayacağından korkuyorum. Peki ne yapmalıyım? Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"Yapabileceğinden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Babalık testinin sonuçlarını alana kadar olmaz." "Sonuçların bir önemi olmamalı."

"Bilinmezlik beni öldürüyor, Colt," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Anlıyorum. Ama benim kontrolüm dışında olduğu için belki bir geceliğine dikkatini dağıtabilirim. Ne dersin?"

"Kulağa oldukça mükemmel geliyor," diye cevap veriyorum.

Daha da yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken gülümsemesi kalbime dokunuyor. Tadını alıyorum. Dudaklarının hissini. Yumuşaklığını. Bana hissettirdikleri. Bu kadar masum bir şeyin getirdiği rahatlık. Kendimi ona sarmak ve bu odadan hiç çıkmamak istiyorum. Dış dünyayı engellemek ve onu kendime saklamak istiyorum. Dramdan, çirkin geçmişinden ve bilinmeyen geleceğimizden uzakta.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun." O uzaklaşırken kelimeler dudaklarımdan kayarak geçiyor ve bana geçmişimizi hatırlatırken gülümsememe neden oluyor. En başta nasıl bir araya geldiğimizi. Beni her zaman fark edeceğine söz verdiğini. Bana her zaman fark edilmeye değer olduğumu hissettirdiğini.

"Hep böyle söylüyorsun," diye mırıldandım.

"Çünkü bu her zaman doğrudur. Peki ya elbisen?" Islık çalıyor, bir adım geri çekilip elimi tutuyor ve beni döndürüyor. "Kahretsin, Günişığı. Gözlerimi senden alamayacağıma eminim." Kalbim onun bu basit iltifatı ve bana hissettirdikleri karşısında pıt pıt atıyor. Sanki değerliymişim gibi. Dünyayı hak ediyormuşum gibi. Sanki bunu atlatabilirmişiz gibi.

"Hadi gel." Beni yatak odasına doğru çekti. "Limuzin geldi."

"Limuzin mi?"

"Gece boyunca dikkatini dağıtacağıma söz vermiştim, değil mi?"

"Daha birkaç dakika önce söz vermiştiniz. Limuzin için nasıl bir plan yaptınız?"

"Sanırım bu senin neye ihtiyacın olduğunu ne kadar iyi bildiğimi kanıtlıyor, ha?" Kaşlarını çatıyor ve elini belime bastırıyor. "Şimdi gel bakalım. Elbiseni ve makyajını bozmak istiyorum."

BUCHANAN ŞAKA YAPMIYORMUŐ. EŐER BU RESMİ BİR PARTİ DEŐİLSE, NE OLDUŐUNU BILMIYORUM. GÖRÜNÜŞE GÖRE, O

seçmelerden sonra yeni transferleri uçurdu ve Lions'ın etkinliğini haber yapmaları için bir grup basını davet etti.

Ordövr tepsileri, kalabalığın arasından geçerken yemek şirketlerinin kollarında dengeleniyor.

İnsanlar. Arka duvar boyunca açık bir bar ve karşı tarafta konuşmalar için kullanılan küçük bir stand ve mikrofon ile birlikte bir sahne kurulmuştur.

Burada olmak garip. Sanki her şey normalmiş gibi. Sanki kafamızın üzerinde asılı duran hayatımızı değiştiren babalık sonuçları yerine aklımızdaki asıl şey yaklaşan sezonmuş gibi.

Ama bunun tadını çıkarmalıyım. Bu anın. Her şeyi hafızama kazımalıyım. Krem rengi masa örtüleri. Tepedeki kristal avizeler. Yumuşak müzik. Buraya gelmek çok zaman aldı ama o başardı. Colt başardı. Gerçekten başardı.

Colt'a bakıyorum ve gülümsüyorum, o anın tadını çıkarıyorum. Odanın karşısındaki bardan içkilerimizi sipariş ederken elini saçlarında gezdiriyormuş gibi saçlarını yüzünden uzaklaştırmıştı. Oraya vardığımızda Blake, Theo ve kardeşinden içkilerimizi almalarını istedi, sonra da beni masamıza götürdü. Neyse ki bize ayrılan koltuklar yan yana. Macklin ve Kate de buradalar ama onlar başka bir masada, diğer çalışanlar ve onların sevgilileriyle çevrelenmiş durumdalar.

"Nasılsın?" Ben odanın karşısındaki erkeğime bakarken Blakely bana soruyor.

"Biraz duygusal bir enkaz gibiyim," diye itiraf ediyorum kuru bir kahkahayla.

"Sen nasılsın?"

"İyi dersem bana kızar mısın?"

Biraz daha gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hiç de değil." "Güzel," diye yanıtlıyor. "Bu arada çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Elbiseme bakıyorum ve Blake'e dönüyorum. Daracık siyah elbisesi kıvrımlarını ve sıkı omuzlarını ortaya çıkarıyor, geri kalanımızı kanepenin patatesleri gibi gösteriyor. Ama gülümsemesi? Yanaklarındaki pembelik? Onu hiç görmediğim kadar mutlu. "Sen de seksi görünüyorsun. Ve mutlu."

Blakely adeta kasılıyor ve sandalyesinde daha da dik oturuyor. "Öyle, değil mi?"

Bir kahkaha daha atarak masadaki su bardağına uzanıyorum ve birkaç yabancı masamıza yaklaşırken bir yudum alıyorum.

"Hey, bülbüller," diye selamlıyor içlerinden biri beni. Çok güzel bir kız. Omuzlarına kadar uzanan pembe saçları, kahverengi gözleri ve iki kolunu kaplayan dövmeleriyle Mia'yı anımsıyorum ve ondan hemen hoşlanacağıma karar veriyorum.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

"Ben Melissa. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diye yanıtlıyor Blake. Yanındaki adam ona doğru eğilir ve yanağından öper. "Bir dakika içinde döneceğim. Bardan içkilerimizi alacağım. Coke Zero ister misin?"

"Evet, lütfen," diye karşılık veriyor, ona bakarak. "Teşekkürler."

Flörtünün bara doğru yürüyüşünü izlerken yumuşak bir iç çekiş duyuyor ve tekrar bize dönüyor. "Şu hokey oyuncuları..."

"Biliyoruz," diyorum Blake'le bilmiş bir bakış alışverişinde bulunarak. Evet, öyle. Bir gün

ölümümüz olabilirler, ama gitmek için ne güzel bir yol.

"Peki, kiminle buradasın?" diye soruyor, karşımızdaki koltuğa oturarak. "Colt Thorne ile birlikteyim," diye cevap verdim.

Blakely, "Ben de Theodore Taylor ile birlikte buradayım," diye ekliyor.

"Ah, LAU ikilisi. İyiler," diye belirtiyor. "Bu onların NHL'de oynadıkları ilk yıl, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyoruz hep bir ağızdan.

"Buna hazır mısınız?" diye soruyor. "Çünkü bu bir kaos. Bu Ryan'ın dördüncü sezonu ve biz hâlâ bazı şeylere alışamadık. Lions'a takas edilmeden önce Avalanche için oynuyordu ama burada olduğumuz için çok heyecanlıyız."

"Biz de öyleyiz," diye cevap veriyorum.

"İkinizden biri evli ya da çocuk sahibi mi?" Melissa soruyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ama kendimi yavaşça vermeye zorluyorum.

Blakely masanın altında dizimi sıkarak, "Her iki konuda da hayır," diye cevap veriyor.

"Ah, peki o zaman, iyisin. Kaos o zamana kadar başlamayacak. Ryan ve benim üç çocuğumuz var. Mini bir yetişkin olan Zo yedi yaşında; Fin, dört yaşındaki kasırgam; ve Magnolia, iki yaşında ve benim sevimli terörüm." Her birini parmaklarıyla işaretliyor, sonra önündeki su bardağına uzanıp bir yudum alıyor.

Blakely gülümseyerek, "Ellerin dolu gibi görünüyor," diyor. Kışkandığını söyleyebilirim. Ben de öyle. Melissa rüyasını yaşıyor gibi görünüyor.

Benim hayalim.

Ya da en azından Jaxon'ı öğrenmeden önce gördüğüm rüyayı. Dikkatim tekrar bardaki Colt'a kayıyor. Theo ve Ryan'la bir şeyler tartışıyor. Mutlu görünüyor. Kendi halinde. İş konuşuyor ve hikâyeler anlatıyor. Göğsüm sızlıyor.

"Evet, ellerimiz kesinlikle dolu," diye devam ediyor Melissa. "Ama bana güvenin. Buna değer. Sağlam bir masaj tabancasına yatırım yaptığınızdan emin olun, o zaman altın olacaksınız."

Blake gülüyor. "Senden çok öndeyim."

Dikkatimi Colt'tan ayırıp Melissa'ya dönüyorum. "Peki sen ne iş yapıyorsun?" "Pratisyen hemşireyim," diye cevap veriyor.

Blake, "Bu harika," diye sevindi. "Arkadaşımız kısa süre önce hemşirelik diplomasını alarak mezun oldu." "Ah, eğlenceli. Buna bayılacak."

"Burada bir iş bulabildin mi?" diye sordum.

"Aslında evet. Bugün erken saatlerde Lockwood Heights Medical'da işe başladım." "Tebrikler," diye araya giriyor Blake. "Arkadaşımız şu ana kadar bir iş bulmakta zorlanıyor." "Ona güçlü kalmasını söyle," diye karşılık veriyor Melissa. "Eminim bir şeyler bulacaktır."

Adamlar ellerinde birer içkiyle yaklaşıp önümüze koyarken, "Umarız öyledir," diye cevap veriyorum. Sıcak dudaklar yanağıma değiyor ve ben de onlara doğru eğilip gözlerimi kapatarak tanıdık sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor Colt kulağımın kabuğuna doğru.

Ona bakıp gülümsüyorum. "Beş dakikalığına gitmiştin."

Yanımda otururken, "Beş dakika çok uzun," diye mırıldandı.

Cevap verme şansım yok çünkü Buchanan sahnenin ortasına geçip boğazını temizliyor, ses mikrofondan ve tavadaki dahili hoparlörlerden yankılanıyor.

"Bayanlar ve baylar," diye başlıyor. "Bugün bize katıldığınız için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizin bildiği gibi, bu sezona hızlı bir giriş yapmanın heyecanını yaşıyoruz ve sadece oyuncularımıza değil, onların eşlerine ve sevgililerine de destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu adamları kimin kontrol altında tuttuğunu hepimiz biliyoruz ve siz olmasaydınız, çoğunun kafası hala kıçlarının üstünde olurdu." Kalabalık gülüyor. Buchanan herkesin sakinleşmesini bekler ve devam eder. "İçlerinden biri herkesin önünde bunu kanıtlaması gerektiğinde ısrar ettiğinden, mikrofonu yeni başlayan Sol Kanadımıza vermeme izin verin."

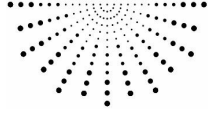
Blakely'nin çenesi düşerken Theo sırtıyor ve sandalyesini masadan uzaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye çıkışır ama Theo ona sadece göz kırpar.

Bu bir sürpriz oldu.

Colt'a yaklaşıyorum ve o da yüzüne yayılmış boktan bir sırtıyla kolunu sandalyemin arkasına doluyor.

Belli ki Colt bu işin nereye varacağını biliyor ve benim de bildiğime dair bir his var içimde. Deh, Blake. Sanırım tebrikler sırayla.

BLAKELY

Theo sahneye doğru ilerlerken kalbim dakikada bir milyar kez atıyormuş gibi hissediyorum. adımlarında moral. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve podyumun arkasında durmak üzere ilerliyor.

Siyah takım elbisesi üzerine eldiven gibi oturuyor, odayı tararken yakından tanıdığım geniş omuzlarını sergiliyor. Bakışları bana takılıyor.

"Herkese burada olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Ama özellikle yanımdaki Thorne'a teşekkür etmek istiyorum ve hayır, seninle konuşmuyorum Colt." Kalabalık gülüyor ve ben gözlerimi devirirken Theo bana sert bir bakış atıyor ve ekliyor: "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. Buraya bahis kaybettiğim için gelmedim, Blake."

Sahnedeki hayallerimin erkeğine bakarken etrafımdaki konukların ilgisini görmezden gelerek biraz daha sert gülüyorum. Onların ilgisi önemli değil. Çünkü şu anda sadece Teddy ve ben varız, kalabalık her geçen saniye biraz daha yok oluyor, gerçi Teddy'nin bununla nereye varmak istediği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bu yıl hepimiz için pek çok değişiklik getirdi," diye devam ediyor Teddy. "İster profesyonel olarak oynamış ve Lions'a takas edilmiş olun, ister ilk kontratınızı imzalıyor olun. İster Buchanan ağabeyime yaptığı gibi size sağlık ekibinde çalışmanız için bir iş teklif etmiş olsun, ister iyi ya da kötü, bir anda hayatı altüst olabilen profesyonel bir sporcuya aşık olduğunuz için buraya taşınıyor olun, artık eviniz diyebileceğiniz yeni bir eyaletiniz var."

Melissa karşımda gülümsüyor ve kocasının masanın üzerinde duran elini tutuyor.

"Her ne olursa olsun, yalnız olmadığınızı bilmenizi isterim. Hepimiz birçok değişiklik yaşadık ve bunlar bazen korkutucu olabiliyor."

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve göğsümün tam ortasına çarpıyor.

Çünkü evet. Son zamanlarda çok fazla değişiklik oldu. Ve evet. Bu değişiklikler bok gibi korkutucuydu.

"Sizi bilmem ama ben kısa sürede çok fazla değişiklikle karşılaştığımda, tanıdık olana tutunmayı seviyorum" diye ekliyor. "Değiştirmek istemediğim şeyler. Hayat bana ne getirirse getirsin, günü atlatmamı sağlayan şeyler. Hayatımızın geri kalanı bir karmaşa gibi hissedildiğinde rahatlık hissi veren şeyler, insanlar ya da rutinler. Kahve gibi bir şey olabilir. Ya da en sevdiğiniz kanepeler. Belki

de ezberlediğiniz bir TV programıdır." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Benim için bir insan. Bir kız. Bir kız ki

benim değişmezim oldu. Ne olursa olsun yanımda duran bir kız. Beni herkesten daha iyi tanıyan bir kız. Sırf gülümsediğimi görmek için gerekirse dağları yerinden oynatacak bir kız."

Ona bakarken dişlerim alt dudağıma gömülüyor, ne kadar imkânsız gelse de gözlerimde biriken nemle savaşıyorum.

Lanet olsun sana, Teddy.

Bu kadar tatlı, düşünceli, utanç verici ve seksi olduğun için... Alt dudağımı ısırıyorum ve ona "Zeytin suyu" diyorum.

Gülümsemesi içimi pelteye çeviriyor. Sonra sanki ben burada değilmişim gibi odanın geri kalanına hitap ediyor. "Şimdi, o genç. Annesi bu yüzden ona çok kızacak ama yüzüğü takmazsam, burada durup gelecekteki takım arkadaşlarımın ve genel olarak Lions organizasyonunun önünde kendimi aptal yerine koymazsam pişman olacağımı biliyordum." Kalabalığın içinde beni tekrar buluyor ve sırtlıyor, bu bakış beni olduğum yerde eritiyor. "Sen de öyle, Blakely Thorne, yanımdaki Thorne, tarçın seven, bir denizcinin ağzına sahip cehennem tekerlekleri,"-kalabalık gülüyor- "hem içeride hem dışarıda tanıdığım en güzel insan. Karım olur musun? Değişmezim? Kayam olur musun?" Yutkunuyor, kendine güveni bir yandan samimiyet ve umutla birlikte belirsizliğe dönüşüyor. "Benimle evlenir misin?"

Will. Sen. Evlenecek misin? Benimle.

Göz kırpıyorum, beynim kısa devre yapıyor. Evet. Kesinlikle az önce söylediği şey. *Vay anasını, Batman.*

Teddy Taylor tüm ekibinin önünde bana evlenme mi teklif etti?

Rüya mı görüyorum?

Halüsinasyon mu görüyorum?

Hayatımın geri kalanında gerçekten bir Taylor mu olacağım?

Theo topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve boğazını temizliyor, sahneye çıktığından beri ilk kez rahatsız görünüyor. "Her an olabilir, Bebek Thorne. Acele etme."

Ağzımı kapatıp gözyaşlarımı kırıştırırken kahkahalarım dışarı taşıyor ama yine de yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar ve karşımdaki adama bakarken makyajımı mahvediyorlar.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye dürter. "Ne? Burada aptal gibi görünmem hoşuna mı gidiyor? Hadi, bebeğim.

Beni bu ıstıraptan kurtar ve şu lanet soruya cevap ver."

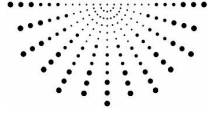
"Evet!" Bağıriyorum. "Evet, seninle evleneceğim."

Omuzlarındaki gerginlik eriyor ve çenesini eğiyor. "İşte benim kızım." Ukala bir sırıtışla sahneden atlıyor ve yüzümü tutuyor, başparmakları nemli yanaklarımda gezinirken herkesin önünde beni öpüyor, makyajımı daha da bulaştırıyor ve beni lanet bir rakuna benzetiyor. Ama umurumda bile değil. Çünkü Teddy Taylor az önce bana evlenme teklif etti.

Teddy. Taylor. Sadece. Evlenme teklif etti. Teklif etti.

Kollarımı boynuna doladım ve olabildiğince sıktım. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

ASHLYN

Theo'nun evlenme teklifinden sonra Buchanan kısa bir konuşma yaptı, herkes alkışladı ve lezzetli bir yemek yedik.

kaburga, patates püresi ve sayamayacağım kadar çok garnitürden oluşan bir akşam yemeği. Karnım doydum ve memnunum. Ya da en azından babalık testinin sonuçlarını bilseydim öyle olurdu.

Theo ziyafetteki herkesi Blake ile nişanını kutlamak için SeaBird'de buluşmaya davet etti ama o kadar yorgunum ki bunu kaldırabileceğimden emin değilim. İnsanlar. Müzik. Havadan sudan konuşmalar. Alkol. Duyularım zaten aşırı yüklenmiş durumda. Gecemi SeaBird'de bitirmek beni uçurumun kenarına getirebilirmiş gibi geliyor.

Limuzinin binanın önüne yanaşmasını beklerken Colt kolunu boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Nefesine viski karışmış ve dudaklarında tembel bir gülümseme, daha da yaklaşım beni usulca öpüyor.

"Yani, anladığım kadarıyla biliyordun?" Limuzin geldiğinde sordum.

"Evet. Theo benden izin istedi," diye itiraf ediyor Colt benden uzaklaşırken. "Onlar adına mutlu musun?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. Ve öyleyim de. Blake ve Theo birlikte mükemmeller. Tıpkı bir kapsülün içindeki iki Energizer tavşanı gibi. "Annenin nişandan haberi var mı?"

"Theo ona bundan bahsetmesi gerekip gerekmediğini sordu ama ben ona izin değil af dilemesini söyledim." "Bu çok kaba," diyorum gülerek.

Colt beni limuzine bindiriyor, sonra da yanıma kayıyor. "Blake'in Theo'yla nişanlandığını öğrendiklerinde çılgına dönecek olanlar Garrett ve Knox olacak, annem değil." Limuzin kaldırımdan uzaklaşıp SeaBird'e doğru yol almaya başladığında Colt deri koltukta kayarak rahatlıyor ve ekliyor: "Yalan söylemeyeceğim. Ondan önce davranmak istedim."

Bakışlarının yanağımı okşadığını hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum. Onun yerine kucağıma bakıyor, pırıltılı kumaşı ellerimde evirip çeviriyorum. Başka bir dünyada olsaydım, baygınlık geçiriyor olurdu. Başka bir dünyada, onu neyin engellediğini sorardım.

Ama gerçek şu ki, ben zaten biliyorum. Ve ne yazık ki, oldukça zor bir

durum. "Onu yenmemi ister miydin?" Colt dürtüyor.

Başımı salladım. "Her şey olup biterken olmaz."

Gözleri kararıyor ama inkar etmiyor. Şu anda nişanlanmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu. Zaten yeterince işimiz var. Babalık sonuçlarına bağlı olarak halka açık bir baba duyurusu eli kulağındayken nişanlanmanın nasıl zihinsel ve muhtemelen sosyal bir intihar olacağını. Ama Jaxon'ın Colt'un oğlu olduğunu bilmek için sonuçlara ihtiyacım yok. Resmiyet kazanana kadar beklemek istiyorum. Basın makalelerini yazana ve herkes haftalardır içinde boğulduğumuz bok fırtınasının onayını alana kadar.

Bu, Colt'un kaçınılmaz sonuçlar hakkında kötü hissetmesi gerektiği anlamına gelmez.

Heyecanlı olmalı. Mutlu olmalı. Gezegendeki en iyi baba olacak ve küçük oğluyla kuracağı ilişkiyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Elini tuttum ve usulca sıktım. "Sana teşekkür etmek istiyorum." "Ne için?" diye soruyor.

"Bu gece beni davet ettiğin için. Benimle birlikte olduğun için. Bu kadar düşünceli ve tatlı olduğun için. Dikkatimi dağıttığın için."

"En başta dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duymam benim hatam, Günışığı," diye hatırlatıyor bana.

"Senin hatan değil," diye karşı çıkıyorum. "Bu... atlatmamız gereken karmaşık bir durum." "Birlikte atlattığımız sürece sorun yok."

"Evet." Araba yolda ilerlemeye devam ederken başımı omzuna yaslıyorum. Ve kahretsin, umarım haklıdır.

"SeaBird'deki küçük partilerine katılmak yerine eve gidersem Blake ve Theo'nun benden nefret etme ihtimali nedir?" Ben soruyorum.

"Gelmek istemiyor musun?"

İç çekerek, "Çok yorgunum Colt," diyorum.

Beni dikkatle incelerken omzu kulağımın altına kayıyor. Bazen beni bu kadar iyi tanımasına bayılıyorum. Aç olduğumda, bunaldığımda ya da flörtöz hissettiğimde olduğu gibi. Beni adım adım karşılıyor, neye ihtiyacım varsa veriyor. Bir pint dondurma ya da en sevdiğim battaniye ya da ne kadar nefret etse de sağlam bir mesajlaşma seansı.

Sonra böyle zamanlar oluyor. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ettiğim zamanlar. Colt onları çabalamaya değer olduğuma ikna edene kadar gerçek beni tanımaya zahmet etmeyen ailem tarafından hediye edilen savunma mekanizmalarının katmanları ve katmanları altında saklanmak yerine, duygularımı alnıma damgalanmış gibi kolayca okuyabildiğinden.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Aptal numarası yapma Colt. İkimiz de ne düşündüğümü biliyoruz."

"O zaman düşünmeyi bırak," diye teklif ediyor çarpık bir gülümsemeyle. Ama zoraki bir gülümseme. "Yapabilseydim yapacağımı ikimiz de biliyoruz," diyorum ona.

Sahte gülümsemesi, takındığı sahte yüz ifadesiyle birlikte düşüyor. "Özür dilerim, Sunshine-"
"Özür dilemene gerek yok," diye araya giriyorum. "Ciddiyim. Şu anda götlük yaptığının farkındayım ve

Bunu daha iyi idare etmem gerektiğini biliyorum ama yorgunum."

"Biliyorum." Çenesini ovuşturuyor. "Neden korktuğumu bilmek ister misin?" Ona bakamıyorum, onun yerine kucağıma bakıyorum.

"Neyden?"

"Birkaç saat fazladan uyumanın yorgunluğunu gidermeyeceğinden korkuyorum. Ve siktir, Ash."

Başımın tepesini öpüyor. "Bu beni çok korkutuyor."

"Benim de ödümü koparıyor," diye fısıldıyorum.

Dahili telefon düğmesine basarak şoföre seslenir. "Truman, bizi dairemize geri götürebilir misin lütfen?"

"Elbette, Bay Thorne," diye cevap verir alçak bir ses hoparlörden. "Hadi gel. Seni yatağa yatıralım," diyor Colt bana.

"Gitmelisin," diye ısrar ediyorum. "Yatağa mı?"

"Hayır, SeaBird'e," diye açıklıyorum. "Theo seni orada isteyecektir. Blake de senin kız kardeşin." Başını sallıyor. "Seninle olmak istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona ama bu sözler hiç bu kadar ağır ya da ürkütücü gelmemişti. Çünkü bu sözlerin doğru olmasını istesem de, eğer mecbur kalırsa beni terk etmeyeceği anlamına gelmiyor. Eğer oğlu ve küçük oğlunun hak ettiği hayat için en iyisi buysa.

"Ash," diye uyarıyor Colt, piç herif düşüncelerimi kendi düşünceleriymiş gibi okuyor. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Yüz ifadesi değişiyor ve öne doğru eğilip başını saçlarıma gömüyor ve beni içine çekiyor. "Siktir, Ash." *Bir nefes daha.* "Seni her şeyden çok seviyorum."

O da öyle. Bu da beni bencil hissettiriyor. Çok bencilce. Kalmak istediğim için. Bunun adil olmadığını bildiğim halde onu kendime saklamak istediğim için. Jaxon'a. Eleanor'a. Onu ön plana çıkarmayı seven gazetecilere.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve Colt'u öpüyorum. Çok yumuşaktı. Dudakların zar zor bir dokunuşu. Ama ağırlığı? Korku onu güçlendiriyor mu? Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla.

"Seni çok seviyorum. *Seni*," diye vurguluyor. "Her zaman seni."

"Biliyorum. Ama mesele de bu Colt," diye fısıldadım. "Bu benimle ilgili değil." Onu tekrar öpüyorum, yanağını okşarken parmak uçlarımdan hafifçe gıdıklanmasına izin veriyorum ve kederli bakışlarında boğuluyorum. Gerçekten muhteşem biri. Yontulmuş, nazik ve benden başka herkese karşı mesafeli.

Limuzin evimizin önüne yanaştığında elimi kucağıma bırakıyorum. "Şimdi git. İyi eğlenceler. Sen eve döndüğünde ben yatakta olacağım."

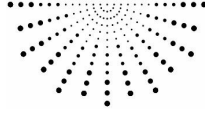
"Peki ya seninle kalmak istersem?" diye sorar.

"O zaman bu benim gitmem gerektiği anlamına geliyor çünkü Debbie Downer olduğum için bunu atlarsak Theo ya da Blake için adil olmaz."

"Her zaman şehit, Ash," diye mırıldanıyor. "Bir gün bunu düzeltmeme izin vermek zorunda kalacaksın." "Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, arka kapıyı iterek açarken dudaklarını bir kez daha gagalıyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

THEO

SeaBird'ün kapılarını iterek açtığımızda bas sesleri gümür gümür geliyor. Ekibin yarısı zaten

burada, sıraya girmiş

Barmen ve işletmenin sahibi Sammie içeceklerini doldurup verirken Mia da barda ve siparişlerini veriyor. Mia da burada ama meşgul görünüyor, içecekleri tezgahın üzerinden sahiplerine doğru kaydırıyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme var. Bahse girerim bu ona bahşiş konusunda yardımcı oluyordur.

Güzel.

Onlara ihtiyacı var.

Blake yanıma doğru kıkırdıyor ve yüzümü tutarak beni aşağı çekiyor ve öpüyor. Ziyafette birkaç kadeh içmişti ve dilini ağzıma sokarken kendini oldukça iyi hissettiği belli oluyor. Ateş topu beni selamlıyor ve ben de onun mükemmel, dolgun dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Tadın tarçın gibi," diye not ediyorum.

"Tadım nefis." Parmaklarımızı birbirine doluyor ve beni dans pistine götürüyor, bizimle kutlamaya gelen herkese merhaba deme zahmetine bile girmiyor. Yine de şikayet etmiyorum. Blake mutlu, ben de mutluyum. Bu kadar basit.

Onun kıvrak vücudu bana yaslanmışken, ritme göre dans ediyoruz. Daha ilk şarkı bitmeden sikim kışının kıvrımlarında sertleşiyor. Bilmiş bir sırıtışla arkasını dönüp bana bakıyor, ellerini göğsümde gezdiriyor, boynuma doluyor ve dilini tekrar ağzıma daldırıyor.

"Biliyor musun, geçen gün dans pistinde el ele tutuştukları için kardeşinle kız arkadaşına ağzına geleni söyleyen biri olarak," diye hırlıyorum ona, "burada bana işkence etmek için çok iyi zaman geçiriyorsun."

Uzun kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Bir sorun mu var Teddy?" Kışını kavıyorum ve kendimi ona doğru sürtüyorum.

"Özür dilerim. Bana sorunu bir kez daha gösterebilir misin?" diye takılıyor. Sikim yine onun kaslı karnına sürtünüyor ve o da inliyor. "Evet, sanırım beni tuvalete götürmelisin."

Müzik o kadar yüksek ki kulaklarım çınıyor, bu yüzden öne eğilip kulak memesini ısıyorum.
"Isırmalı mıyım?"

"Evet." Büyük, yeşil gözleri bana bakarken taşaklarımın sıkılaşmasına neden oluyor. "Ve sonra beni onun içinde becermelisin."

"Blake..."

Yanıtımı beklemeden elimi tutuyor ve bizi kalabalığın arasından geçiriyor. Burası her zamankinden daha kalabalık. Herkes birbirine sıkışmış, muhtemelen yangın yönetmeliğini çiğniyor. Bahse girerim Lions oyuncularından birkaçı bu gece nerede olduklarını sosyal medyada paylaşmışlardır, yani muhtemelen disk tavşanlarının ve formalarında Lions logosunu taşıyan hokey hayranlarının arasına paparazziler de karışmıştır. Eğer bu kadar azgın olmasaydım, nişan partisini şimdi bitirmeyi ve herkese evlerine gitmelerini söylemeyi bile önerebilirdim.

Bunun yerine, önümdeki ateşli kızıl saçlı kadını takip ediyorum, banyo kapısı ile onu kullanmayı yeni bitiren kişi arasına sıkışıyor ve sırasını bekleyen insan kalabalığının önüne geçiyor. Kapıyı hızla arkamızdan kilitliyor. Önünü kestiğimiz kişi yumruklarıyla kapıya vurup bize küfrediyor ama Blake parmaklarını pantolonumun içine sokup düğmelerini açınca sesler kesiliyor.

"Sahneye çıktığından beri seni arzuluyorum," diye mırıldanıyor, sikimi bırakıyor ve eliyle kavriyor. Yukarı ve aşağı, sikimi pompalıyor ve başım geriye yuvarlanıyor.

"Siktir, Bebek Thorne." Göğsüm kabarıyor. "Uzun süre dayanmamı istiyorsan yavaşlaman gerekecek."

Parmak uçlarında yükselip boynumu ısırırken başparmağı başın üzerinde geziniyor. "Ve önümüzdeki iki dakika içinde içime boşalmaya ihtiyacım olacak çünkü dışarıdaki kuyrukta bir sürü insanı kızdırdım ve iki saattir benimle dalga geçiyorsun, o yüzden kes-kes, Bay Taylor."

Boğazını tutup sıkıyorum, ipeksi siyah elbisesini yukarı iterken ağzımı onunkine çarpıyorum. Banyoda ayrı ayrı kabinler yok. Sadece bir tuvalet, bir çöp tenekesi, lavabolu küçük siyah bir tezgah ve tek bir ayna var. Blake'i çevirip yüzünü aynaya dönmeye zorluyorum. Avuç içleri hafif bir tokatla soğuk tezgâha iniyor ve yansımadan bakışlarımı yakalıyor, uzun zamandır görmediğim kadar inanılmaz ve vahşi görünüyor. Saçları omuzlarından dağınık bir şekilde sarkıyor ve dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş. Ama beni asıl etkileyen gözleri. İçlerindeki cüret. Yaramazlıkla parıldıyor ve onun anlayabileceğinden çok daha cazip.

Parmaklarım elbisesinin eteklerinin altında tangasını buluyor. Onu yırtıp çıkarıyorum, çürük kumaş parçasını cebime atıyorum ve kendimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Onu boşaltmam için bana iki dakika verdi ve ben tek bir saniyeyi bile boşa harcamayacağım. Hızlı bir hamleyle kendimi onun içine sokuyorum ve o da öne doğru yalpalıyor, kafası cama çarpmaya fırsat bulamadan kendini yakalıyor.

"Siktir," diye homurdandım, etrafıma sarılmış sıkı, sıcak kanalının hissinde ve ona çok sert çarpmanın suçluluğunda kayboldum. "Özür dilerim."

Gülüştü beni kesiyor. "Beni ikiye böldüğün için asla özür dileme Teddy. Şimdi, acele et. Doksan saniyen var."

Meydan okumasını kabul ederek kalçalarını kavriyorum ve daha sert itiyorum, vücudunu kendi kişisel sikiş oyuncağı olarak kullanırken bir elinin yansımada gövdesinden aşağı kaymasını izliyorum, diğeri ise onu sabit tutuyor. Klitorisile oynuyor, ter ve seks kokusu etrafımızdaki havada

dönerken daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle inliyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri. Sikim içeri ve dışarı kayıyor

onu. Minik parmakları kendisiyle oynuyordu. Çilli tenindeki hafif kızarıklık. Dokunuşumun altında kaslarının titremesi.

Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve onu tamamen yukarı çekerek göğsüme yaslamaya zorluyorum. Elim V şeklindeki yakasının ön kısmına kaydırıyorum ve göğsünü avuçluyorum. Kahretsin, bu kızı seviyorum. Benim için yaratılmış. Beni itme şekli. Beni tahrik ediyor. Beni güldürüyor. Onunla ilgili her şey mükemmel. Küçük göğüsleri bile. Bir keresinde bana onların büyüklüğü konusunda ne kadar güvensiz olduğunu söylemişti, ben de gülmüştüm. Sonra hemen kafamı gömleğinin altına soktum, onları ağızıma aldım ve parmaklarıma boşalmasını sağladım.

Ondan sonra bir daha boyutlarından hiç bahsetmedi.

Sağ göğsünü kabaca sıkıyorum, sırtını bana yaslariken çıkardığı minik miyavlamamanın tadını çıkarıyorum. Meme ucu avucuma çarpıyor ve taşaklarım geriliyor ama boşalmıyorum. Henüz boşalmadım. O hazır olana kadar-

"Siktir, geliyorum," diye inliyor.

İçinde patlıyorum, kalbim güm güm atıyor ve kollarım nefes alıp alamadığından bile emin olamayana kadar onu kendime doğru sıkıştırıyor. Ama ona tüm gücümle sarılma ihtiyacı neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Kaslarımı gevşemeye zorlayarak başımı onun çilli omzuna yaslıyorum, minnettarlığım nefes almamı zorlaştırıyor.

Gitmesine izin veremem. Ve şimdi, asla bırakmak zorunda kalmayacağım. Bir gün benim karım olacak. *Karım* mı? Blake'e kadar evliliği hiç düşünmemiştim. Hiç istemedim bile. Ama Blake bana sahip. Her zaman bana sahip oldu. Ve bu gece evet dediği için, bunu resmileştireceğim.

İkimizin de göğsü kabarmış bir halde başımızı omzundan kaldırıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve gitmesine izin veriyorum. Kağıt havlunun tanıdık yırtılışı ağır nefes alış verişimizi kesiyor. Ona uzatıyorum. Blake temizlendikten sonra aynada elbisesini ve saçını düzeltiyor, sonra beni öpmek için bir kez daha parmak uçlarında yükseliyor.

"Sizi seviyorum, Bayan Taylor," diyorum ona.

Sırıtsı kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Sizi seviyorum, Bay Taylor."

El ele koridorda yürüyoruz. Tuvalet için sıra bekleyen insanlar görüldüğümüzde aval aval bize bakıyor ama Blake'in çenesi her zamanki gibi dik. Utanmadan, arkasına bile bakmadan seyircilerin yanından geçiyor ve barın önüne doğru ilerliyor. Sanki umumi tuvalette seks yapmamış gibi. Sanki döllerim kalçalarından aşağı damlamıyormuş gibi. Sanki külotunun pantolonumun içine sıkıştığını bilmiyormuş gibi. Ve lanet olsun, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Bara yaklaştığımızda Colt'un Mia'nın önündeki bir taburede takıldığını görüyorum. İçkisini yudumluyor ve çok yorgun görünüyor, bir kız da kolunu mıncıklıyor.

"İlgilenmiyorum," diye

homurdanıyor. "Oh, hadi

ama!"

"Bir kız arkadaşım var."

"Yani?"

Blake'in dudakları inceliyor ama Colt'un arkasına yanaşıp bizi onun görüş alanından uzak tutarken sözlerini kesmiyor.

"Yani, bir kız arkadaşım var ve ilgilenmiyorum," diye homurdanıyor.

"Evet ama nereden biliyorsun?" diye soruyor kız. Ellerini adamın pazusunda gezdiriyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "İlgilenmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir kız arkadaşım var," diye tekrarlıyor.

"Evet, ama başka birinden bebeğin oldu. Bu da bir şey sayılmalı, değil mi? Belli ki kız arkadaşın olmayan kızlarla yatmaktan hoşlanıyorsun."

"İlgilenmediğini söyledi," diye öfkeleni Blake, kesinlikle kulak misafiri olduğunu umursamadan ikisinin de dikkatini çekerek. "Şimdi git buradan." Kızı eliyle kovuyor. "Bu benim nişan partim."

Colt bar taburesinin üzerinde dönüp yüzünü tamamen bize dönerken, kız sıkıntısını oflaya puflaya dile getiriyor ama bize biraz yer açıyor.

"Selam çocuklar," diye selamlıyor Colt bizi ve Blake onu kucaklıyor. "Hey, ağabey." "Neredeydin?" Colt da ona sarılıyor ve sonra gitmesine izin veriyor.

"Bilmek isteyeceğin bir cevap değil," diyorum ona kuru bir sesle.

Anlayışı üzerine çökerken burnu kırışıyor. "Evet, bu yeterince cevap, pislik."

Blake sırtarak, "Bunu aynı tuvalette ilişkiye girdiğini bildiğim adam söylüyor" diye alay ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Colt talep ediyor.

"Ash bana bundan birkaç ay önce bahsetti. Bravo, kardeşim. İçinde olduğunu bilmiyordum." Blake göz kırpmıyor ama titriyor ve onun yanındaki koltuğa oturuyor. "Gerçi tüm bunları duyduktan sonra epeyce korkmuş *durumdayım*."

Colt bardağını kaldırır ve başını sallar. "Sen de ben de."

"Ash'ten bahsetmişken, nerede o?" Blake soruyor.

Mia yaklaşıp Blake'e ihtiyacı olup olmadığını bile sormadan bir şişe su uzatırken Colt ona, "Yorgundu, ben de onu eve bıraktım," diyor.

Blake onu kapıyor, kapağını açıyor, bir yudum alıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Colt neredeyse boş olan bardağına doğru, "Umarım öyledir," diye mırıldandı.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Yorgun. Ve biraz da sarhoş. Kalanını geri atıp Mia'dan bir tane daha isterken sıvı sorunsuzca aşağı iniyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Bastırıyorum. "O tavşan oldukça güçlü görünüyordu."

"Neden bu bok senin başına gelmiyor?" Colt, birkaç metre ötede duran söz konusu tavşana hızlıca bir bakış atarak talep ediyor.

Mia, Colt'un taze içeceğini koyarken, "Çünkü Ash küçük, tatlı bir şebboy," diye açıklıyor. "Blake de kendi bölgesini işaretlemekten çekinmiyor. Bu da tavşanların birbirlerini test etmesini kolaylaştırıyor."

Theo'dan daha iyisin."

"Berbat bir şey bu." Colt yeni doldurduğu içkisinden bir yudum alır.

"Doğru", geri kalanımız aynı fikirde. Ve öyle. Colt'u böyle görmek. Onu ne kadar etkilediğini.

Adam aklını kaçırmış gibi görünüyor.

"Ciddiyim," diyorum ona, "Geldiğin için teşekkürler, ama kendini kalmak zorunda hissetme. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Colt bardağına doğru, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Biraz daha kalacağım."

"Harika." Blake bar taburesinden kayıyor ve elimi tutuyor. "Dans edeceğiz."

"Pekâlâ. Çıktığımda seni bulurum," diye cevap veriyor.

"Seni eve bırakacak biri var mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Limuzin ön tarafa park etti."

"Ah, şimdi neden normalden daha yoğun olduğunu anlıyorum," diye araya giriyor Mia, başka bir müşteri için bakır bir bardağa zencefilli bira, limon suyu ve votka koyarken. "Şey, bu ve birkaç oyuncunun puck bunnies'i takılmaya davet ettiğini duydum."

"Nasıl oluyor da zaten numaraları var?" Blake soruyor. "Sezon daha başlamadı bile."

"Pak tavşanlarında durduğu ve paparazzilerle uğraşmak zorunda kalmadığım sürece mutluyum," diye mırıldandı Colt. "Aslında bu bir yalan. Tavşanların da canı cehenneme."

"Eyvah." Blake ve ben birbirimize endişeli bir şekilde baktık. "Burada iyi olduğuna emin misin?" "Evet. İyiyim," diye yalan söylüyor. "Mia bana eşlik edebilir. Git dans et. Birazdan görüşürüz." "Emin misin?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyor Blake, beni dans pistine doğru yönlendirirken.

Daha uzağa gitmeye fırsat bulamadan Colt, "Sana bana dokunma demiştim!" diye çıkıştı.

Bir vücut Blake'e çarpıyor ve o da bowling lobutları gibi bana doğru yuvarlanıyor. Onu sabitlemek için belinden tutuyorum ama asıl lobut yerde yatıyor, ağarmış sarı saçları etrafına dağılmış.

"Ne oluyor Colt?" diye bağırır kız. "Neden beni ittin?!"

Işıklar yanıp sönüyor ve barın etrafına bakıyorum, flaş ışıklarından mı yoksa bir kameradan mı olduğundan emin değilim. Etrafı araştırdıkça içimdeki batma hissi artıyor.

Colt önünde kış üstü yatan kadına bakarken "Siktir," diye homurdanıyor. Ama özür dilemiyor. Kalkmasına yardım etmiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece ona ters ters bakıyor.

"Biliyor musun, makaleler ve haberler seni tamamen yanlış anlıyor," diye tükürüyor kadın. "Sen bir centilmen ya da altın çocuk değilsin. Sen kızları itip kakmayı seven bir pisliksin, değil mi?"

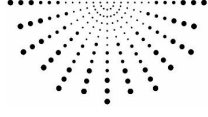
Colt hışımla çıkıp gidiyor, onun saçma sapan yalanlarını dinleme zahmetine bile girmeden çıkışta kayboluyor, geri kalanımız ise şaşkınlık içinde kalıyoruz.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Blake.

"Evet." Belinden tutup onu kendime doğru çekiyorum, sersemlemiş kızla aramızda mümkün

olduğunca fazla boşluk bırakıyorum. "Vay be."

ASHLYN

Yatak yanıma düşüyor ve irkilerek uyanıyorum. Oda karanlıkla boyanmıştı.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor ve yanımdaki gölgeyi tanımam bir saniye sürüyor.

"Colt?"

"Hey," diye mırıldanıyor. Dalgalı siyah saçları dağınık ve kravatı boynunda gevşek.

"Konuşmamız gerek."

Zihnim uykudan hâlâ bulanık ama doğrulup komodinin üzerindeki lambaya uzanıyorum. Lamba yanıp sönerken, sert ışıktan ürküyorum ve Colt'un suratsız ifadesine bakıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Saçlarını yüzünden uzaklaştıran Colt, gömleğinin üst düğmesini açarken iç geçiriyor. Takım elbise ceketi gitmiş, yerine beyaz düğmeli bir gömlek gelmişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve bronz ön kollarını sergiliyor. Işıklarda birbirimizi ilk gördüğümüzde dikkatimi çeken kollar. Yüz hatlarını belirleyen çatık kaşlarını silmek için uzanıp elini tuttuğumda, bu anı kalbimi sızlatıyor.

"Colt, sorun ne?" Tekrar ediyorum.

Sanki bir can simidiymişim gibi elimi sıkıyor, normalde parlak olan gözleri endişe, stres ve... yenilgiyle kirlenmiş. "SeaBird'de bazı şeyler oldu. Etrafta birkaç paparazzi vardı ve birkaç fotoğraf çektiler."

Paparazzi.

Paparazzilerden *nefret*

ediyorum. Tabii ki, onlar da

işin içinde.

Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. İnternette tıklanma kazanmak için bir hikayeyi ilk kez çarpıtmıyorlar.

Ama hala sinirliyim. Hala sinirliyim.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak onu tekrar sorguluyorum. "Ne oldu?"

"Bir kız beni yalnız bırakmadı. Uzaklaşmaya devam ettim. Ona alındığımı söyleyip durdum. Ama hayır cevabını kabul etmedi. Yalan söylemeyeceğim. Birkaç kadeh içmiştim ve şimdi bile ne olduğundan tam olarak emin değilim ama..." Burnunun kenarını sıkar ve derin bir nefes alır.

"Ama ne? Colt, bana ne olduğunu anlat," diye zorluyorum.

"Ben bile bilmiyorum. Kolumu tuttu, ben de çekip aldığımda düştü ve onu ittiğimi söyleyerek olay çıkardı."

Anlayış üzerime çöküyor. Başımı yatak başlığına yaslayıp tavana bakıyorum.

Bu çok kötü. Hem de çok kötü. "Kahretsin."

"Evet," diye mırıldandı. "Sabah bir makale çıkarsa diye ne olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Sinirli bir şekilde dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Yazdıkları makalelerden nefret ediyorum." "Ben de."

"Neden bu hep senin başına geliyor? Neden seni hedef alıyorlar? Senin suçun olduğunu söylemiyorum ama... *Neden?* Biliyor musun? Neden bizi rahat bırakmıyorlar? Paparazziler, kızlar." Sesim çatlıyor. "Neden rahat edemiyoruz?"

"Evet, şu anda çok fazla," diye itiraf ediyor, elimi bırakıyor ve eğilip başını ellerinin arasına alıyor. Sanki o da benim kadar tükenmiş gibi. Ve ben bundan nefret ediyorum. Onu bu şekilde görmekten. Bu onu öldürüyor. İlgi odağı olmanın daha eğlenceli olacağını düşünürsünüz, ama sınırlı deneyimimde gördüğüm tek şey, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim adamın hayatını emdiği.

"Neden sizi hedef alıyorlar?"

Tekrar ediyorum. "Kimi?"

"Herkes mi? Hokey oyuncularıyla yatmayı saplantı haline getirmiş kadınlar. Senin piyasadan çekildiğini biliyorlar. Neden seni rahat bırakmıyorlar?" Colt hokey oynamaya başladığından beri yaşadığım tüm stres ve hayal kırıklığı yüzeye çıkarken, kelimeler ağzımdan dökülüyor ve her geçen saniye ivme kazanıyor. Buna daha fazla dayanamıyorum. Spot ışıklarına dayanamıyorum. Erkek arkadaşımı takip eden ve maçlar sırasında poster panolarına tamamen uygunsuz şeyler yazan kadınlar, ona doğru yürümek ve sanki orada değilmişim gibi onunla flört etmeye çalışmak bir yana. Her şeyin üstüne bir de paparazzi saplantısı eklenince havlu atmaya hazırım. Çekip gitmeye ve her şeye elveda demeye. Ve yapardım da. Colt benimle gelirse.

Daha fazla saçmalamamak ve öfkelenmemek için dilimi ısırduğımda kanın metalik tadı damağıma sızıyor ama bu beni sakinleştirmiyor. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Paparazzilerin taşaklarına diz çöküp, hepsi arenalarda kel ve sefil bir şekilde dolaşana kadar her bir yakışıklı kadının uzantılarını koparmak istememe neden oluyor.

Evet, aslında kulağa harika geliyor.

"Ben de Mia'ya aynı soruyu sordum," diye itiraf ediyor Colt. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bu gece SeaBird'deydi."

"Ne dedi?"

"Senin bir duvar çiçeği olduğun için olduğunu söyledi."

"Ve bir duvar çiçeği olmanın yanlış bir tarafı mı var?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Sen mükemmelsin Güneşli, yani hayır. Bir kadın olmanın yanlış bir tarafı yok.

şebboy. Ama olsaydı bile, fark etmezdi. Mesleğim yüzünden değişmeni istemiyorum. Bu senin suçun değil. Bu onların suçu. Seni uyandırıp olanları anlattım çünkü benden duyman gerektiğini düşündüm. Gerçeği senden saklayarak bunu zaten bir kez berbat ettim. Tekrar batırmak istemiyorum."

Sözlerindeki keskinliği ve kendini küçümseme imasını ortadan kaldıracırmeyi dileyerek eline dokunuyorum. "Bu işi berbat etmedin Colt."

Ve bu doğru.

Yapmadı.

Hâlâ bu işin içindeyim. Hâlâ buradayım. Hâlâ istediğim şey için savaşıyorum, o şu anda bunu göremese bile.

"Kazanmalarına izin verme. Lütfen?" diye mırıldanıyor ve kıyafetlerini çıkarma zahmetine katlanmadan yanımdaki yorganın altına giriyor. Başını göğsüme yaslıyor, tam kalbimin üstüne. "Sana bir şeyleri sorgulatmalarına izin verme. Bizim hakkımızda. Nasıl hissettiğimi."

Komodinin üzerindeki lambayı söndürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onun sıcaklığı için minnettarım. Dokunuşu için. Hızla atan kalbimi sakinleştirdiği için. Kızgınlığımı ve hayal kırıklığımı yatıştırması. İşte bu. Onu bu yüzden seviyorum. Bu yüzden bu şeylere katlanıyorum. Çünkü bu Colt'un hatası değil. Hokeyde iyi olan çekici bir adamla çıkmanın mutsuz bir yan etkisi ve bunun onu yavaş yavaş öldürmesinden nefret ediyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken saçları yumuşacık, onu bildiğim tek yolla rahatlatıyorum çünkü kelimelerim son zamanlarda hiçbir işe yaramadı.

"Onları kontrol edememekten nefret ediyorum," diye devam ediyor. "Kadınlar. Paparazziler. Ne yaptıklarını ya da ne yazdıklarını kontrol edemiyorum. Ama üzgünüm. Bizi çamura buladıkları için çok üzgünüm. Seni sorgulamaya zorladıkları için üzgünüm."

"Bana bir şeyleri sorgulatan onlar değil Colt," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ipeksi saçlarına doluyor ve köklerini usulca çekiştiriyorum.

"Sorun ben miyim?" diye sorar. "Sorun ben miyim?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır. Sorun sen değilsin." "O zaman bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Her seferinde bir engel," diye hatırlatıyorum ona. "Eleanor'la olan şeyinizden sonra bu köprüyü geçeceğiz. Ama o zamana kadar enerjimizi harcamaya değmez. Hele ki bu gece olanlarla ilgili bir şey yayınlayıp yayınlamayacaklarını bile bilmezken."

"Postalayacaklar," diye mırıldanıyor göğsüme karşı ve yemin ederim yenilgisinin tadını alabiliyorum. İstifasını.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Lions'ın kadrosundaki her yeni oyuncu oradaydı. Bu gecenin tüm kirli ayrıntıları paylaşmadan geçip gitmesine izin verirlerse büyük bir fırsatı kaçırmış olurlar."

Adam haklı. Ve Lions'ın başlangıç merkezinin gecenin bir yarısı barda bir kızı itmesi, ne kadar

yanlış olursa olsun, mükemmel bir tıklama yemi. Önceki makalelerde olduğu gibi, neyin doğru ya da yanlış olduğu umurlarında değil. Bağlantıya kaç kişinin tıkladığını önemsiyorlar. Kaç kişi arkadaşlarına

ne okudukları ve yazıyı kimin yazdığı hakkında. Tek umursadıkları bu. Peki ya ben ve Colt? Dedikoducu akbabalar için haber malzemesinden başka bir şey değiliz. Ve bundan nefret ediyorum. Ama daha çok neyden nefret ediyorum? Elim kolum bağılıymış gibi hissediyorum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve Colt'un saçlarıyla oynamaya devam ederken onları kapatıyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme. Bu senin hatan değil. Benim suçum." Bastırılmış hayal kırıklığının bir kez daha fışkırmasına izin veriyor, içimde daha da eriyor. "Bunların hepsi benim hatam. Sorunlarımdan kaçmamam gerektiğini biliyorum Ash. Ama bazen, çekip gitsem daha kolay olacakmış gibi hissediyorum. Oynamayı bıraksam. İsimsiz bir kasabaya taşınıp ortadan kaybolsak. Sadece sen ve ben."

Sadece sen ve ben.

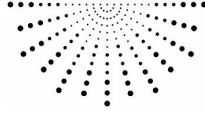
Gözlerim yaşlarla doluyor ama kalbimin onun kulağının dibinde nasıl kararsızca attığını duymaması için dua ederek onları kırıyorum. Ama acı gerçekliğimizin hatırlatılması beni uykuya dalmadan önceki halimden daha da yorgun bırakıyor.

"Artık sadece sen ve ben mi varız bilmiyoruz Colt," diye fısıldıyorum. "Henüz değil."

Nefesi pijamamın ince pamuğuna işliyor ama bunu inkar etmiyor. Nasıl inkâr edebilir ki? "İyi geceler Colt," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Sunshine."

THEO

Buchanan dergiyi Colt ve benim önümdeki masanın üzerine bıraktı ve parmağını Sanki haklılığını kanıtlamak istercesine makalenin başlığına baktı. "Dün gece ne oldu lan?" diye emretti.

Colt ve ben, bu sabah ikimiz de ondan, makalenin linkiyle birlikte, B-Tech Enterprises'daki ofisinde kendisiyle buluşmamızı talep eden bir mesaj aldığımızda bir derse hazırlandığımızı anladık.

Buchanan'ın masasının arkasından yüzümü dağılayan bakışlarını görmezden gelerek geniş ofise bakıyorum. Oda güzel. Süslü. Devasa. Dün gece SeaBird'deki nişan partisi yüzünden akşamdan kalma olmasaydım, odanın kenarındaki bar arabasında duran Poppy Van Winkle'dan birkaç parmak isterdim. Colt ve tavşanla yaşadığım boktan fırtınadan sonra, akşam için belirlenen sürücü olmanın abartıldığına karar verdim. Blake ile kafayı bulduk ve bizi eve götürmesi için bir Uber kiraladık.

Çılgıncaydı.

Çılgıncaydı.

Blake'le bana çarptıktan sonra kızın kıcı yere düştüğünde Colt'un yüzündeki şok ifadesi hâlâ gözümün önünde.

Evet. Hiçbirimiz beklemiyorduk. Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk ve makalenin Colt'u kız arkadaşını aldatan istismarcı bir pislik olarak göstereceğini kesinlikle tahmin etmemiştik.

Söylemeye bile gerek yok, pek de stressiz bir sabah olmadı.

Yerdeki Colt ve isimsiz tavşanın fotoğrafına bakma zahmetine girmeden koltuğumda kayıyor ve kalçalarımı iyice açıyorum. "Yani, nişan partisi biraz gürültülü geçti..."

Buchanan, "Birazdan sana döneceğim," diye tersler. "Bu muhabir Colt'un bir kadına vurduğunu söylüyor."

"Ben kimseye vurmadım," diye homurdanıyor Colt yanımda. Adam çileden çıkmaya hazır görünüyor ve ben de onu suçlayamıyorum. Lions'ın altın çocuğu bir kez olsun pislik olarak resmedildi. Bu canını sıkmış olmalı. "Kız ellerini üzerimden çekmiyordu."

"Ash neredeydi? Ha?" Buchanan öfkeleni. "Bunun seni ne kadar kötü gösterdiğinin farkında mısın?"

"Evet, anladık," diye araya giriyorum ama Colt beni görmezden gelerek cevap veriyor: "Ash'i rastgele bir kızla aldatıyormuşum ve sonra da herkesin içinde ona vuruyormuşum gibi görünmeme neden oluyor."

"Evet," diye karşılık verir Buchanan. "Bu tam olarak buna benziyor. Önce SeaBird'ün dışında bir muhabire vurduktan sonra seni korumam, sonra bebek iddiaları ve şimdi de bu mu?" Elini tekrar dergiye doğru sallıyor. Masasının etrafında dönüyor ve kenarına oturuyor, kollarını kavuştururken üzerimizde yükseliyor. "Arkanı kollamamı çok zorlaştırıyorsun Colt. Seni Lions'ta oynamaya bunun gibi manşetler yaratasın diye davet etmedim."

Sikeyim.

Buchanan'ın sert biri olduğunu hep biliyordum ama bir pislik olduğunu düşünmemiştim.

Buchanan'ın arkasından pencereden dışarı bakan Colt, yüz ifadesi okunamaz bir halde, "Özür dilerim," diye mırıldanır. "Evet, üzgün olmalısın. İyi bir reklama ihtiyacımız var çocuklar. *İyi* reklam. Böyle saçmalıklara değil. Yapar mısın?

Bunun takımı ne kadar kötü gösterdiğinin farkında mısın?" Buchanan bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Ziyafet sırasında evlenme teklif etmeni kabul ettim çünkü bilet satışlarına yardımcı olacağına söz vermiştin. Bunun yerine, tüm bu saçmalıklar görmezden geliniyor ve sadece kadınları aldatan ve gayrimeşru çocuklar doğuran değil, aynı zamanda kadınları döven erkekleri işe almışım gibi gösterilmek için çarpıtılıyor. Reşit olmayanlarla içki içmeyi teşvik etmekten bahsetmiyorum bile. Blake daha 21 yaşında bile değil. Tüm Lions takımıyla bir barda ne işi var? Ha?"

İşte burada.

Benim hatam. Dürüst olmak gerekirse, Buchanan beni bir saniye içinde yakalayacağı konusunda uyarılmıştı. Sanırım parlama zamanım geldi. Blake'in bir barda yirmi bir yaşından küçük olmasının yansımalarını düşünmemiştim bile çünkü orada takılan kızların yarısının sahte kimlikleri var ve hepsi onunla aynı yaşta. Bu doğru değil ama bütün üniversite öğrencileri SeaBird'de takılıyor. Sıra dışı bir durum değil. Yine de Buchanan haksız değil. Paparazziler işin içine girmeden önce önemli değildi. İsimlerimiz sosyal medyada yayılmadan önce. Lions organizasyonunu temsil etmeden önce. Doğruyu söylemek gerekirse, çuvalladık ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Ne? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Buchanan homurdanıyor. "İçki içmiyordun," diye teklif ediyorum kibarca.

Buchanan alay eder. "Fark etmez. Çünkü yirmi bir yaş ve üstü bir barda, etrafı kendisinden yaşça büyük erkeklerle çevrili. Şanslısın ki çektikleri tek fotoğraf, oyuncular arasında dolaştırılan reşit olmayan bir disk tavşanı gibi görünmek yerine kardeşi Colt'a sarılırken çekilmiş."

İğrenerek geri çekildim. "Dikkat et, nişanlım hakkında konuşuyorsun."

"Kim olduğu paparazzilerin umurunda bile değil. Tık almak için ne gerekiyorsa yapacaklar ve bir nişanı duyuran tebrik yazısı onlara kız arkadaşını aldatan tacizci bir hıyarın yarısı kadar bile kazandırmayacak." Yanımdaki Colt'a bir bakış daha fırlatıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor Colt. Ama özür diler gibi görünmüyor. Sıkılmış görünüyor. Çünkü akli başka yerde. Colt hep böyle yapardı. İşler zorlaştığında, kendini soyutlar. Babasının ölümünden böyle kurtuldu ve bundan da böyle kurtuluyor. Yani, tahmin ettiğimden çok daha fazla

ölmüş.

Sikeyim.

"Bunu düzeltmemiz gerekiyor," diyor Buchanan. "Lions takımındaki oyuncuların sadık, saygılı olduklarını ve kadınlarını dövmediklerini göstermeliyiz. Anlaşıldı mı?"

Colt ve ben başımızı salladık.

"Güzel. Şimdi bunu imzala." Buchanan tek bir sayfa kâğıt alıp Colt'a uzatıyor. O belgeyi tararken, "Nedir bu?" diye sordum.

"Eğer ikinizden biri daha böyle bir olaya karışırsa, takımdan atılacağınızı belirten bir sözleşme."

Colt noktalı çizginin üzerine adını karalarken kalemin kâğıt üzerindeki çizikleri beni rahatsız ediyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalkan Buchanan masasının etrafından dolaşarak sandalyesine geri döndü ve bizi fiilen kovdu. "Şimdi, defolun gidin buradan."

Meşhur kuyruklarımızı bacaklarımızın arasına sıkıştırarak Colt ve ben ayağa kalkıp kapıdan çıktık ve sessizce asansöre binerek ana kata çıktık.

"İyi misin?" Colt'un kamyonetine vardığımızda sordum.

Ama o sessiz kalıyor, direksiyonun arkasına tırmanırken dikkati yere yapışmış durumda. Yolcu koltuğuna geçtiğimde ona tekrar bakıyorum ve bekliyorum. Çünkü Colt'u tanıyorum. Ve konuşmak istemese bile konuşması gerektiğini biliyorum. Bütün bunları içine atarsa patlar. Düşüncesizce bir şey yapar. Pişman olacağı bir şey.

"Konuş benimle," diye emrediyorum.

Elini yüzüne sürdükten sonra pes ediyor ve "Hayatım çok boktan, dostum" diye homurdanıyor. "Değil-"

"Öyle." Başını koltuk başlığına yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Sanırım Jaxon benim."

Tereddüt ediyorum. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Çünkü Blake'le birlikte olmadan önce bir kızıdan hamile kaldığımı öğrenseydim ve kız çocukla birlikte kapıma gelseydi, aklımı kaçırdım. Ama geri dönüş yok. Artık yok. O piçi tebrik edeyim mi?

"Ash mağduru oynuyor ve Eleanor'a gerçek bir şans vermeyi düşünmemi istiyor, böylece Jaxon anne ve babasıyla birlikte evcilik oynayabilecek. Bir açıdan onun nereden geldiğini anlayabiliyorum. Çok bencil, boktan bir baba olmak istemiyorum-"

"Bencil değilsin," diye ısrar ediyorum. "Ama aptalsın. Gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Mack ve Summer'la nasıl sonuçlandığını hatırlamıyor musunuz?"

Colt tereddüt ediyor, sözlerimi anlamaya çalışıyor. Kısa bir duraksamadan sonra başını salladı ve devam etti. "Sadece Jaxon değil. Sağda solda her şeyi berbat ediyorum. Nişan duyurunu mahvettim ve şimdi de kadınları itip kakmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorum. Ben..." göğsü kabarıyor ve başını ileri geri sallıyor. "Bırakmak istiyorum. Bundan bıktım. Spot ışıklarından. İlğiden. Sorumluluktan. Ortadan kaybolmak istiyorum."

"Bir keresinde ortadan kaybolmayı denemiştin," diye hatırlatıyorum ona kuru bir sesle. "İlk seferinde nasıl sonuçlanmıştı?" Homurdanıyor ve kontağı çeviriyor. Motor gümbür gümbür

alışıyor. "Oldukça boktan."

Evet, oldukça boktan demek hafif kalır. Babası öldükten sonra hokeyi bıraktı, burslarını reddetti ve önceki hayatından olabildiğince uzakta rastgele bir üniversiteye kaydoldu.

Yine de hala mutsuzdu. Hala babasının ölümünü kabullenemiyordu. Nereye saklanırsa saklansın hokey aşkından kaçamıyordu.

Evet. Son birkaç yıldan öğrendiği bir şey varsa, o da koşarak bir yere varılamayacağıdır. Neden bu sefer farklı olacağını düşündüğünü anlamıyorum.

"Bazen zor şeylerle mücadele etmek en iyi şeyleri ortaya çıkarır, biliyor musun?"

Mırıldanıyorum. "Evet." Kalın kalın yutkunuyor ve kamyonetini iterek çalıştırıyor. "Evet, haklısın."

Her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde birkaç dakika sessizce araba sürüyoruz. Sonunda, "Eğer bir anlamı varsa, sen ve Blake adına gerçekten çok mutluyum," diye ekliyor.

Ağzım bir gülümsemeyle kalkıyor. Bütün gün ilk kez gülümsüyorum. "Ben de." Sağa dönerken flaşöründen gelen tanıdık *tık tık tık* sesi sessiz takside yankılanıyor ve ritmik ses kesiliyor. "Yani Ash, Eleanor'a geri dönebilmen için şehit olup gitmene izin mi vermek istiyor?" diye ekliyorum.

İç çekiyor. "Son konuştuğumuzda, Jaxon'ın iyi ve normal bir çocukluk geçirmesi için en iyi şansın anne ve babasının hâlâ birlikte olması olduğunu düşünüyordu. Bunun için onu suçlamak istesem de, nereden geldiğini anlayabiliyorum. Boşanmış ebeveynlere sahip olmak çocukken berbat olurdu."

"Evet ama anne babanın birlikte olmaması gerekirken birlikte olması da berbat bir şey. Hazel ve Miley'e sorun," diye karşı çıkıyorum. "Ayrıca, o *Ash*."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Colt öfkeden kudurur. "Ondan vazgeçmeyeceğim. Vazgeçemem. Bu beni paramparça eder dostum. Zaten zar zor dayanıyorum. Ama istemiyorsa kalmasını sağlayamam. Korkarım Ellie ve bebek bardağı taşıran son damlalar. Ash'e yaşattığım onca şey, makalelerin saçmalıkları ve onu ya da beni rahat bırakmayan kızlar... Bu onu öldürüyor. Ve ne yaptığının bir önemi yok. O kaybolmaya çalışırken ve bunların hiçbirisi yokmuş gibi davranırken onu tüm bunlardan koruyamıyorum. Kayboldum dostum."

O haklı. Ash cehennemi yaşadı. Blake'ten daha fazla. Ligdeki diğer tüm oyuncuların sevgililerinden daha fazla. Her şeyin üstüne bir de bebek annesi eklenince? Devrilme noktasına yakın olmalı. Başka bir kız olsa öyle olurdu.

"Koşmak artık kulağa o kadar da korkunç gelmiyor, değil mi?" diye şaka yapıyor yeni evimin önünde dururken. Colt'un telefonu hoparlörlerden çalışıyor ve gösterge panelinin ekranında Eleanor Elshner'in adı yanıp sönüyor.

Colt bu isme bir hayalete aitmiş gibi bakıyor.

"Neden arıyor?" diye sordum.

Colt başını sallar. "Bilmiyorum."

Yüzük. Yüzük.

"Cevap verecek misin?" İtiyorum.

Üst dudağı kıvrılıyor ve mırıldandığı bir *sikiş* sesi boğazında titreşiyor. Telefona cevap veriyor

Bluetooth hoparlör.

"Evet?"

"Selam, benim. Ellie," diye cevap veriyor kadınsı bir ses, yolcu kapısını açıp kaldırıma adım attığımda, Colt'un mahremiyet isteyip istemediğinden emin değilim.

"Hey, Ellie." Colt elini yüzüne sürüyor, beni bakarken yakalıyor ve "Seninle sonra konuşuruz," diyerek beni mazur görüyor.

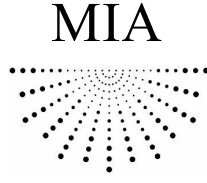
"Selam. Çağırma cevap vermene sevindim," diyor Ellie. "Belki bir kahve içmek istersin diye umuyordum.

."

Yolcu kapısını çarparak kapatıyorum, ellerim kenetlenirken Eleanor'un cümlesinin geri kalanını kesiyorum yumruklara.

Çünkü *lanet* olsun.

Eski sevgilisinin neden aradığını bilmiyorum, özellikle de Colt henüz test sonuçlarını almamışken, ama Ash'in anlattıklarını dinledikten sonra, ince bir çizgide yürüdüğü açık. Eğer dikkatli olmazsa, onun için önemli olan tek kişiyi kaybedebilir.

SeaBird'ün kapısındaki zil çaldığında saat öğleden sonra bire geliyordu ve bana yeni bir Müşteri. Girişe baktığımda Ashlyn'i görüyorum. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Düz sarı saçlarını dağınık bir şekilde atkuyruğu yapmış ama gözlerinin altındaki torbalar ve yaz ortasında olmamıza ve dışarıyı pek de serin olmamasına rağmen küçük bedenini saran yıpranmış kapüşonlu tişörtü onu ele veriyor. Sadece bir önsezi, ama bahse girerim Colt'a yakın hissedebilmek için ondan çalmıştır. Dün geceki karmaşadan sonra onu suçlayamam. Makaleyi bu sabah okudum. Söylemeye gerek yok, Colt'u olanlardan dolayı yerden yere vurmuşlar ve onu kadınlara vurmayı seven, aldatan bir pislik haline getirmişler.

Evet... o kadar da iyi değil. Ama en azından bu sefer tamamen onunla ilgili değildi, değil mi?

"Hey, burada ne yapıyorsun?" Karşımdaki bar taburesine oturduğunda sordum.

Ash saçlarını kulağının arkasına atarak neredeyse boş olan alana baktı ve mırıldandı: "En iyi arkadaşımı özledim, o yüzden bir uğrayayım dedim."

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Burnunu çekiyor. "Çok mu yumuşağım? Çok mu duvar çiçeğiyim?"

Gülüyorum ve bir bardağa biraz diyet kola doldurup pipetle birlikte önüne koyuyorum. "Colt sana ne söylediğimi anlattı, ha?"

"Evet." Pipeti tezgâha saplar ve ambalajını çıkarır, pipeti gazozunun içine sokar ve karamel rengindeki sıvının etrafında döndürür. "Dün gece kötü müydü? Kızla olanlar falan?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama Colt elinden geldiğince iyi idare etti."

Kağıt ambalajı elinde yuvarlarken başını sallıyor, bana bakamıyor. İçkisini içemiyor, bardakta biriken buğuya dalgın dalgın bakıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Tekrar ediyorum.

Dili alt dudağı boyunca dışarı fırlıyor ve başını sallıyor. "Boğuluyorum, Mia."

Sesindeki hafif kıpırtı kalbimin kırılmasına neden oluyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Rastgele kadınlar, paparazziler ve babalık testiyle ilgili tüm dramayı ortadan kaldırabilir misin?"

"Ah... tatlım," diye mırıldandım. "İşte bütün sorun bu." "Ne demek istiyorsun?" Bakışları benimkilere kayıyor.

Kararsızlığım içimde kabarıırken dişlerim yanağımın iç kısmına saplanıyor. Hızlı bir zihinsel tartışmadan sonra pes ediyorum ve dirseklerimi tezgâha dayayıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Dinle Ash. Sert Mia'yı mı yoksa yumuşak Mia'yı mı istiyorsun?"

Acınası bir kahkaha atarak, "Şu anda sağlam bir Mia'yı kaldırabileceğimden emin değilim," diye mırıldandı. "Evet, ama bence ihtiyacın olan kişi o."

İç çekmeden önce gözleri inceliyor ve kâğıt ambalajı göğsüme doğru fırlatıyor. Hedefi tam isabet. Eğlenerek geri çekildim ve "Bu ne içindi?" diye sordum.

"Mia'nın söyleyeceğini bildiğim tüm o kötü şeyler için." Omuzlarını dikleştiriyor. "Ama haklısın. Ben buna hazırım. Anlat bakalım."

Öyle değil ama yine de ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Mesele şu," diye başlıyorum. "Tüm bu dramı ortadan kaldırıp kaldıramayacağımı sorman bana göre sorunun özünü oluşturuyor."

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bu dramı ortadan kaldırmak benim işim değil. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu tamamen Colt'un da işi değil." "Oookay?" diye soruyor.

"Karar vermen gereken ilk şey kaka mı yapacağın yoksa ottan mı çıkacağın" dedim.

Geri çekildi. "Ne?"

"Beni duydun. Colt'la ilişkini isteyip istemediğine karar vermelisin." "Elbette Colt'la ilişkiyi istiyorum."

"Yani başka birinden çocuğu olduğu için geri çekilmiyorsun?" Meydan okuyorum.

Kaşları daha da çatılır. "Colt'la olan ilişkimden vazgeçmiyorum. Ben... ona, artık başka biri için endişelenmek zorunda olmanın getirdiği yüklerle birlikte benim en akıllıca ya da en iyi seçenek olup olmadığını yeniden değerlendirmesi için zaman veriyorum."

Şu an bu kadar ciddi görünmese gülerdim.

"Alınma ama kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?" Darbeyi yumuşatma umuduyla ses tonuma eğlence katarak soruyorum. "Colt seni seviyor. Sen Colt'u seviyorsun. Colt seni istiyor. Sen de Colt'u istiyorsun. Bu kadar basit."

"Evet, ama Jax-"

"Birlikte olsalar da olmasalar da harika ve destekleyici ebeveynlere sahip olacaklar. Birkaç hafta önceki kızlar gecemizde bundan bahsettiğinde mazeretini zaten duydum ve dürüst olmak gerekirse? Hazır ol Ash, çünkü hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek üzereyim," diye uyarıyorum. "Saçmalığın daniskası."

El değmemiş içkisini göğsüne bastırarak, "Korkuyorum, o yüzden beni dava et" diye savunuyor.

"Korkmaya hakkın var," diye kabul ediyorum. "Ama korkun seni istediğin şey için savaşmaktan alıkoymamalı. Çenene darbe almaya o kadar alışmışsın ki, karşılık vermeyi bırak, kendini nasıl

savunacağını bile unutmuşsun."

Aramızda bir sessizlik geçiyor. Kocaman gözleri önündeki cama yapışmış. "Ah." "Hey, buraya gelip benden tavsiye isteyen sendin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu kadar açık sözlü olacağını bilmiyordum," diye mırıldandı. "Peki babalık testinin paparazzi ve puck bunny dramasıyla ne ilgisi var?"

"Her şey," diyorum. "Hepsi aynı yerden kaynaklanıyor. Farkında olsan da olmasan da, bence Colt'la ilişkisinde kendini güvensiz hissediyorsun ve onun için savaşmak yerine teslim olup mağduru oynuyorsun. Paparazzilerin ve rastgele kızların seni itip kakmasına izin veriyorsun, Colt'u sadece kendi başının çaresine bakmakla değil, aynı zamanda seni korumaya çalışmakla da baş başa bırakıyorsun. Bu onun için adil değil. Evet, senin için ayağa kalkan bir erkeği hak ediyorsun ve ikimiz de Colt'un bunu her zaman yaptığını biliyoruz. Ama onun da senin kendini savunmana ihtiyacı var."

"Deniyorum."

"Güzel. Çünkü Colt'un mesleği öne çıkmasını gerektiriyor ve kendi hayallerinin peşinden koşarken size uyum sağlamaya ve sizi rahat hissettirmeye çalışırken parçalanıyor. Ama bu sürdürülebilir değil. Beni yanlış anlamayın. İkimiz de onun senin için her şeyden gözünü kırpmadan vazgeçeceğini biliyoruz, ama aynı zamanda ikimiz de böyle bir seçim yapması gerektiğini hissetse kendini çok kötü hissedeceğini biliyoruz."

"Ondan asla seçim yapmasını istemezdim," diye fısıldıyor.

"Sormana gerek yok. O seni tanıyor. Ve eğer mutsuz olduğunu biliyorsa, seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

İçini çekerek içkisinden bir yudum alıyor ve iri yeşil gözlerinde kararlılıkla bana bakıyor. "Peki ben ne yapacağım?"

"Şehit olmayı bırakın. İnsanların sizi itip kakmasına izin vermeyin. Sizi rahatsız etse bile kendiniz ya da Colt için ayağa kalkmaktan korkmayın. Spot ışıklarından çekinmeyin. Bunun tadını çıkarın. Colt yanında olduğunuz için mutlu, bu yüzden ortama uyum sağlamaya çalışmak yerine o noktaya sahip çıkın... Jaxon söz konusu olduğunda da. Colt'un onu yetiştirirken yardımınıza ihtiyacı olacak. O yüzden orada ol. Onun diğer yarısı ol, her zaman senin olduğu gibi."

Gözlerini kırıştırıyor, bardağından bir yudum daha alıp pipetini çiğnerken ona hediye ettiğim kelime kusuğunu sindirmeye çalışıyor. Ama geri adım atmadım. Çok sert davrandığım ya da ona olduğu gibi söylediğim için özür dilemiyorum. Sadece bekliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bir parçam onun öfkesine yenik düşmesini umuyor. Bana bağırmasını ya da haksızlık ettiğimi söylemesini umuyorum. Bir şeyler yapmasını. Çünkü bana yardım edin, bu bunalımdan kurtulması gerekiyor, yoksa başına gelen en iyi şeyi kaybedebilir.

Bir dakika sonra, sessiz sesi sessizliği bozuyor. "Vay canına. Görünüşe göre firma sahibi Mia'nın olaylara bakış açısı oldukça farklı."

"O biraz belalı biri," diye katılıyorum kuru bir sesle.

Ash gülerek başını sallar. "Kesinlikle öyle. Teşekkürler Mia."

"Rica ederim," diye cevap verdim. "İçecek bir şey ister misin?" Zar zor içtiğı diyet kolayı işaret ediyorum. "Sert bir tane mi?"

Başını sallar ve arka cebinden telefonunu çıkarır. "Aslında, hayır. Sanırım ben

Colt'u ara."

"Harika bir fikir," diye katılıyorum.

Dirseklerini tezgâha dayayarak telefonuna bir şeyler yazıyor ve kulağına götürüyor. "Hey," diyor cep telefonuna. Kaşları kırışıyor. "Ah." *Duraklıyor*. "Evet, tabii." *Duraklama*. "Uh-huh."

Dur. "Ben de seni seviyorum. Bye."

Gözleri yaşlarla dolarken aramayı sonlandırır.

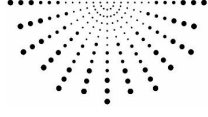
"Vay canına, sorun ne?" diye sordum.

"Colt konuşmadı. Eleanor'la telefonda konuşuyor." Telefonunu bar tezgahının üzerine koyuyor ve yanaklarını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor. "Kahve içmek için dışarı çıkma planları yapıyorlar." Sulu bir gülümsemeyle bakışlarımı karşılıyor ve bardağının kenarına dokunuyor. "Sanırım o sert içkiye ihtiyacım olacak."

"Ah, Ash." Ashlyn'in içkisine bir yudum viski ekleyip duble yaptığımda kalbim daha da kırılıyor.

İçimden bir ses buna ihtiyacı olacağını söylüyor.

ASHLYN

Telefonum çaldığında Jack ve Kola'dan ilk yudumu almaya bile fırsatım olmamıştı, Colt'un isim ekranda yanıp sönüyor.

"Bu o mu?" Mia yeni temizlenmiş bardakları beyaz bir havluyla silerek ve her an kırılacakmışım gibi bana bakarak soruyor. Yine de onu suçlamıyorum.

Hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Başımı hafifçe sallayarak, kendimi vazgeçiremeden aramayı yanıtlıyorum ve Mia haklı olduğu için mağduru oynamayı reddediyorum. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyorum ve artık durmam gerekiyor.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Selam. Bir saniye konuşamadığım için özür dilerim. Ne oldu?" Colt soruyor.

"Sadece kontrol ediyordum," diye yalan söylüyorum, Mia'nın sivri bakışlarından kaçınarak bardağımdaki pipeti çeviriyorum. "Buchanan'la görüşmen nasıl geçti?"

"Boktan," diye mırıldandı. "Makaleyi okudun mu okumadın mı bilmiyorum ama çok kötüydü. Bir kötü numara daha yaparsam takımdan atılırım."

"Kahretsin."

"Evet." İç çekişi ne kadar acı çektiğini doğruluyor ve göğsümdeki düğümü ovuyorum, keşke ona sarılabilseydim. Keşke acısını dindirebilseydim.

Keşke benim de o kadar gücüm olsaydı.

"Eleanor'la konuşman nasıldı?" diye sordum. "İyi idi.

Birkaç gün içinde kahve içmek için buluşacağız."

Boğazım sıkışıyor, temizlemek için içkimden bir yudum alıyorum. "Ah." "Bu bir randevu değil," diyor bana. "Sadece konuşmak istiyor."

Beni görmemesine rağmen gülümsemeye zorluyorum, içimdeki belalıyı yönlendirmeye çalışıyorum ama beklediğimden daha zor oluyor. "Sana inanıyorum."

"Ash, ben ciddiylim."

"Sana güveniyorum," dedim ona. Güveniyorum da. Colt'a dünyadaki herkesten daha çok

güveniyorum. Ve benimle diğer her şey arasında sıkışmış gibi hissetmesinden nefret ediyorum. Her şeyden çok nefret ediyorum. Mia haklı. Kolay kartı oynuyorum, teslim oluyorum ve insanların benden istediklerini almalarına izin veriyorum.

Kendimi savunmak için. Yani ben bittim. Colt'u istiyorum. Colt'u seçiyorum. Zor olsa bile. Şu anda olduğu gibi. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Son zamanlarda her zamanki gibi yorgunum," diye itiraf ediyorum gülerek. "Ama iyiyim." "Neredesin?" diye soruyor. "Sesin evdeymişsin gibi gelmiyor."

Benden birkaç tabure ötedeki gürültücü çifte bakıyorum ve onları engellemeye çalışarak telefonumun ağızlığını kapatıyorum. "Evet, kusura bakmayın. SeaBird'deyim."

"Neden?" diye soruyor.

"Mia'yla konuşup tavsiyesini almak istedim."

"Öyle mi?"

"Evet. İyi bir noktaya değindi." "Ne hakkında?"

"Sen, ben ve son zamanlarda sana nasıl davrandığım hakkında," diye itiraf ediyorum. Adımı iç geçirerek söylerken ses tonundaki yenilgi açıkça belli oluyor. "Ash..."

"Özür dilerim Colt. Son zamanlarda garip bir ruh hali içinde olduğum için özür dilerim. Aramızda yokmuşum gibi davrandığım için özür dilerim. Her şeyin neresinde olduğumu görmek için mücadele ediyorum. Ama etrafımızdaki her şeye ve herkese uyum sağlamak umuduyla kendimi küçültmekten yoruldum. Bu yüzden artık bunu yapmayacağım. Korkak olmaktan bıktım. Dün gece bahsettiğin gibi şehit olmaktan bıktım."

"Ash-"

"Bitirmeme izin ver," diye yalvarıyorum. "Benimle ilgilenmenin ve beni mutlu etmenin senin işin olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve yapıyorsun da. Benimle ilgileniyorsun. Beni mutlu ediyorsun. Hem de çok mutlu ediyorsun Colt. Ama şehit olmadığımından emin olmak senin işin değil. Benim görevim. Bu yüzden duracağım." Ona söz veriyorum. "Zor olsa bile. Vazgeçmek istediğimde bile. Hayatımdaki en önemli şeyi feda etmeyeceğim. *Sen* benim hayatımdaki en önemli şeysin. Her şeyimi sana adadığımı bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Seni seçiyorum." Sesim çatlıyor, ellerim titriyor ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Tutmaya kararlı olduğum sözleri vermeye devam etmek için. "Babalık sonuçları ne olursa olsun, ben bizi istiyorum. Jaxon'a yer açtığım için mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama Eleanor'a bir şans daha vermeni istemiyorum, bunu yüksek sesle itiraf etmek beni bencil yapsa bile. Hayalini kurduğumuz geleceği istiyorum. Ve bunu seninle istiyorum."

Ciddiyim. Her kelimesinde.

Onu istiyorum. Bizi istiyorum. Sağlam bir şey istiyorum. Sabit bir şey. Dünya etrafımızda boka dönse bile. Benim ona güvenebileceğimi bildiğim gibi onun da bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum.

Ardından sessizlik geliyor ve bu beni öldürüyor, derimin altına işliyor ve beni bir sinir

yumağı haline getiriyor. "Bir şey söyle," diye yalvarıyorum.

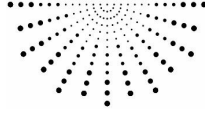
Bir sessizlik dalgası daha vurur. Sadece bir saniye sürüyor, sonra mırıldanıyor, "Siktir, Ash.

Tüm bunları duymaya ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin." Bir iç daha çekerken rahatladığı neredeyse hissediliyor. Bu seferki ilkinden daha arındırıcı. "Ben de seni seviyorum."

"Evde görüşür müyüz?" Teklif ediyorum.

"Evet. Yakında görüşürüz."

KATE

Mama Taylor'ın evinin önüne geldiğimizde ve Mack motoru durdurduğunda midem bulanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, ne kadar hasta hissettiğimi kabul etmeyi reddediyorum. "Emin misin?"

Mack dürtüyor.

"Sabah bulantısı mı yoksa sinir mi karar veremiyorum." Saçlarımı düzelterek şık görünmeye çalışıyorum ve sürücü koltuğundaki Mack'e dönüyorum. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mack, "Ailem çok sevinecek, Miley ve Hazel da öyle," diye söz veriyor. "Stres yapmayın."

Stres yapma.

Bu iki kelimenin varlığımın felaketi olduğuna eminim.

"Sanki kapatabilirmişim gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Elimi tutup arabadan çıkmamı engelleyerek beni kendine doğru çekerken kıkırdaması içimi ısıtıyor. Bir anda ağzı ağzıma geliyor ve dudaklarına karşı iç çekiyorum.

Kahretsin, bu adamı seviyorum.

Alt dudağımı ısıtıyor ve dilini içime kaydırırken ağzımı açıp anın tadını çıkarıyorum. Tadı diş macunu gibi. Koltuğumda kayıyorum, ona yaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Onu bana karşı hissetmek için. Endişelerimi sadece onun yapabildiği şekilde hafifletmesine izin vermek için.

Dudaklarıma gülümsüyor, uzun bir öpücük için daha dalıyor ve geri çekiliyor.

"İşte." "Hmm?" Göz kapaklarım çırpınarak açılıyor ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu ne içindi?"

"Odaklanmak için başka bir şey kullanabileceğini düşündüm." Ağzı köşeden kalkıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Beni bir keman gibi çalabileceğini düşünüyorsun, değil mi?" "Yanılıyor muyum?"

Arabanın dışından iki farklı kadın sesi "İğrenç!" diye bağırır ve bir çift el sürücü tarafındaki

cama vurur. Hazel ve Miley, Mack'in park halindeki arabasının yanından geçerken rme sesleri çıkartıyor. Hazel arabanın kaputunda duruyor, bize dönüp bakıyor ve "Bir oda bulun!" diye sesleniyor.

Macklin onlara "Ben de sizi gördüğüme sevindim," diye bağııyor. Sonra da boktan bir sırıtışla bana bakıyor. Çok komik. Kızlarıyla ilişkisi dzeldiğı için şimdi ne kadar mutlu. Sanki

sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Ve bunun için minnettarım. Tanıdığım ve sevdiğim kaygısız Macklin. Umarım fırınımdaki çörek bunu mahvetmez.

"Hadi," diye ısrar ediyor. "İçeri girelim."

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde Mack'in çocukluk evine giriyoruz. Yemek masasının üzerinde yaban mersinli keklerden taze kahveye, pastırmadan yumurtaya kadar bir sürü kahvaltılık var. Normalde ağızım bu leziz yemekler karşısında sulanırdı, ama bugün? O kadar da değil.

Midem sıkışıyor ve yavaş bir nefes alıyorum.

"Hissetmiyor musun?" Mack sesini alçaltarak mırıldanıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. Başımı sallıyorum. "Bir şeyim yok."

Anne Taylor beline sardığı önlüğüyle mutfaktan çıkıp bizi selamlıyor, Mack'in yanaklarını öpüyor ve benimkilere de aynısını yapıyor. "Merhaba, benim güzel Macklin'im. Merhaba, benim güzel Kate'im."

"Merhaba Taylor Anne," diye cevap veriyorum.

"Merhaba," diye tekrarlıyor. "Şimdi, gel otur. Theo ve Blakely'nin bir duyurusu var."

Bir duyuru mu?

Oh.

Nişan.

Anne ve Baba Taylor, Theo'nun Lions ziyafeti sırasındaki evlenme teklifinden haberdar olmamalı. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz şaşırtıcı. Theo'nun çatılardan bağıracağını düşünmüştüm. Blake evet dediğinde, adam piyango kazanmış gibi görünüyordu. Ve bir bakıma, sanırım kazandı. Birbirleri için mükemmeller. Anne ve Baba Taylor'ın tüm bu olanlara tepkisini görmek için heyecanlıyım, her ne kadar yeni keşfettiğim, ilgi odağı olmamak için fırınımdaki çöreği gizli tutma arzuma rağmen. Macklin'e bakıyorum ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek elini sıkıyorum. Aklımdan geçenleri okumasına fırsat kalmadan, Blake ve Theo mutfaktan köşeyi dönüyorlar, her biri sıcak kahve fincanlarını dengeliyor. Blake'in kıvılcı saçları her zamankinden daha da dağınık ve dudakları kızarmış ve şişmiş, aptal bir sırıtışa sahip. Adam, Blake'e nefesinin altından bir şeyler mırıldandığında, Blake onun omzuna vuruyor, saçlarını düzeltiyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor, sanki kesinlikle öpülmüş görüldüğü gerçeğini gizleyebileceklermiş gibi.

Neyse ki Mack tam bir centilmen ve onlara seslenirken ona hiç kızmıyor. "Hey, çocuklar."

Theo sırtına sert bir tokat atarak Mack'i kardeşçe kucaklıyor ve Blake bana sırtıırken kahve fincanını aralarında dengeliyor. "Hey."

"Hey."

Bana daha yakından bakarken gülümsemesi azalıyor. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun." "İyiyim," diye yalan söyledim.

Bakışları daralıyor. "Emin misin?"

Onu daha yakına çekiyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Sana sonra anlatacağım. Söz veriyorum."

"Hmm." Uğultu kesiliyor ama Miley ve Hazel fuayedeki herkese katılırken dudaklarını büzüyor,

ve hepimiz bir dakika sohbet ediyoruz. Taylor Anne bizi yemek odasına götürdüğünde, bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çökerek duruyorum.

Cidden. Pastırma ne zaman bu kadar iğrenç kokmaya başladı?

"Kate?" Mack soruyor.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum kimseye belli etmeden, aceleyle ana kattaki banyoya gidiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp bağırsaklarımı porselen kâseye döktüğümde kapı daha yeni kilitlenmişti. Başımı serin koltuğa yaslayıp derin bir nefes aldıktan sonra başparmağımla ağzımın kenarını silerken yorgunluk içime işliyor.

Demek uyarıldığım sabah bulantısı buymuş.

Arada sırada kendimi iyi hissetmedim ama bugüne kadar hiç kusmamıştım.

Harika.

Bir dakika sonra kendimi yukarı itiyorum, ellerimi sabunla yıkıyorum ve ağzımı soğuk suyla çalkalıyorum. Bir diş fırçası için adam öldürürdüm ama hiç şansım yok. Belki bu tekrar olursa diye çantama seyahat boyu bir tane alırım. Aynada saçlarımı düzeltiyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve banyonun kapısını açıyorum ama kısa kesiyorum.

Baba Taylor diğer tarafta, kaşları endişeyle dikilmiş. "İyi misin?" "Evet," diye cevap verdim.

"Emin misin?"

"Mm-hmm."

"Grip falan mı oldun?" diye dürtüyor.

"Önemli bir şey değil." Başımı eğerek yanından geçip gidiyorum. "Muhtemelen geri dönmeliyiz."

Endişesi anlayışa dönüşür. Yavaşça başını sallıyor. "Anne Taylor da etle aynı tepkiyi verdi. On ikinci haftada daha iyi hissetti."

Gözlerimi kocaman açarak ona dönüyorum ama sesimi çıkarmıyorum. "Sen nasıl...?"

"Hasta olsaydın bir şey söylerdin." Ağzı kalkıyor, Theo ve Macklin'in gülümsemelerinin birebir kopyasını sergileyerek yaklaşıyor. "Ayrıca, berbat bir yalancısın."

"Yapamazsın-"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyor. "Ama tebrikler Kate. Sen ve Mack adına gerçekten çok mutluyum."

Göğsüm rahatlamayla şişti. Hem sessiz kalacağına dair verdiği söz hem de iyi dilekleri için. Son birkaç ay içinde hem anne hem de baba Taylor'ı tanıdım ve benim için ikinci ebeveyn gibi oldular. Bu güzel bir şey. Arkamı kolladıklarını ve bana destek olduklarını bilmek. Özellikle de bu söz konusu olduğunda. Bir bebek.

Bir bebeğim olacak.

İlk defa, bu düşünce beni korkutmuyor. Beni heyecanlandırıyor. Bir bebeğim olacak.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

"Hadi," diye dürtüklüyor Baba Taylor. "Karım sorular sormaya başlamadan önce geri dönelim çünkü öğrendiğinde her şey hakkında sessiz kalacağından şüpheliyim."

Gerçek bu değil mi?

Mack beni görünce ayağa kalkıyor ve yanındaki sandalyeyi çekiyor. Oturuyorum ve bir gülümseme sunuyorum ama zoraki.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, Hazel herkese yeni erkek arkadaşından bahsederken kucağındaki peçeteyi düzeltiyor.

Başımı sallayarak yaban mersinli keke uzanıyorum ve pastırmadan tamamen uzak duruyorum.

Baba Taylor herkesle birlikte büyük oval masaya oturduktan sonra Hazel hikâyesini bitirir. Anne Taylor önlüğünü düzeltir ve Theo ile Blake'e döner. "Tamam, burada ölüyorum. Duyuru nedir?"

"Evet, duyuru nedir?" Miley soruyor. "Hamile değilsin, değil mi?" "Ah, teyze olmak istiyorum," diye sevinçle haykırıyor Hazel.

Theo ona "Teknik olarak sen kuzen olurdun," diyor. "Ama hayır. Hamile değiliz."

"Ama nişanlandık," diye açıklıyor Blakely.

"Kapa çeneni." Hazel'in çenesi düşer ve masanın diğer ucuna uzanır. "Yüzük nerede? Görmek istiyorum!"

Blakely parmağındaki muhteşem elması gösteriyor. Herkes brunch'ını hazırlarken takmış olmalı. Herkesin Theo'nun mükemmel yüzük zevkini övme şansı olması için sırayla bir kişiden diğerine elini uzatıyor.

Ve ben bile adamın iyi iş çıkardığını inkar edemem.

Asıl soru şu: Macklin ve ben spot ışıklarını alıyor muyuz yoksa haberlerimizi başka bir güne mi saklıyoruz?

Mack'e hızlıca bir bakış attım ve o da başını sallayarak masanın altından kalçamı sıkarken, Taylor Anne Blake'i evlenme teklifiyle ilgili sorulara boğdu. Ne yazık ki, hiçbirine dikkat edemeyecek kadar midem bulanıyor.

Evet. Bacon bir tetikleyici. Artık resmileşti.

Anne Taylor, "Büyük gün ne zaman?" diye dürttüğünde midemi sakinleştirmesi için dua ederek bir parça yaban mersinli kek kemiriyorum. Henüz karar vermedin mi?"

"Henüz değil," diyor Theo ona. "Blake hâlâ genç, o yüzden uzun bir nişanlılık dönemi için sorun yok." "Ben iki yıl sonrasını düşünüyorum, muhtemelen?" Blakely yüksek sesle düşünerek ekliyor. "Belki üç." "Ama bu *çok* uzun bir süre. Annen daha fazla torun istiyor, lanet olsun," diye Theo'yu azarlıyor.

"Onlara bir şans ver," diye araya giriyor Baba Taylor. "Eğer daha fazla torun için birilerine patronluk taslayacaksan, bu Macklin'dir. En büyüğünüz artık gençleşmiyor."

Papa Taylor'ın sözlerini duyduğumda çenem düşüyor ve o da kaşlarını çatıyor. Piç herif az önce beni otobüsün altına attı. Ve belli ki bunu benden çok daha eğlenceli buluyor.

"Baba," diye uyarıyor Mack, uzman bir hafiye yeteneğine sahip babasıyla benim aramdaki sessiz

alışverişe tanıklık ederek.

Baba Taylor kıkırdıyor ve koltuğunda rahatlıyor. "Kate, pastırmayı uzatabilir misin?" Bakışlarım daralıyor ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Komik olduğunu sanıyor, değil mi?

Mack ve Theo'nun şımarık kişiliklerini her zaman aileden birinden aldıklarını düşünmüştüm ve Baba Taylor'la ilk kez tanıştığımda suçluyu bulduğumu anladım. Mack'le çıkmaya başladığımızdan beri geçen birkaç ay içinde yavaş yavaş birbirimizi tanımaya başladık. İlk kez alay konusu olmuyorum.

"Baba, bugün Teddy ve Blake hakkında," diye araya giriyor Mack.

"Ya öyle değilse?" Anne Taylor dürtüyor. "Ya bir duyuru yapmamış olsalardı?"

Öldür beni

şimdi.

Öldür beni.

Öldür beni

şimdi.

Annesinin meraklı ve babasının bilmiş bakışları arasında kalan Mack bana bakıyor ve omuzlarını silkiyor. "Kate?"

"Biz, uh..." Dudaklarımı yalıyorum ve keki tabağıma geri koyuyorum, küçük kırıntılar seramik yüzeye saçılırken parmak uçlarımı birbirine sürtüyorum. "Biz hamileyiz."

Masaya bir süre sessizlik çöktü, sonra... "Ciddi misin?"

"Senin adına çok mutluyum!"

"Tebrikler!"

Bakışlarım Hazel'e takıldığında kutlama kaosunun uğultusu etrafımızı sarıyor. Bir zamanlar arkadaştık. Sonra benden nefret etti. Ya şimdi? Şimdi, nerede durduğumuzu bilmiyorum. Son birkaç ayda kaydettiğimiz tüm ilerleme boşa mı gitti yoksa benim için heyecanlanıyor mu? Babası için. Herkes için. Bana ne düşündüğüne dair bir ipucu vermek yerine, ifadesi stoik. Anlaşılmaz.

Miley ablasının omzunu dürtüyor. "Haze."

Hazel dikkatini benden ayırıp babasına bakarken yüzünü neredeyse ikiye bölen boktan bir sırıtış beliriyor. "Ciddi misin ihtiyar? Bir bebeğin daha mı olacak?"

"Yeniden abla olma fikri senin için sorun değil mi?" diye soruyor.

Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Sadece bez değiştirmek zorunda kalmazsam."

Miley ciyaklayarak ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolanarak beni kucaklıyor. Heyecanı aşıkârdı. "Senin adına çok mutluyum Kate! Cidden, bu çok eğlenceli olacak!"

En küçüğü beni sıkarken gözlerim Mack'inkilerle buluşuyor. Bir çift kol daha beni yutuyor, sonra bir tane daha.

Kate sandviçinin ortasında, şükranla dolup taşan gözlerimi kapatıyorum. Çünkü bu birçok

şekilde olabilirdi. Blake ve Theo'yu gücendirebilirdim. Hazel ya da Miley'i kızdırabilirdim. Anne ya da Baba Taylor'ı korkutabilirdim. Ama bunun yerine, benim adıma mutlu oldular. Herkes

benim için mutlu. Ve daha fazla minnettar olamazdım.

"Teyze olacağım!" Blake ciyaklayarak Miley ve Hazel'ın kucaklaşmasının yerine kendi kucaklaşmasını koyuyor. Onu sırtımda sıkıyor ve kızıl, kıvrırcık saçlarına sinmiş tarçın kokusunu içime çekiyorum.

"Sana söylemediğim ve... anını çaldığım için özür dilerim," diyorum ona.

"Bu işte gerçekten iyi olan birinden dinle. Bir sıçrama yaptığın için asla özür dileme, Kate." Yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor ve gitmeme izin veriyor. "Bu bebeğe bir sürü kıyafet alacağım."

"Dostum, çocuk gezegendeki en şirin küçük Lions taraftarı olacak," diye ekliyor Theo. Macklin'in sırtını tokatlıyor ve ben de Baba Taylor'ı gösteriyorum.

"Biliyor musun, Macklin ve ben eğer erkek olursa senin ilk adını çocuğun göbek adı olarak kullanmayı tartışıyorduk, ama yaptığın küçük numaradan sonra bu seçeneğe veda edebilirsin."

"Oh, yapabilirim, ha?" Gülüyor.

"Mm-hmm. Beni otobüsün altına atmak büyük hata."

Başını sallıyor ve elini Mack'in omzuna vuruyor. "İyi iş çıkardın Mack."

"Sağ ol baba." Mack bana baktı, kafası eğikti. "Ben yaptım. Evleniyoruz. Ve biz evleniyoruz. Muhtemelen o kısımdan bahsetmeliydim."

Blake nefesini tutup ellerini çırpıyor. "Yaşasın! Düğünlerimizi birlikte planlayabiliriz!"

İşaret parmağımı beyaz bir teslim bayrağı gibi sallamayı düşünüyorum ama kendimi durduruyorum ve "Sabırsızlanıyorum Blake" diyorum.

Ve işin çılgın

kısmı? Gerçekten

yapamam.

Birkaç dakika sonra, herkes yerine otururken sandalyeler parke zemine sürtünüyor, Mama Taylor'ın bana baktığını hissettiğimde yemek odasında bir heyecan uğultusu yayılıyor.

Bakışlarıyla karşılaştığımda, nedenini bilmesem de utanarak sandalyemde geri çekiliyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bir kırıntı bile yememişsin," diye belirtiyor, tabağımdaki yalnız, zar zor dokunulmuş yaban mersinli çöreği göstererek. "Çok özür dilerim. Sabah bulantısı mı?"

"Evet. İyi olacağım," diye yalan söyledim. Aslında teknik olarak yalan sayılmaz. Bir noktada iyi olacağıma eminim. Birkaç hafta sürebilir ama...

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor. "Çocuklara hamileyken karnımda bir şeyler olduğunda kendimi hep daha iyi hissederdim."

Sorusunu düşündüm ve önümdeki yiyecek bolluğunu taradım. Ne yazık ki hiçbirisi çekici görünmüyor. Hem de hiç. Aslında, herhangi birinin ağzıma değmesi fikri bende yeniden tuvalete koşma isteği uyandırıyor. Ama Taylor Anne muhtemelen haklı. Midem çalkalanmış bir kutu soda gibi hissediyor. Bir şeyler yemeliyim.

Ama ne?

Sonra kafama dank etti. Neyi arzuladığımı. Bunun farkına varmak gözlerimin arkasında tamamen mantıksız bir yanmaya neden oluyor ve onları sıkarak kapatıyorum.

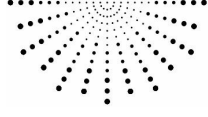
"Ah, tatlım. Neyin var?" diye sorar. "Sana ne getireyim?"

Duygularımdaki değişimi fark eden Macklin bana bakıyor, masanın altında uyluğumu sıkarken kaşları endişeyle aşağıya doğru iniyor. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Bu..." İçimden acınası bir kahkaha koptu. "Şu anda gerçekten bir kurabiye alabilirim." Taylor Anne, ayağa kalkıp mutfığa yöneldi ve elinde bir kurabiyeyle geri döndü. Tupperware kabı meşhur çikolatalı kurabiyeleriyle dolu. Onları önüme koyuyor ve ben de kapağını açıp çikolata, vanilya ve esmer şekerin tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Evet. Bunlar tam da doktorun istediği şeyler. Görünüşe göre, bu bebek bir Taylor.

BLAKELY

“Y Kusacakmış gibi görünüyorsun," diyor Theo annemin evine yanaşırken.
"Kusacakmışım gibi *hissediyorum*." Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Nefes al.

"Neden gerginsin?"

"Çünkü benim adıma mutlu olmasını istiyorum," diye mırıldanıyorum Theo çocukluğumun geçtiği evin önünde motoru durdururken. "O benim tek ebeveynim Theo. Eğer onun desteğini alamazsam..." Sesim kesiliyor ve bir iç çekiş daha yapıyorum. Göğsümdeki ağırlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorum.

Bu korkunç bir şey.

Dehşet verici.

Ve ben korkmaya alışık değilim.

Yani, çoğu zaman.

Ben dünyayı avucunun içine alan bir kıyım. Ama anneni hayal kırıklığına uğratmak? Bunu yapmaktan korkan tek kişi ben olamam, değil mi?

"Annen beni seviyor," diye takılıyor Theo. "Ona bir şey olmaz." "Çok genç olduğumu düşünecek," diye itiraz ediyorum.

"Bu yüzden düğümü atmadan önce birkaç yıl bekleyeceğiz." "Neden bu kadar çabuk nişanlanma ihtiyacı hissettiğimizi soracak."

"Ve ona bunun, benim ligimin dışında olduğunu fark ettiğinde başka biri tarafından kapılacağından korktuğum için olduğunu söyleyeceğiz."

Omzuna bir şaplak attım. "Ciddiyim Teddy."

"Ben de öyle. Ama gerçek bir neden istiyorsa, o zaman ona bana bir şey olursa evi senin alacağından emin olmak istediğimi söyleyelim. 401K. Ve diğer her şey."

Kaşlarım çatıldı. "401K'nız var mı?"

Bir kahkaha atarak, "Seni şaşırtan *bu mu*?" diye sorar.

"Alınma ama her zaman sorumluluk sahibi olmakla ya da geleceği düşünmekle tanınmıyorsun."

"Ben de bu yüzden teklif ettim. Geleceği düşündüğümü kanıtlamak için. Ve sen" - boğazımı sıkıyor

ve beni kendine doğru çekiyor-"benim geleceğim." Şakağıma dudak şapırdatan bir öpücük konduruyor ve ben de sırtıyorum.

"İyi. Sen kazandın," diye mırıldandım. "Hadi yapalım şu işi."

Ön kapı kilitli. Hiç şaşırmadım. Saat neredeyse 9 ve annemin geleceğimizden haberi yok. Dürüst olmak gerekirse, Theo sokağıma girip anneme nişanlandığımızı söylemeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi söyleyene kadar ben de geleceğimizi bilmiyordum. Sonuçta, bu sabah ailesine söyledik ve birkaç günlüğüne sır olarak saklayıp saklayamayacaklarını sorduk. Theo ve ben, Taylor Anne'nin tüm mahalleye ağzındaki baklayı çıkarmak için tam yirmi dört saat beklemesi halinde şanslı olacağımızı biliyoruz.

Ne olursa olsun, Theo bana bu gece üç orgazm sözü verdi, eğer bu işi bitirirsem ve her şeyi bir yara bandı gibi söküp atarsam.

Adam zayıflığımı çok kolay buldu ve belli ki bunu bana karşı kullanmaktan çekinmiyor. Ama cidden. Bir gecede üç orgazma kim hayır diyebilir ki? Ben hayır demem.

Parmak eklemlerimi ön kapıya vurup beklerken midem düğüm düğüm. Birkaç saniye sonra kilit açılıyor ve en büyük ağabeyim kapıyı açıyor.

"Ne oluyor be?" Ağabeyim beni bir ayı gibi kucaklarken, ağzıma bastırılan kocaman göğsümle boğuk bir ses çıkarıyorum.

Garrett beni etrafında döndürdü. "Hey, kardeşim!

Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sonunda beni bıraktığında,

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Colt ziyaret etmemi önerdi ve hafta sonu asistanlıktan izinli olduğum için neden olmasın diye düşündüm. İçeri gelsene. Annem Knox'la FaceTiming yapıyor."

O kanepeye doğru çekiliyor, ama Theo ve ben antrede, aile odası ile ön sundurma arasında sıkışmış halde kalıyoruz, ikimiz de olayların gidişatından sersemlemiş durumdayız.

"Burada olacağını biliyor muydun?" Fısıldıyorum.

Theo başını sallar. "Colt'a uğrayacağımızı söyledim ama-"

Bir motor sesi onu durdurur. Theo omzunun üzerinden hâlâ açık olan ön kapıya bakıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Colt'un siyah kamyonetinin sokağımıza dönüşüne tanık oluyorum.

"Onu da mı davet ettin?" Neredeyse çığlık atacaktım.

Ne haltlar dönüyor burada?

Theo ellerini ön ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösteriyor. "Hayır, ama bir şeyler içmek için dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu, ben de annene anlattığımızı söyledim-" Bakışlarım derinleşiyor ve annem birkaç adım ötedeki kanepeden ayağa kalkarken ağzı kapanıyor.

Bize ulaştığında, Sevgili Anne ikimizi de bir grup kucaklamasının içine çekiyor, Theo Notre Dame'ın kamburu gibi çömelene kadar kollarını boynumuza doluyor.

"Gelebildiğinize çok sevindim!" diye övgüler yağıdırıyor.

"Uh, evet. Sorun değil," diye mırıldanıyorum. "Garrett ne zamandan beri eve gelmeye karar verdi?"

"Colt ona bir duyuru yapması gerektiğini söyledi." Bizi bırakıyor ve sesini alçaltıyor. "Ya Ash'e evlenme teklif etti ya da babalık testinin sonuçlarını aldılar ve bir torunum oldu, ama hangisi olduğundan emin değilim. Senin tahminin ne?"

Ciğerlerimdeki oksijeni zorla boşaltıyorum ve Theo'ya bakıp omuz silkiyorum. "Ah, hiçbir fikrim yok. Gerçi şimdi sen söyleyince, bunlar oldukça iyi iki tahmin oldu."

Ve öyleler. Colt ve Ash'in hayatlarında annemin öğrenmekten hoşlanacağı pek çok şey var. Belki de Colt'un benimle aynı gün yapmaya karar vermesi bir tesadüftür. Ama Theo Colt'a anneme nişanı söyleme planlarımızdan bahsetseydi, kendi duyurularını bizimkilere ekler miydi? Garip olurdu, değil mi? Yani teknik olarak Kate ve Mack de bugün aynı şeyi yaptılar ama durum farklıydı. Baba Taylor resmen onları zorladı. Ben aldırmadım. Aslında hamilelikleri ve nişanları için çok heyecanlıyım ama yine de.

Bir günde iki falsolu top mu? Cidden mi?

"Selam kardeşim," diyerek beni selamlayan Colt, yanında Ash'le birlikte verandanın basamaklarından bize doğru ilerlerken başım döndü.

"Uh, hey?" Teklif ediyorum.

Ben Ash'i kenara çekip "Evleniyor musun?" diye sorarken Colt yanımdan geçip annem ve Theo ile sohbet ediyor.

"Ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hayır, neden?" "Çünkü herkes burada!"

"Senin için burada olduklarını sanıyordum..." Gözleri sol elime kayarken boğazını temizliyor. Akıllı olsaydım nişan yüzüğümü çıkarırdım ama hayır. Hâlâ parmağымda lanet bir işaret feneri gibi asılı duruyor.

"Hayır," diyorum ona, sol elimi mümkün olduğunca dikkat çekmeyecek şekilde arkama saklayarak. "Bildiğim kadarıyla, onların hiçbir şeyden haberi yok... Yani, evet, anneme söyleyecektik ama kardeşlerime de söylemeyecektik."

Ash omzumun üzerinden bir şey görüyor ve çenesi düşüyor. "O yapmadı."

"Ne yapmadın?" Onun bakış açısını takip ettiğimde Colt'un bana sırtıttığını görüyorum. Theo'nun yanında duruyor ama annemin ya da onun söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyor. Onun yerine beni izliyor. Tepkimi görmek için bekliyor. Tüm bunları onun düzenlediğini fark etmek için. Cıldırtıcı. Şey.

"Bekle." Nefesim kesildi. Birlikte büyüdüğüm yaramaz ağabeyimden gelen bu manzara fazlasıyla tanıdık geliyor ve kız arkadaşına dönüyorum. "Bunu o mu ayarladı?"

"Seninle uğraşmak için mi?" Ash gülerek, Jaxon'ın bebeklik fotoğrafının basılı olduğu makale çıktığından beri kayıp olan en iyi arkadaşına bir bakış atmamı öneriyor. "Belki?" Tekrar Colt'a bakıyor ve başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu ona hiç yakıştıramadım."

Ellerimi yumruk yapıp ona doğru bir adım atarken zihnim otomatik pilotta, Colt'un taşaklarına diz çökmeye ya da çocukken beni kızdırdığı zamanlardaki gibi o piçi yere sermeye hazırım. "Onu öldüreceğim," diye homurdanıyorum.

"Hadi, hadi," diye araya giriyor annem. Adımlarını hızlandırarak bize doğru geliyor ve grubu aile odasına yönlendirirken bir yandan da Colt'un kafasına vurmamı engelliyor.

"Knox'un sohbet etmek için fazla zamanı kalmadı," diyor bize. "O yüzden bunu hızlandırmamız gerek."

Kanepede Garrett ve Theo'nun arasına sıkışıyorum. Sessizlik üzerimize çökerken alan her geçen saniye daha da küçülüyor. Herkesin gözleri birinden diğerine kayıyor, birinin bir şey söylemesini bekliyor. Neden burada olduğumuzu söylemek için.

Anneme söyleyip onun bana ne kadar genç olduğum ve böyle büyük bir karar vermek için dünya kadar zamanım olduğu konusunda nutuk çekmesini dinlemeyi kaldırabilirim. Ama Colt köşede sırtıırken en büyük iki ağabeyimin bana aynı nasihati vermesini dinlemek? Evet, hayır. O kadar da değil.

Colt'un benim için heyecanlandığını sanıyordum. Ama eğer öyleyse, neden herkesi annemin olası çöküşüne tanık olmaya davet etti? Ash ve Colt odanın karşı tarafındaki koltuğa otururken Theo kolunu sırtıma doluyor. Annem dizüstü bilgisayarını onlara doğru çevirmeye başlıyor ama Colt onları elinin tersiyle itiyor.

"Onu bize doğrultmayın. Biz sadece duyuru için buradayız." Bana sırtıyor ve başını eğiyor. "Blake..."

"Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" Ona söylüyorum, ama Colt sadece gülüyor ve Ashlyn'i kucığında ayarlıyor, bir salatalık kadar soğukkanlı görünürken, tüm bunları gerçekten de sadece bir pislik olmak için planladığını doğruluyor.

Ağabeyler. Onlar
en kötüler.

"Hey, Blake. Neler oluyor?" Knox'un sesi bilgisayarın hoparlörlerinden hafifçe cızırdıyor ve ben ekrana dönüyorum.

"Hey, ağabey. N'aber? Üste işler nasıl?"

"Bu iyi bir şey. Birkaç ay içinde yeni bir üsse transfer olacağım, böylece eve daha yakın olacağım."

"Ah, yaşasın!" Ellerimi sessizce çırpıyorum ve kanepenin önündeki sehpanın üzerinde duran bilgisayara yaklaşıyorum. "Bu beni mutlu ediyor."

"Evet. Yine de şahsen orada olamadığım için üzgünüm."

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyleyip saçlarımı diğer omzuma atarken Garrett araya giriyor: "Bir dakika, o nişan yüzüğü mü?"

Kahretsin.

Buraya gelmeden önce o aptal şeyi çıkarmalıydım.

Elimi kalçamın altına sokarak Theo ile aramdaki son mesafeyi de açtım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Oh, ben, uh..."

"Blake?" Annem mırıldanıyor. Odanın köşesindeki çiçek desenli sandalyede oturmuş, bir kadeh kırmızı şarabını yudumlarken çok sessizdi. Burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Kaşlarını çatıyor ve yanımdaki nişanlıma dönüyor. "Theo?"

Theo'nun gözleri adeta gururla parlıyor. Bana bakarken gözlerinde zerre kadar pişmanlık ya da utanç yok, liderliği benim almamı bekliyor. Onlara gerçeği söylememi. Dışarıdan ne kadar hayalperest görünse de, oldukça mutlu ve heyecanlı olduğum bir şeyi duyurmak için

bakıyorlar. Çünkü anlamıyorlar. Theo'yu tanımıyorlar. Tamam, tanıyorlar. Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

Ne kadar düşünceli. Ve tatlı. Ve inatçı. Ve seksi. Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen son kişi, açtığımda ise görmek istediğim ilk kişi. Başkalarının ne düşüneceğini umursamadan benimle nasıl bir ev aldığını çünkü hiçbirinin önemli olmadığını biliyordu. Onların fikirleri. Yargıları. Hiçbirinin. Önemli olan tek şey benim mutlu olup olmadığım. Ve kahretsin. Mutluyum.

Yani. Çıldırıcı. Mutlu.

Hepsi yanımdaki adam ve onun bana davranışları yüzünden. Beni nasıl hissettirdiği. Bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakması. Sanki önemli olan tek kişi benmişim gibi.

Sol elimi uzatıp Theo'nun yanağına dokunarak onu aşağı çekip öperken ve tüm odaya parmağımdaki yüzüğün mükemmel görüntüsünü verirken, bu hatırlatma damarlarımı beklentiyle uğuldatıyor. Theodore Taylor'ın karısı olup olmayacağımı sorduğunda bana verdiği yüzük. Sevimsiz ve romantikti ve dudaklarına karşı gülümsedim. Uzaklaşarak aile üyelerimin her birinin gözlerinin içine teker teker bakıyorum. Oda o kadar sessiz ki yemin ederim iğne atsan yere düşmez.

"Theo ve ben-"

"Evet!" Knox araya giriyor. "Ben kazandım! Ödeyin, pislikler!"

Bilgisayar ekranında yumruğunu havaya kaldırıp zafer çılgılığı atmasına şaşırarak geri çekiliyorum.

"Bekle, ne?" Çılgılık atıyorum.

Colt şöyle açıklıyor: "Garrett ve Knox'a onları bilgilendireceğime söz verdim ve-" "Ne güncellendi?" Talep ediyorum. "Theo ile ilişkim mi?"

Garrett, "Pekâlâ, biraz geri çekil Colt," diyor. "En baştan başla."

Colt en büyük ağabeyimize başıyla selam veriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bilmiyorum, on üç yaşında olduğun bir geceyi hatırlıyor musun? On dört mü? Garrett Noel tatili için okuldan eve dönmüştü. Annem seni bir kez olsun elbise giymeye ikna ettiğinde?"

"Uh...evet?" Cevap veriyorum.

"Evet, şey. Hepimiz COD oynarken merdivenlerden indin ve Theo sana bakmakla meşgul olduğu için oyunda patladı," diye bitiriyor Colt.

"Yani?"

"Daha sonra hepimiz sizin birlikte olup olmayacağınıza dair bahse girdik." Ash'i kucığında kaydırıyor, aynı boktan sırtış yüzüne yapışmış durumda.

"Bunu kabul etmek istemedim," diye itiraf ediyor Garrett yanımda. "Çünkü sen benim küçük kardeşimsin, bu yüzden hiçbir şey olmayacağını söyledim."

Colt, "Ve her zaman ilk elden gördüğüm için iyi anlaştığınızı biliyordum, bu yüzden en azından bir noktada takılacağınızı tahmin ettim," diye ekliyor.

"Ve bir gün sizinle evleneceğini hissediyordum," diye bağılıyor Knox FaceTime görüşmesinden. "Ve ben kazandım. O yüzden ödeyin kardeşlerim. Venmo ya da PayPal kabul

ediyorum."

"Durun bakalım," diye araya giriyorum. "Theo'yla birlikte olup olmayacağımıza dair bahse girdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Duh," diye homurdanıyor Knox.

Colt, "Biz de tam olarak bunu söylüyoruz," diye onaylıyor.

Colt'a sert bir bakış atarak, "Madem kaybettin, neden deli gibi sırtıyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü en iyi arkadaşım küçük kız kardeşimle evleniyor ve ben sizin adınıza mutluyum."

Knox, "O da bahsini değiştirmeye çalıştı ama biz izin vermedik," diyor.

"Siz saçmalıyorsunuz," diye karar verdim. "Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, biliyoruz," diye yanıtlıyor Garret. "Ayrıca hangimizin önce bir kızı hamile bırakacağı konusunda da iddiaya girmiştik ama o konuda jüri hâlâ kararını vermedi, değil mi?" Eğlenceli bir sırtışıla Colt'u iğneliyor ve Ash'in omurgası kucağında düzelirken Colt da onu tersliyor.

"Şu anda olası torunları tartışmıyoruz," diye anons ediyor annem. Çiçek sandalyesinden kalkıyor ve elini uzatarak bana doğru yürüyor. Elime yaklaştığında sol elimi kendi elinin içine çekip yeşil zümrüdü inceliyor, yüz ifadesi okunmuyor.

Ve bu korkutucu.

Bana bağırp bağırmayacağını nefesimi tutarak bekliyorum. Bana bağıracağından şüpheliyim. Kadın genel olarak sesini nadiren yükseltir ama yine de. Bu anı yaratma ya da bozma gücüne sahip. Mutlu ve heyecanlı ya da düpedüz berbat bir hale getirebilir. Alt dudağımı ısıırıyorum, Theo parmaklarını dağınık dalgalarımın arasında dolaştırıp enseme usulca masaj yaparken ellerim terliyor.

Ama yine de, Sevgili Anne tek bir kelime bile etmiyor. Sadece yüzüğe bakıyor ve işaret parmağını dikkatle yüzüğün üzerinde gezdiriyor.

"Yani?" Fısıldıyorum, neredeyse sessizlikte boğuluyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ah, tatlım." Annemin bakışları benimkilere kayıyor. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Senin adına çok mutluyum."

Rahatlama, göğsümden başımın tepesine ve ayak parmaklarıma kadar orman yangını gibi yayılıyor. Sırıtarak, "Teşekkürler anne" diye mırıldanıyorum.

Diğer eliyle Theo'nun göğsüne vuruyor. "Biliyor musun, önce bana sormuş olsaydın çok memnun olurdum!"

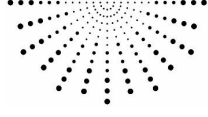
"Her zaman af dile, izin değil, Anne Thorne. Bunu biliyorsun."

İşaret parmağıyla gözlerinin altını silerek gülüyor, "Har, har. Pekâlâ. Şimdi, kim pasta ister?"

Canlandım. "Pasta mı?"

"Mavi kremaya ve Colt ile Ash'in isimlerine aldırma. Duyuruyu yapanın sen olduğunu bilmiyordum ama"-elimi tutup beni ayağa kaldırdı-"Gerçekten ikiniz için de daha mutlu olamazdım. Çok genç olsanız bile." Ağzı alaycı bir şekilde kalkıyor. "Hadi gel. Düğün tarihlerini konuşalım."

ASHLYN

Onunla birlikte. Eleanor.

Korkmamam gerekirdi ama korkuyorum. Eleanor, Colt'un Jaxon'dan beklentileri hakkında konuşmak istiyor. Neden sonuçlar çıkana kadar bekleyemediğini sordum. Görünüşe göre, babalık sonuçlarını hokey sezonu resmen başlamadan önce, Colt'un yeni kariyeriyle dikkatinin dağılacağı bir zamanda alamazlarsa diye potansiyel ördeklerini sıraya koymak istiyor. Haklı. Ayrıca, Colt Ali'den bir haber alıp almadığını sormak istiyor çünkü beklemek ve ya olursa oyunları ikimizi de öldürüyor.

Colt gitmeden önce benim de gelmek isteyip istemediğini sordu ama reddettim. İstemediğimden ya da Mia'nın birkaç gün önce çok güzel bir şekilde belirttiği gibi teslim olup mağduru oynadığımdan değil. Çünkü Eleanor'un yerinde olsaydım, kız arkadaşı etrafta dolaşıp her şeyi dinlemeden çocuğumun babasıyla bire bir zaman geçirmek isterdim.

Planlarını ve herkesin nasıl ilerlemesi gerektiğini tartışmak için bir şansa ihtiyaçları var. Ayrıca benim oğlunun hayatına dahil olmamla ilgili endişelerini dile getirebileceği güvenli bir alana ihtiyacı var. Colt'u seçmiş olsam da ve Jaxon'a ikimize aitmiş gibi davranmaya karar vermiş olsak da, teknik olarak Jaxon'la bir akrabalığım yok. Ve onun öz annesi olsaydım, oğlumun etrafında kimin bulunmasına izin verileceği konusunda söz sahibi olmak isterdim. Onun da söz hakkı olmalı.

Ama bu kusacak gibi hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Eleanor ve Colt'un arasına girmekten korkuyorum, platonik bir şekilde bile olsa. Mia haklıydı. Ben bir duvar çiçeğiyim. Drama yapmam. Kaos istemiyorum. Colt'la kalmaya devam edersem bunların hepsi başıma gelecek. Kalmak için ne kadar kararlı olduğum önemli değil. Eleanor beni küçük oğlunun hayatına dahil etmek istemiyorsa, bu Colt için işleri zorlaştıracaktır. Onun için işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum ama eğer kalacaksam, biz bir paket anlaşıyoruz. Ve Eleanor'un bu yüzden benden nefret etmemesini umabilirim.

Lütfen benden nefret etme.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yataktan yeni kalkmış olmama rağmen yorgunluk yeniden üzerime çöküyor. Ama bu tür bir stres? Bu tür bir baskı? Uyuyunca geçmiyor. Daha da derine iniyor ve ne yaparsam yapayım beni yorgun bırakıyor.

Ve ben çok. Lanet olsun. Yorgunum.

Bebek mavisi diş fırçamla dişlerimi fırçalarken vücudum ağırlaşıyor. Taşındığımda Colt almıştı. Çok küçük bir şeydi. Lanet olası bir diş fırçası. Ama Colt küçük şeylerde çok başarılıdır. En sevdiğim dondurma çeşidi. En sevdiğim film. En sevdiğim battaniye. Ona ait olan en sevdiğim tişörtüm. Ya da en azından eskiden öyleydi. Onu çaldım. Ama yine de bazen onu giyerken yakalıyorum ve tanıdık kokusuyla tekrar işaretliyorum. Gülümsüyorum ve tam olarak ne için savaştığımı hatırlamak bana güç veriyor.

Diş macununu lavaboya tükürüyor, diş fırçamı soğuk suyun altında çalkalıyorum. Beyaz köpük musluktan akan suyla karışarak giderde dönüyor ve tamamen kayboluyor.

Çekilmediğim için kendimi bu kadar bencil hissetmekten nefret ediyorum. Kalmayı seçtiğim için. Ama pişman değilim. Kendimi ne kadar suçlu hissettirse de bunu reddediyorum.

Yanaklarıma dokunup yavaş bir nefes verdiğimde yüzüm sıcak.

Lütfen benden nefret etme Eleanor. Lütfen Colt'un hayatını cehenneme çevirme çünkü ben burada kalıyorum.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

KAPI YUMUŞAK BİR TIKIRTIYLA AÇILIYOR, ARDINDAN AYAK SESLERİ GELİYOR. telefonumda oyun oynuyorum. Başarılı olamayacak kadar dikkatim dağınıktı.

"Hey, Günlüğü," diye mırıldanıyor Colt yatak odasının kapısına ulaştığında. Telefonu göğsüme koyup tüm dikkatimi Colt'a veriyorum.

"Nasıl gitti?" "Biz dışarıdayken Ali Ellie'yi aradı. Görünüşe göre sonuçları almış."

Heyecan ve mutlak korku arasında kalırken parmaklarım dudaklarıma dokunuyor.

"Ve?" "Henüz bilmiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

"Onlara sonuçları sensiz öğrenmek istemediğimi söyledim."

"Colt." Başımı sallıyorum, böyle bir zamanda inatçılığına kızmakla eğlenmek arasında gidip geliyorum. "Bilmek için ölmüyor musun?"

"Öyleyim, ama sensiz değil." Yatağa doğru ilerledi ve yanıma oturdu. "Ellie'ye hiçbir yere gitmeyeceğini söyledim. Jaxon'ın hayatında olacaksın."

"Ve?"

"Ve önce ilişkimizi bir kez daha denemek isteyip istemediğimi sordu. Her ihtimale karşı."

İçimi bir korku titremesi sarıyor, ama bunu tam anlamıyla bir inançsızlık takip ediyor. Ciddi mi bu adam? "Ah." Tereddüt ediyorum. "Vay canına." Göğsümde keskin bir acı yayılıyor ve en büyük korkumu doğruluyor. "Uh, bunun geldiğini görmedim-"

"Ona geri dönüş olmadığını söyledim," diye araya giriyor. "Senden *sonrası* yok. Sen beni değiştirdin. Sen beni değiştirdin.

beni daha iyi bir adam yaptı. Ama eski halime dönemem ve dürüst olmak gerekirse dönmek de istemiyorum."

Bakışlarını tutarken nefesim kesiliyor. Çünkü bu bakışı biliyorum. Kararlılıkla dolu. Ve samimiyetle. Ve vahşet. Buzun üzerindeyken gördüğüm bir bakış bu. Ellerini kirletmekten ya da istediği şey için savaşmaktan korkmadığında. Skorun ne olduğu önemli değil. Sırtının cama dayalı olması ve karşı takımdaki tüm savunma oyuncuları tarafından köşeye sıkıştırılması önemli değil. Her şeyini ortaya koyacak. Savaşacak. Kazanacak. Ne olursa olsun. Ve fikrini değiştirecek ya da onu pes etmeye veya havlu atmaya ikna edecek hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Ve bir parçam minnettar. Doğru sebepten olup olmadığını bilmesem de onun kararlılığını görüyorum. Çünkü onu seviyorum. Her parçasını. Ve ondan vazgeçmek istemiyorum. Bundan vazgeçmek istemiyorum. Hiçbir şey için. Ona ait olan küçük çocuk için bile.

"Bunu ona sen mi söyledin?" Ben sordum.

"Evet. Ellie'ye seni istediğimi söyledim," diye devam ediyor, dudaklarını yumuşak bir gülümseme süslerken saçlarını alnından uzaklaştırıyor. "Hepinizi istiyorum. Seni Jax'le birlikte görmek istiyorum. Ona sarılırken. Onu severken. Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim." Eli benimkine doğru kayıyor, parmaklarını benimkilerle birleştirirken avucunun sıcaklığı içimi ısıtıyor. "Seninle bebek yapmak istiyorum. Ona hiçbir yere gitmeyeceğini ama Jax'e kendi çocuğunmuş gibi davranacağını ve benim için mutlu olması gerektiğini söyledim. Oğlunu onun gibi destekleyecek birini bulduğum için mutlu olmalı."

"Cevabı ne oldu?" Dürtüyorum.

"Seninle konuşmak istediğini söyledi. Yalnız." Parmaklarımı bir kez daha sıkıyor, dudaklarına götürüyor ve eklemelerimi öpüyor.

Panik içimi kemiriyor, açıklamasından duyduğum umut kırıntılarını yok ediyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Ne?"

"Eleanor dışarıda. Seninle konuşmak istiyor."

Kendimi yataktan kaldırıp sırtımı yatak başlığına yaslarken başım ileri geri sallanıyor. "Colt, eğer sana bir şans daha vermek istediğini söylediyse, söyleyecek bir şeyim yok-"

"Evet, öyle. Ve bence bunu ondan duymalısın."

"Colt," diye yalvarıyorum. Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Teselli mi? Anlayış mı? Bir günah keçisi mi? Gülümsemesi yumuşuyor. "Güven bana Ash. Seni kurtların önüne atmam."

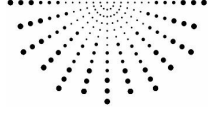
"Benden nefret ediyor olmalı, Colt."

"Eğer Jaxon benimse Eleanor hiçbir yere gitmiyor, ama sen de hiçbir yere gitmiyorsun, yani bu işi halletmen gerek. Ama güven bana," diye tekrarlıyor. "Bence onun söyleyeceklerini duymak isteyeceksin."

"Colt..." Ayağa kalkıp elini uzattığında sesim kesiliyor. Ve ben deli olduğum ve karşımdaki adama enayi gibi davrandığım için elini tutuyorum.

Ayağa kalkmama yardım ederek, "*Git*" dedi.

ASHLYN

Sinirlerim sanki canlı bir kabloya bağlıymış gibi hissediyorum. Sanki en ufak bir durum, bir bakış bile

ya da bir duraklama beni her an harekete geçirebilir, ama yine de bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Colt'la konuşmamın ardından saçlarımı istemeye istemeye başımın üstünde dağınık bir topuz yaptım ve Colt dolaptan kıyafetlerimi alıp bana verdi. Üzerimi değiştirdikten ve yarı yarıya düzgün göründükten sonra, kusmamaya çalışarak merdivenleri çıktım, olabileceğim kadar hazırdım.

Tekrar.

Bu garip hissettiriyor. Eleanor'la konuşmak. Artık umursamayacak kadar tükenmişken çocuğunun babasıyla sonsuza dek mutlu olamamasının sebebinin ben olduğumu bilmek. Özellikle de Colt'a onunla bir kez daha denemek istediğini söyledikten sonra. Ne kadar garip. Görmezden mi geleyim? Ona cehenneme gitmesini mi söyleyeyim? Keşke neden benimle konuşmak istediğini ve Colt'un neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayabilseydim. Ama o haklı. Ona güvenmem gerekiyor ve güveniyorum da, şu anda ters yöne doğru koşmamamın tek nedeni bu.

Ana kata ulaştığımda derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum. Sabah güneşi gökyüzünde yükseliyor ve yanaklarımı öperek beni ısıtıyor. Beni teşvik ediyor.

Ön tarafa bir Range Rover park edilmiş ve Eleanor'un ela gözleri ön camdan benimkilerle buluşuyor. Hatırladığımdan daha da güzeldi.

Önceki görüşmemizden daha derli toplu. Sanki kapıdan aceleyle çıkmak yerine kahve randevusuna hazırlanmak için zamanı varmış gibi. Ya da belki de sadece benim hayal gücümdür. Güvensizliğim beni boğuyor ama ona doğru yürürken kendimi yutkunmaya zorluyorum.

Sürücü tarafındaki cam açılır ve kadın başını yolcu kapısına doğru eğer. "Hey. Atlayın."

"Onun yerine yürüyüşe çıksak sorun olur mu?" Ben de karşı çıktım.

Başını hayır anlamında sallar. Pencere tekrar açılıyor, motor sessizleşiyor ve o arabadan iniyor. Hatırladığımdan da uzun. Söğüt gibi. Uzun ve zayıf.

Colt'un tavrını açıkça ortaya koymasına rağmen, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Çünkü onu istiyor. Bunu kendisi söyledi, değil mi?

"Nereye?" diye soruyor.

"Orada bir gölet var." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kompleksin ortasındaki muhteşem açık alana doğru ilerliyorum. Buraya aşık olmamın nedenlerinden biri de buydu. Colt'un daireyi gezdikten sonra para yatırmasının nedenlerinden biri. Çünkü sevdiğimi biliyordu. Sessizliği. Olgun ağaçlar. Kazlar ve ördekler kesilmiş yeşil çimenler boyunca paytak paytak yürüyor. Bisiklet yolu ve banklar. Hepsi benim favorim. Ama bu tanıdık ortam bile sinirlerimi yatıştırmayı reddediyor.

Eleanor'un bana yetişmesini beklemeden dolambaçlı yoldan ilerlerken arkamdan boğuk ayak sesleri geliyor.

Bu çok garip.

Babalık testinden daha garip. Ama ben kayboldum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu tanımıyorum. O bir yabancı. Hayatımın aşkıyla yatan bir yabancı. Babalık testi herkesin şüphelendiği şeyi doğrularsa asla gitmeyecek bir yabancı. Colt onun yerine beni seçtiğini açıkladıktan sonra benden nefret eden ya da etmeyen bir yabancı ve ben onun nasıl hissettiğini öğrenemeyecek kadar korkuyorum.

Omzumun üzerinden bakarak adımlarımı yavaşlatmaya zorluyorum. "Peki, Jax'e kim bakıyor?" "Annemle birlikte."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Babası o, Ash," dedi bana. "Avukatım telefonda söyledi. Colt henüz bilmiyor. Sen gelene kadar beklemek istemiş."

Doğrulamaya rağmen sistemimde şok dalgaları dolaşıyor. Başından beri haklıydım. Yine de hala sersemlemiş durumdayım. Babası o. Colt bir baba. Dudaklarımı yalıyorum, derin bir nefes alıp Eleanor'a döndüğümde bir duygu kakofonisi beni ikiye bölüyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü artık biliyorsun. Artık "ya olursa" oyunu oynamıyoruz."

O haklı. Artık resmileşti. Ve şimdi, aynı takımda olup olmadığımızı anlamamız gerekiyor. Çünkü Colt baba oluyor. Ve ne olursa olsun, harika bir baba olacağını biliyorum. Ama ebeveynlikle ilgili ilk deneyiminin berbat olmamasını tercih ederim.

Eleanor bana yetişirken uyuşmuş bir halde, "Colt'a söylemelisin," diye ekliyorum.

"Jax'i şimdiden bu kadar önemsiyor olman bence çok tatlı," diyor, yorumumu onaylama zahmetine girmeden.

Ama bunu inkar etmiyorum. Onu önemsiyorum.

Hem de çok.

"Kendi çocuğunuz olsun istiyor musunuz?" diye soruyor.

Onun bakışlarından kaçarak göleti çevreleyen sıra sıra ağaçlara bakıyorum ve tekrar başımı sallıyorum. "Evet, biliyorum."

"Ben de. *Daha fazla* çocuk," diye açıklıyor. "Jaxon benim hayatım. Ve yalan söylemeyeceğim.

İlk yılını boşandığı için çoğu zaman dikkati dağınık olan bir anneyle geçirmesinden nefret ediyorum."

Adımlarım titriyor. Bunu hiç düşünmemiştim. Eleanor için uzun süredir birlikte olduğu kocasıyla bağlarını koparıırken ilk kez anne olmak nasıl bir şey olmalı?

"Ne kadar süredir evliydiniz?"

"On beş yıl."

Gözlerim açılıyor ve o gülümsüyor. "Biliyorum. Uzun zaman oldu, değil mi? Terrance hiç çocuk istemedi," diye ekliyor. "O çok... mantıklı bir adamdı ve zamanını evde karısıyla birlikte olmaktansa sınıfta geçirmeyi tercih ederdi. Dürüst olmak gerekirse, Colt'la tanıştıgımda sıkılmış ve yalnızdım. Benden iyi vakit geçirmekten başka bir şey beklemeyen bir çocuğa kapıldım ki bu mükemmeldi çünkü ona verebileceğim tek şey buydu."

Midemde asit dönüyor ama başımı sallıyorum. Çünkü bunu duymaya ihtiyacım var. İyi şeyleri. Kötüyü de. Ve çirkini. Ve söyleyeceklerini söylemesi için bir şansı hak ediyor. Biz resmen çıkmaya başlamadan önce Colt'u ben olmayan bir kızla öpüşürken görmüş olmam önemli değil. Onun bir aziz olmadığını ve karanlık bir geçmişi olduğunu bilmem de önemli değil. Ama senden olmayan birinden çocuk yapmak? Bu farklı bir şey. Daha sert vuruyor. Özellikle de şimdi. Ve bence o da bunu biliyor. Özellikle de onu geri istiyorsa.

"Terrance her şeyi öğrendiğinde dekanı Colt'u Dixie Tech'ten atması için ikna etti," diye devam ediyor Eleanor.

"Duydum."

"Yalan söylemeyeceğim. Bu yüzden kendimi çok kötü hissettim ama temiz bir ayrılığın ikimizin de ilerlemesi için yeterli olacağını umuyordum. Yolumuza böyle bir engel çıkacağını hiç beklemiyordum."

Kızgınlığımı bastırıyorum ve patikada yan yana yürürken yere bakıyorum. Benden ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Hadi canım. Kimse sürpriz bir hamilelik beklemes. Bu yüzden buna *sürpriz* deniyor.

"Colt'a ulaşmaya çok korktum. Bilmenizi isterim ki gerçekten de onun dahil olmadığı bir çözüm aramaya çalıştım. Gazeteleri gördüm. Onu televizyonda izledim. Bir yerlere geliyor ve ben de ortaya çıkarak onun geleceğini mahvetme fikrinden nefret ediyordum. Yine de buradayım." Kollarını iki yana açıp başını sallıyor, tiksinti ve utanç o muhteşem yüz hatlarını sarıyor. "Burada dürüst olacağım. Yardıma ihtiyacım var. Maddi olarak. Fiziksel olarak. Ben işe giderken Jax'i kreşe bırakma fikri gerçekten midemi bulandırıyor."

"Anlıyorum."

Anlayışım için minnettarmış gibi başını sallıyor. Sonra üzerine bir rahatsızlık çöküyor ve midem huzursuzlukla bulanıyor.

"Sanırım sana ilişkimizi bir kez daha denemek isteyip istemediğini sorduğumu söylemiştir... romantik anlamda," diye mırıldanıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve bir çakıl taşı tekmeleyerek asfaltta sekmesini izliyorum. "Bundan bahsetti," diye zorluyorum.

Adımları yavaşlıyor ve ben bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmek isteyerek yürümeyi bırakıyorum. Çünkü çok bunalmış durumdayım. Her şeyden. Sonuçlar. Eleanor'un hafıza şeridinde yürüyüşü. *Her şey.*

"Babalık ziyareti sırasında çok çekingen görünüyordun. Nerede durduğunu ya da artık Colt'la kalmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Bu yüzden konuyu açtım. Colt ve benim işleri yoluna koymaya çalışmamız olasılığı" diye açıklıyor. "Ama bilmeni isterim ki seni zora sokmaya falan çalışmıyordum-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Öyle değil. Hem de hiç. Ama başka ne diyebilirim ki? Tabii ki Colt'la işleri yoluna koymak isteyecektir. O lanet olası Colt Thorne. Mükemmel biri. Onu istediği için onu suçlayamam. Herkes onu ister. Ama şimdi ondan vazgeçemeyecek kadar açgözlüyüm. Gitmesine izin vermek için. Cesedimi çiğnemedim. Ama Colt'un aynı çocuğu paylaştığı kadına karşı tavrımı nasıl netleştirebilirim?

"Ash, dinle," diye atıldı, zorlukla dizginlediğim düşmanlığımı hissederek. "Bu iyi *değil*. Bunu artık biliyorum. Ama bu konuyu ona açtığımda Colt bana *seni* sevdiğini söyledi. Mesele şu. Sevgisi benimle başka biri ya da bir *şey* arasında bölünen biriyle ilişki yaşadım. Terrance ile, bu onun işiydi. Ve bu sabahki konuşmamızdan sonra, Colt'la bu yola girersem, bunun sen olacağını anladım. Onu terk etsen bile, yine sen olacaktın. *Her zaman* sen olacaktın. Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Kalp ağrısı korkunçtu ve Terrance'la ben birbirimizi onarılamaz şekilde incittik. Beni yanlış anlama. Jaxon'ın anne ve babası birbirlerini sevip işleri yoluna koysalardı her şey çok daha kolay olurdu. Ama Colt beni sevmiyor. Ve asla da sevmeyecek."

Yutkundum ve ona baktım.

"Siz de dahil olmak üzere Jaxon'ın tüm ebeveynleri onu sevdiği ve yanında olduğu sürece, bence bu fazlasıyla yeterli. Ve bence gayet iyi bir çocuk olacak. Sizce de öyle değil mi?"

Hepsi.

Yani... eşit.

Zeytin dalı beklediğimden çok daha fazlası ve ağlamak istememe neden oldu.

"Evet, ben onun annesiyim," diye ekliyor. "Ama yardım için geldim. Onu yetiştirirken ortak olmak için. Kimin aklına gelirdi ki, meğer bir koyup iki alacağım." Beni kucaklamak için kendine çekiyor, ben de karşılık veriyorum, titreyen bir nefes içimden kaçarken kollarımı ona doluyorum.

Bu ana kadar onun kabulüne, onayına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama kendimi her zamankinden daha hafif hissediyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Teşekkür *ederim*," diye karşılık veriyor ve beni bırakıyor. "Bu işte hep beraberiz, biliyorsun değil mi? *High School Musical*'daki gibi mi?" Şaka yapıyorum.

"Ha?"

"Hepimiz Bu İşte Birlikteyiz'," diye tekrar deniyorum ama her zamanki gibi kaybolmuş görünüyor. Çenem düşüyor. "Sakın bana *High School Musical*'ı hiç izlemediğini söyleme."

"Kızım, neredeyse kırk yaşındayım," diye hatırlatıyor bana. "Ben üniversitedeyken çıktı."

"Evet, ama yine de." Kolumu onunkine doladım ve bizi daireye geri götürdüm. "Bu Zac Efron. O

bir bebek."

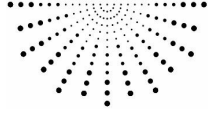
"Evet, *neredeyse* nişanlın kadar sevimli." Eleanor göz kırpmıyor. "Evet diyecek misin?"

Şimdi soruyor musun?"

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum. "Ama önce Colt'a iyi haberi vermelisin." "Colt'a iyi haberi vermeliyiz," diye düzeltiyor beni. Ve lanet olsun. Başka hiçbir kelime bu kadar tatlı gelmemişti.

Biz.

COLT

“Y "Ash kapı pervazının kenarına tutunarak mırıldandı," "bir madalyayı hak ediyorsun."
Gözlerim vücudunda gezinirken kıkırdarak telefonumu göğsüme koyuyorum. "Ve sen de

"Tişörtümün içinde çok seksiyim."

"Oh, bu eski şey mi?" Kalçalarını birbirine sürtüyor, tişörtümün yakası bir omzunun üzerinden kayarak köprücük kemiğini tamamen ortaya çıkarırken saçlarını omzunun üzerinden çekiyor. Bu masum ten kayması ağzımı sulandırıyor ve aletim çarşafın altında sertleşiyor. Banyo ışığı etrafına bir parıltı saçıyor ve Güneş Işığım'ı bir melek gibi gösteriyor.

Eleanor'un Ashlyn'e kompleksin etrafında dolaşırken ne söylediğinden hâlâ emin değilim ama her neyse, Ashlyn'in tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi. Geri döndüklerinde Eleanor'un elinde bir şişe şampanya vardı ve bana Jaxon'ın babası olduğumu söylediler.

Hâlâ gerçeküstü. Onun resmen benim olduğunu bilmek. Ama Ashlyn'in bu habere verdiği tepki daha da gerçeküstü.

Çok heyecanlı.

Muthuyum.

Şampanyanın mantarını patlatıp birer kadeh içtikten sonra Eleanor bizi arayacağına söz verdi ve beni hayatımın aşkıyla baş başa bıraktı. Beşik, bebek bezi çantası, araba koltuğu ve diğer tüm temel ihtiyaçlar için internetten bebek alışverişine çıktık. İşimiz bittiğinde, dışarıdan yemek sipariş ettim. Yemek yedik, internetten biraz daha alışveriş yaptık ve yatmaya hazırlanmaya karar verdik.

Ve şimdi, işte burada, benim kişisel ıslak rüyam önümde duruyor.

"Buraya mı geleceksin, Sunshine? Yoksa ben mi sana geleyim?"

Sırtarak kapı pervazından uzaklaşıyor ve her adımda kalçaları sallanarak bana doğru yürüyor. Kucağıma oturup yüzüme dokunduğunda kalçaları parmak uçlarımin altında ipek gibi hissediyorum. Nazikçe. Yumuşakça. Sanki çok değerliymişim gibi.

"Neden bana böyle bakıyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü seni seviyorum," diye fısıldıyor, yaklaşıyor ve beni öpüyor. Dudakları alttaki dudaklarımı çevreliyor ve ağzına alıp ısırtıyor. Aletim aşk ısırtığından dolayı onun altında zıplıyor ve

bana karşı gülümsüyor.

"Ve aklını seviyorum," diye devam ediyor. "Ve dudaklarını." Beni tekrar öpüyor. "Ve kalbini." Eli göğsümde geziniyor, sol göğüs kafesimin üzerinde duruyor. "Ve sikini." Kendini bana doğru sürüyor. "Ve sabrın." Kalçaları tekrar yuvarlanıyor ve ben inliyorum.

"Böyle devam edersen pek sabırlı olamayacağım, Günışığı."

Başını geriye atarken attığı kakhaha beni öldürüyor ve ben de bundan faydalanarak boğazını ısırp hassas tenini ağzıma alıyorum.

İçinden yumuşak bir inilti dökülüyor. Kaldıraç olarak kullandığı omuzlarımı sıkıca kavırıyor ve boxer'ımın üzerinden kendini şaftıma doğru sürüyor. Isı sırt boyunca yayılıyor ve vücuduna örtülmüş beyaz LAU tişörtünün altından kıcını avuçluyorum. Tek hissettiğim teni.

Sıcak. Pürüzsüz.

Ten. Sikiş.

"İç çamaşırı mı giyiyorsun, Sunshine?" Homurdanıyorum.

"İç çamaşırı giyiyormuşum gibi mi hissediyorum, Bay Thorne?"

Çıplak amına doğru tekrar itiyorum. Sonra başının arkasını kavırıyorum ve kolumu beline dolayarak omurgası yatağa bastırılana kadar bizi ters çeviriyorum.

"Hey!" diye ciyaklıyor kakhahalar atarak.

Ama ona cevap vermiyorum. Çok çaresizim. Onu benim yapmak için. Onunla sevişmek için. İçine girip onu sahiplenmek ve hiçbir yere gitmediğini hatırlatmak için. O kalıyor. Bu işte benimle. Sonsuza kadar.

Gömleği birkaç santim daha yukarı itiyorum ve sırtüstü yatıp kalçaları belimi kavrarken aletimin ona sürtünmesini izliyorum. Bizi ayıran tek şey boxer'ımın ince kumaşı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri değilse ne olayım. "Sabırlı olmayı bıraktığımı söylemiştim."

Ağrıyan sikimi ve kendimi içine ne kadar sokmak istediğimi görmezden gelerek vücudunu öpüyorum.

Onu.

Sıkı karnına öpücükler kondurup ağzımı güneye doğru ilerletirken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. I

onu tatmak istiyorum. Onu ağzımla boşaltmak istiyorum. Ona tapmak ve neden benim için yaratıldığını hatırlatmak istiyorum. Neden birbirimize ait olduğumuzu.

"Ben de son birkaç haftadır bana karşı bu kadar tatlı olduğun için bir ödülü hak ettiğini düşünüyordum," diye takılıyor ve ben kalçalarını daha geniş açarken tırnaklarını başımın arkasında gezdiriyor. "Saçmalıklarına katlandığın ve bir şeyleri çözmem için bana zaman tanıdığın için!"

Ellerim kalçaları ve dudakları arasındaki küçük çukuru kavrarken, göbeğini öpüyorum, sularını yalıyorum.

İçinden yumuşak bir inilti çıkarken kalçaları ağzımla buluşmak için yukarı doğru eğiliyor ve ben bunun tadını çıkarıyorum. Sesin. Tadını. Kaslarının kavrayışımın altında sıkışması. Nefes nefese inlemelerine karıştığında adımın kulağa gelişi. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilerek

hepsinin tadını çıkarıyorum. Bunu mahvetmeye ne kadar yakındım.

Ağzım klitorisini bulduğunda "Evet," diye nefes alıyor. Dilimin düz kısmını ona doğru bastırıyorum ve o da saçlarımı çekiştiriyor.

"Evet. Evet. Evet." Kelimeler zar zor fısıldanıyor. Bir dua gibi. Ama beni teşvik ediyor ve yumruyu daha sert emiyorum, bir parmak ekleyip içine sokuyorum. Kalçaları şilteden kalkıyor ve ben onu tekrar tekrar yalamaya devam ederken sırtını dikleştiriyor. Çok geçmeden ağzıma boşalıyor. Kasları gevşeyene ve başımı tutuşu rahatlayana kadar orgazmının onu sarmasına izin veriyorum.

"Fuuuuck," diye nefes alıyor ve bana bakarak gülüyor. Teni pembe ve gülümsemesi geniş. Sanki dünyanın zirvesindeymiş gibi. Sanki hâlâ orgazmın etkisindeymiş gibi. Ve göğsüm gururla kabarıyor. Çünkü onu oraya ben koydum. Onun gülümsemesini. Ve onu mümkün olduğunca uzun süre yerinde tutmak için her şeyi yapacağım.

"Şimdi içime girmelisin," diye anons ediyor.

"Oh, yapmalıyım, ha?"

"Mm-hmm. Ailemizi kurmaya çalışalım."

"İçine bir bebek koymam fikri hoşuna gitti mi?" Ayağa kalkarken meydan okuyorum, boxer'larımı çıkarıyorum ve onun kıvrak vücuduna sürünüyorum. Dizlerini kaldırıyor ve beni kalçalarının arasına alıyor.

"İçime bir bebek koyma fikri çok hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm. İçime boşalacağın fikri seni daha da çok istememe neden oluyor." Aletim bu düşünceyle sarsılıyor, ben de girişine doğru hizalıyorum ve içine doğru itiyorum. Sıcak.

Sıkı.

Islak.

Nefesi etrafımda yankılanırken başımı boynuna gömüyorum. "Seni seviyorum Ashlyn."

Parmakları omurgam boyunca ve gömleğimin altında geziniyor. Gövdemi yukarı doğru itiyor, benim kadar ten tene temas için can atıyor.

"Ben de seni seviyorum." Bacakları, ayak bilekleri tam kıcımın üzerinde kancalanana kadar etrafımı sarıyor.

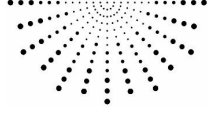
Yavaşça hareket etmeye başlıyorum, aletim onun içine girip çıkarken iç duvarlarına sürtünüyor. Etrafımda sıkılaşıyor. Neredeyse boşalıyordum ama aletimin ona girişini izlemek için kendimi dirseklerimin üzerine ittim. O da aynı şeyi yapıyor, vücutlarımızın birleştiği yere bakıyor, nefesleri her itişte daha da hızlanıyor. Başka bir orgazm onu sararken başını geriye atıyor, beni sıkıyor. Beni daha derine çekiyor. Onun zevki benimkini tetikliyor ve ben onun içine boşaldıkça sikim titriyor. Kollarım gevşiyor ve onu yatağa iterek yere yığılıyorum.

Yumuşak kahkahasını şakağıma kondurduğu bir öpücük izliyor. Ve kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. Daha huzurlu. Dünyayla ve onun bize doğru yönelttiği tüm çılgın ters köşelerle başa çıkmaya daha hazır.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum.

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyor. "Hem de çok. Çok." Ve hiç şüphesiz, sevdiğini biliyorum.

BLAKELY

“**A** Pekâlâ, işte anlaşma," diye Kate'e duyuruyorum. "Ash'e bebekten ne zaman bahsedeceğini bilmem gerekiyor ki senin adına ağzımdan kaçırmayayım."

Theo ve Macklin kitaplığı aile odasından kaldırıp kaldırıma taşıırken Mia dekoratif yastığı göğsüne bastırarak inliyor. Mia ve benim için resmen taşınma günü. Belli ki ben Theo'nun yanına taşınacağım ve Mia da... Mia. Planlarının ne olduğundan emin değilim ama görünüşe göre şimdilik kalacak bir yeri var ve şu anda Lions'a sosyal medya konusunda yardım ediyor? Dürüst olmak gerekirse, yüzde yüz emin değilim, ama herkese bir oyun planı olduğuna dair güvence verdi ve Theo, ben ve geleceğimizdeki tüm kaos için mutlu.

Yalan söylemeyeceğim. Mia'ya taşınacağımı söylerken biraz korkmuştum ama gözünü bile kırpmadı, hatta Theo'nun yanına taşınmadan önce ne kadar dayanacağıma dair Kate'le iddiaya bile girdiğini söyledi. Bu kadar gururlu olmasaydım sinirlenirdim. Ne de olsa bahislere bayılırım. Ne olursa olsun, evi bu kadar boş gördüğüm için hala üzgünüm. Bomboş.

Sanki hayatımızdaki bir bölümü resmen
kapatıyormuşuz gibi. Buna hazır olduğumdan emin
değilim.

Bırakmak
için. Devam
etmek için.

Bu düşünceden sıyrılıp aile odasının penceresinin yanında duran Kate'e dönüyorum. Macklin onun dekoratif yastıklar ve battaniyeler dışında bir şey kaldırmasına izin vermiyor, ki karnındaki bebek düşünüldüğünde bu mantıklı. Ama Ash ve Colt'un haberi yok ve buraya gelmek üzereler, bu yüzden Kate'in onlar fark etmeden radarın altından geçip geçemeyeceğinden emin değilim.

Mia koridordan, "Ash'e hiçbir şey söylememiş biri olarak söylüyorum," diye ekliyor, "ne kadar beklersen o kadar kötü tepki verir."

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "bizim gibi o da senin için çok heyecanlanacak."

Kate alt dudağını çiğnerken endişeli bakışları Mia ve benim aramda gidip geliyor. "Evet, ama siz yanında bebek annesi olan bir adamla çıkmıyorsunuz. Arada bir fark var-"

"Eleanor hakkında mı konuşuyorsunuz?" Ashlyn girişten soruyor.

Kate'in yüzünden kan çekiliyor, öğle yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

ona bir kemik atıp sözünü kesmek. "Ah, evet. Nasıl gidiyor bu arada? Sen ve Eleanor ve... her şey?"

Colt Ash'in kalçalarını arkasından kavrar ve öne doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurur. Ash gülümseyerek onun kucağına eğiliyor ve ona bakıyor. "Onlara söylemek ister misin?"

"Elbette." Onu alnından öpüyor ve bize dönüyor. "Sonuçlar geldi ve artık resmileşti. O bizim."

Ash gözlerini deviriyor ve açıklıyor: "O Colt'un biyolojik oğlu ve kelimenin diğer tüm anlamlarıyla benim olacak."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Dikkatlice soruyorum.

"Yani, biraz ters köşe oldu ama evet," diye yanıtlıyor Ash. "Colt'u seviyorum ve şimdiden Jaxon'a da aşık olmaya başladım. Sanırım o kapıyı açmaya korktum. Eleanor'un ayak parmaklarına basmaktan ya da her konuda üçüncü kişi olmaktan korkuyordum. Ama sonuçlar geldikten sonra hepimiz uzun uzun sohbet ettik ve Eleanor bize Colt ve benim sunabileceğimiz her türlü yardımı kabul etmeye fazlasıyla istekli olduğunu söyledi. *İkimizin de*. Colt'la ilişkim konusunda hiçbir yere gitmeyeceğime göre, hepimiz Jax'in yanında olmaya ve onu birlikte büyütmeye karar verdik. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu konuda heyecanlıyım. Yani, evet. Şimdi hepiniz güncellendiniz." Ashlyn parmaklarını Colt'unkilerle birleştirip beline doladı. "Bu işte birlikteyiz."

Sonunda her şeyi çözdükleri için bu kadar mutlu olmasaydım, bu kadar duygusal oldukları için onlarla dalga geçerdim. Onun yerine ellerimi çırpıyorum. "Yaşasın! Yeniden teyze olacağım!"

"Blake!" Kate tersledi.

Dudaklarım kıpırdıyor ve gözlerim büyüyor.

Ahhhh, kahretsin.

"*Yine* mi?" Ash odaya doğru adım atıyor ve onunla göz teması kuracak herkese sorgulayan bakışlar fırlatıyor.

Ya da en azından öyle yaptığını varsayıyorum. Ona bakacak değilim. Şu anda değil. Bakmayacağım.

Solmuş halı şu anda oldukça ilginç görünüyor. Sadece söylüyorum.

"Hey, dostum. N'aber?" Theo, Macklin'in peşinden ön kapıdan içeri girerken soruyor. İkisi de patlattığım bombadan habersiz. Terli avuçlarımı koyu renk taytına siliyorum, ne yapmam gerektiğinden ya da zaten gereğinden fazlasını yapıp yapmadığımdan emin değilim.

Colt çenesindeki kılları kaşıyarak boğazını temizler ve kenara çekilerek Macklin ve Theo'ya aile odasında daha fazla yer açar. Theo, küçük alandaki ağırlıklı sessizliği okuyarak kısa bir süre durur. Bu sırada Macklin, her an bayılacakmış gibi görünen donmuş Kate'e doğru yönelir.

"Neler oluyor?" diye soruyor ona. "İyi misin?" "İyiyim."

"*Yine* mi?" Ash kimseye belli etmeden tekrarlıyor. Sesi üzgün gelmiyor. Kafası karışmış gibi. Sanki kendisine bir fıkranın can alıcı noktası anlatılmış ama ilk yarısını hiç duymamış gibi. "Blake *yine* teyze mi olacak?"

"Şaka yapıyordum," diye geçiştirmeye çalışıyorum. "Beni bilirsin. Ukalalık falan."

"Blake, sorun yok," diye mırıldanıyor Kate. Ellerini çıplak kollarında aşağı yukarı ovuşturarak Mack'in kucağına giriyor ve herkesin yüzüne dönüyor. Mack kollarını onun omuzlarına doluyor. Kate onun bileklerine tutunur ve Ash ona doğru yürüyüp sol elini tuttuğunda derin bir nefes alır. Elmas yüzük ışıktaki parlıyor. "Bekle, sen nişanlı mısın?"

"Uh...evet," diye utangaç bir şekilde cevap verir Kate.

Ash'in gözleri muhteşem Tiffany yüzüğünden Kate'in yüzüne kaydı. "Ve sen... hamile misin?" Kate yutkunur. "Evet mi?"

Mia ve ben endişeli bakışlar atıyoruz, her birimiz nefeslerimizi tutuyoruz.

Ash kollarını Kate'in boynuna atar ve ona sıkıca sarılır. "Senin adına çok mutluyum!" Mack'e uzanıyor ve ona da sarılıyor. "Ve siz! Sizler! Bu inanılmaz!"

Mack anında rahatlar ve Ashlyn'in sarılmasına karşılık verirken Kate'i aralarında bırakır. "Teşekkürler Ash."

"Tebrikler dostum," diye araya giriyor Colt. Macklin'in Ashlyn'i bırakması için tam zamanında aile odasının ortasındaki grup kucaklaşmasına doğru ilerler. Colt Mack'i hızlı bir erkek kucaklaşmasına çeker, ardından Kate'i de sıkar.

"Ne kadar ilerledin?" Ash soruyor. "Ve neden bana söylemedin? Bu inanılmaz bir şey! Ciddiyim. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Kate. "Hâlâ çok yeni. İlk üç aylık dönemim neredeyse bitti ama sana söylemediğim için üzgünüm. Her şey olup biterken söylemek istemedim..." Omuzları kalkıyor ve Ash anlayışla başını sallıyor.

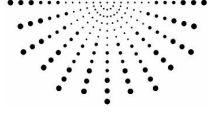
"Anlıyorum," diyor Ash. "Ama cidden. Senin için çok heyecanlıyım. En iyi anne sen olacaksın!" "Sen de öyle," diye yanıtlıyor Kate. "Jaxon sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Not: Onunla ne zaman tanışacağız?" Sözünü kestim. Colt bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Yakında."

"Mükemmel."

ASHLYN

Dairemizin önündeki park yerine yanaştığımızda Colt'un burnu kırıışıyor. "Sanırım kaka yaptı."

Omzumun üzerinden baktığımda Jaxon'ın küçük bacaklarını tekmelediğini, Tigger oyuncağının her an deri koltuğun üzerine düşecekmiş gibi tehlikeli bir şekilde kenarda asılı durduğunu görüyorum. Havada ekşi bir koku asılı duruyor ve ben gülererek Colt'a dönüyorum. "Haklı olduğuna eminim."

"Bebek bezi nasıl değiştirilir?" Colt soruyor.

Şaşırarak cevap verdim, "Bekle. *Hiç* bez değiştirmedin mi?"

Başını sallıyor, motoru durdururken gözlerinin kenarları endişeyle kırıışıyor. Adam çok kaybolmuş görünüyor. Kendini kaybetmiş. Bunun için onu öpmek istiyorum.

Bir kahkaha daha atarak, "Hadi gel. Sana göstereceğim."

Daireye giriyoruz. Jaxon'u bizimle birlikte taşıırken araba koltuğu Colt'un bacaklarının yanında sallanıyor. Ali, Colt'un gerçekten babası olduğunu herkese teyit ettikten sonra Eleanor'la akşam yemeğine oturduk ve tamamen farklı bir düzeyde gerçeküstü olan velayeti tartıştık.

Colt'un kariyer seçimi ve Jaxon'un ilk yılındaki ilgisizliği sayesinde, işleri ağırdan almaya karar verdik ve sadece Colt şehirdeyken hafta sonları ona bakmaya başladık. Colt şehir dışındayken Jax'e göz kulak olacak birine ihtiyaç duyması ihtimaline karşı Eleanor'la numaralarımızı değiştirdim. Nafaka konusuna gelince, Ali bize geleneksel dökümü anlattı ve Colt gözünü bile kırpmadan kabul etti.

Ve şimdi. İşte buradayız. Birlikte ilk gecemizi

yaşıyoruz. Colt. Ben. Ve Jaxon.

"Sence beşiği sevecek mi?" Colt soruyor.

"Evet, bence gayet hoşuna gidecek."

"Peki ya oyuncaklar? Onun için çok küçük falan değiller, değil

mi?" "Bence onları sevecek," diye cevap veriyorum.

Colt araba koltuğunu açtıktan sonra ön kapının içine koyuyor ve kayışlarla oynayarak çaresizce bana dönüyor.

"İşte." Jaxon'ın kalçalarının arasındaki kocaman kırmızı düğmeye basıyorum ve tokalar

açılıyor. Colt başını sallıyor, gösterimi kuru bir sünger gibi emiyor.

"Buyurun," diye teklif ediyorum.

Geri çekiliyorum ve Colt Jax'i yavaşça kaldırırken ona biraz yer açıyorum. Colt'un sulu gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesi bozuluyor. "Lanet olsun, berbat kokuyor."

Gülerek bebek bezi çantasına uzanıyorum, her şeyi karıştırıyorum, mendilleri ve temiz bir bebek bezini çıkarıyorum. "İşte."

Çok sevimli. Jaxon'ın poposundaki kakayı silerken onu izliyorum. İşi bittiğinde Colt'a Jaxon'ın kıyafetlerini nasıl değiştireceğini öğretiyorum, ardından kirli bezi dışarıdaki çöp kutusuna götürüyorum çünkü onu evimizin içinde tutmamızın imkanı yok.

Daireye döndüğümde Jaxon mutfakta paytak paytak yürürken Colt'un parmaklarına yapışmış yürümeyi öğreniyordu. Colt kapının kapandığını duyunca başını kaldırıyor ve sırtıyor. "Bak ne kadar iyi gidiyor."

"Öldürüyor," diye
katılıyorum. İkisi de
öyle.

Birbirlerine ne kadar uyumlular. Jaxon'ın Colt'u ne kadar güldürdüğü. Colt'un Jax'i ne kadar önemseydiği ve onun rahat olup olmadığı. Eğlenip eğlenmediğini. Ezilmiş bezelyesini sevip sevmediğini. Her şeyi. Her küçük etkileşim. Her gülüşü ve "Hey Ash, bak Jax ne yapıyor!" deyişi beni kulaktan kulağa sırttırdı.

Gecenin sonunda yumurtalıklarım patlamak istiyor ama bu hissi görmezden gelip Colt'un yanına sokuluyorum. Jaxon beşiğinde uyuyor ve monitör Colt'un komodininin üzerine kurulmuş, ona yan odadaki küçük oğlunu sürekli görme imkanı veriyor.

"Çok yoruldum," diye

mırıldandı. "Sen de ben de."

Başımın tepesine bir öpücük bırakıyor, sonra yastığa geri uzanıyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana katlandığın için."

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Bundan bir saniye bile şüphe etmedim." Duraksıyor. "Şey, belki bir saniye, ama-" Omzuna vuruyorum, o da bağılıyor. "Hey!"

Kendimi yukarı iterek ona bakıyorum. "Seni sevip sevmediğimi bir saniye bile sorgulamaya cüret etme."

"Tamam.

Yapmayacağım."

"Güzel."

"Güzel," diye takılıyor, gözleri neşeyle
parlıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sen," diye mırıldanıyor.

"Peki ya ben?"

"Seni onunla izlerken." Omzumun üzerinden sarkan saçlarımın uçlarıyla oynarken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor. "Beni onunla izlemeni izliyorum."

"Seni Jax ile izlediğimi kim söyledi?" Meydan okuyorum.

Kaşları kalkıyor. "Ne kadar seksi olduğumu düşündüğünü inkâr etmeye mi çalışacaksın, Günişığı?" Homurdanıyorum. "Egonu olduğundan daha fazla şişirmene gerek yok Colt."

"Ah, demek seksi olduğumu düşünüyorsun." "Sanırım yorgunum," diyorum ona.

"Ve sanırım bir gün seninle evlenmek istiyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Jaxon'ı öğrendiğimizden beri ilk kez Colt Thorne'la evlenme fikrinden korkmuyorum. Aslında, bu fikir kulağa oldukça inanılmaz geliyor.

"Demek öyle, ha?" Cevap veriyorum. "*Sence* bir gün benimle evlenmek ister misin?"

"Mm-hmm." Ses alçak ve gırtlaktan geliyor ve doğrudan içime işliyor. "Başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Jax için harika bir anne olduğunu düşünüyorum." Başını yastıktan kaldırıp yanağımı öpüyor. Ağzı aşağı kayıyor ve şakacı bir şekilde çenemi ısırıyor. "Ve bence diğer çocuklarımız için de harika bir anne olacaksın."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye tekrarlar. "Ne?"

"Bence denemeliyiz. Tam burada. Hemen şimdi. Bir bebek yapmayı."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak alt dudağımı ısırırken sıcaklık ruhumun her köşesine sızıyor. "Oh, öyle mi?"

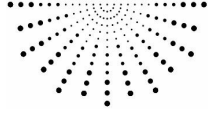
"Mm-hmm." Eli belimden aşağı kayıyor, ondan çaldığım boxer'ın bel bandıyla oynuyor.

"Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun, değil mi?"

"Pekâlâ," diye beni sırtüstü itiyor ve üstüme yuvarlanıyor. Bileklerimi sıkıca kavrayıp başımın üzerine doğru iterek beni olduğum yerde sabitliyor. "Buna alıştırma turu diyelim." Sonra öne doğru eğilip beni öpüyor ve beni altında kıvranan bir karmaşa halinde bırakıyor.

Ve lanet olsun, bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

ASHLYN

Bu ilk sezon öncesi maçı ve Lions ortalığı yıktı geçti.

Basın toplantısının ardından oyuncular dev bir odada sıraya girdiler ve şu anda Hayranlar, posterleri imzalıyor ve şu anda mekânı aydınlatan kameralara gülümsüyor.

Colt'un annesi Becca'ya veda ettikten sonra Blake ve ben odanın arka tarafında sessiz bir yer bulduk ve saklanıp çocukların bitirmesini bekliyoruz ki eve gidip resmi olarak sayılmasa bile ilk galibiyetlerini kutlayabilelim. Jaxon bu gece Eleanor'la birlikte. Ki bu iyi bir şey. Muhtemelen gürültüden nefret ederdi. Colt'a onu bir sonraki iç saha maçına getireceğime söz verdim, böylece Jaxon babasını buzda izleyebilecek.

Neyse ki Eleanor bunu önerdiğimde gözünü bile kırpmadı ve hatta kapıcısıyla bir randevusu olduğunu itiraf etti, yani işe yaradı.

Konuşmamızdan bu yana işler yolunda gidiyor ve hepimiz için işe yarayan bir rutin bile bulduk. Colt harika bir baba ve ona benim çocuğum demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım. Kendimi odanın diğer ucunda Lions forması giymiş on yaşında bir çocukla sohbet ederken ona bakarken yakalıyorum.

Ciddiyim. Erkeğinizi insanlarla dolu bir odada görmenin seksi bir yanı var, her biri onun dikkatini çekmek için yarışırken, ona sahip olanın siz olduğunuzu biliyorsunuz.

Giydiğim formanın üzerinde onun adının ve yanağımda onun numarasının yazılı olması işe yarıyor. Blake beni bunu denemeye ikna etti ve yalan söylemeyeceğim. Yüz boyasından nefret etmiyorum. Ayrıca normalde yaptığım gibi disk tavşanlarının ölümcül bakışlarından da nefret etmiyorum.

Bilemiyorum. Belki de bu yıl zaten zor bir yıl geçirdiğimiz içindir, ama eğer bir şey varsa, sırtımdaki hedef beni büyütüyor ve bununla başa çıkabilirim. Sıcakla. Kızgın bakışlar. Ne zaman yanından geçsem kısık sesler. Çünkü kıskanıyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse? Onları suçlayamam. Colt'a sahip çıkamasaydım ben de kıskanırdım.

Kate ve Macklin maçtan sonra ayrıldılar ve Mia buralarda bir yerde. Odada onu arıyorum ama hiçbir yerde göremeyince dikkatimi Colt'a veriyorum. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ama konuştuğu küçük çocuk yok, onun yerine mini etekli, uzun bacaklı bir sarışın var. Donuyor olmalı

ama şikayet ediyormuş gibi görünmüyor. Hayır, şikayet etmiyor. Colt'un pazusunu ellemekle meşgul.

Colt'un burun deliklerinin açılmasını izlerken kaslarım geriliyor. Ona bir şey söylüyor ama ses çok yüksek çıkıyor.

onu duymak için. Ona gülümsüyor ama sahte. Bunu gözlerinden ve kaslarındaki gerginlikten anlayabiliyorum. Önünde takımın resmi olan postere adını karalarken elindeki kalemi nasıl sıkıldığını görebiliyorum.

Yavaşça ayağa kalkıp yaklaşıyorum, "*Bana dokunmayı kes*" sözlerini söylerken ağzının hareket ettiğini fark ediyorum. Adamın sert bakışları kadının pazusundaki eline yapışmış durumda ama kadın sadece gülüyor, ben onlara doğru ilerlerken ses havada çınlıyor.

"Dikkatli ol!" Blake sesleniyor ve ben de insan denizinde ilerlerken omzumun üzerinden ona hızlı bir gülümseme fırlatıyorum.

Colt ona "Bir kız arkadaşım var," diye bilgi verdi. Beni henüz görmedi. Önündeki elleri olan hayranı yüzünden dikkati çok dağınık. Gülümsemesi hâlâ yerinde olsa da, onun kendisini bırakmasını beklerken çenesi titriyor. Ayrıca, gülümseme onun için değil. Kameralar için. Başka bir olay çıkaramaz. SeaBird olayından sonra olmaz. Ve kızın bunu bildiğine dair bir his var içimde.

"Hadi ama," diye yalvarıyor tavşan, sesi şurup gibi tatlı. "Kız arkadaşın bir hokey oyuncusuyla çıktığını biliyor." Adamın pazusunu bırakıyor ve ellerini takım elbisesinin yakasında gezdiriyor, adamın yumruk yaptığı elinden posteri alırken yüzüm kıpkırmızı oluyor. "Seçeneklerinin tadını çıkarmak oyuncu olmanın cazibesinin bir parçası, değil mi?"

Colt kızgın görünüyor ama geri çekilmiyor. Kameralar onun ve ekibin geri kalanının etrafında yanıp sönerken geri adım atarak kendine biraz yer açıyor. Kızın hiçbir şeyden haberi yok. Ya da kararlı. Hangisi olduğuna karar veremiyorum. Ama fark etmez. O da diğerleri gibi. Colt Thorne'a pençe atabileceklerini düşünen ilgi orospuları çünkü onları iterse medya tarafından canlı canlı yeneceğini biliyorlar. Tekrar ediyorum. Eğer bir kadın olsaydı ve istemediği halde bir erkek ona dokunsaydı, o kişi parçalanırdı. Bunun yerine insanlar gülüyor. Diğer takım arkadaşlarıyla fotoğraf çektiriyor ve poz veriyorlar, sanki onların önünde çizgiyi aşmıyormuş gibi. Etkileşimi izlerken burnum kırıışıyor, birinin müdahale etmesini bekliyorum. Ama kimse müdahale etmiyor.

Ciddiyim. Bazen çifte standart akıllara durgunluk veriyor.

Paparazzilere ne kadar öfkeli olduğumu göstermemek umuduyla hızımı sabit ve kontrollü tutarak aramızdaki son birkaç metreyi de kapatıyorum.

Colt yaklaştığında kolumu onunkine doluyorum ve "Affedersiniz" diye araya giriyorum.

Kız bana bakıp gülümsüyor ama elini adamın göğsünden çekmiyor, neredeyse takım elbisesinin içinden göğüslerini avuçluyor. "Oh. Selam."

Onu tanımam bir saniyemi alıyor ama tanıdığımda gözlerim bir anlığına açılıyor ve sonra kısılıyor. Restorandaki kızlardan biri. Arkadaşıyla beni tuvalette köşeye sıkıştıran kız. Colt'u benden çalmak istediğini itiraf eden kız.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Kameralara bakıyorum, masum bir gülümseme takınarak yaklaşıyorum ve sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Sanırım diğer hayranların Colt'u selamlamasına izin vermenin zamanı geldi, öyle değil mi?"

Glmsememe rağmen benden yayılan düşmanlığı hissederek ellerini kaldırdı ve yüzünü ovuşturdu.

sanki bir an önce avucunun altında hissettiği kasların tadını çıkarıyormuş gibi parmaklarını birleştirdi. "Özür dilerim. Hâlâ taşaklarının yerinde olduğu ve kendi adına konuşabileceği izlenimine kapılmışım."

Gülüyorum ve sanki eski arkadaşmışız gibi ona yaklaşıyorum, oysa gerçekte? Ellerimi boynuna dolayıp sıkmama saniyeler kalmıştı. "Oh, güven bana. Kesinlikle taşakları ve harika bir siki var." Sırıtiyorum. "Ama aynı zamanda bir centilmen ve ona ilk dokunduğunda elini koparmamasının tek nedeni de bu. Bir sır öğrenmek ister misin?" Fısıldıyorum, arkadaş olduğumuz algısını beslerken onu kucaklıyorum. Ben sesimi daha da alçaltırken kameralar etrafımızı sarıyor ve kucaklaşmamızı kaydediyor. "Colt sözleşmesinde yazdığı için barışı korumak zorunda olabilir ama ben iyi davranmam ya da görünüşümü korumam gerektiğini belirten tek bir belge bile imzalamadım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Artık paparazzilere deli gibi görünmek umurumda değil demek çünkü ne yaparsam yapayım yazmak istediklerini yazacaklar. Beni kötü adam ya da dengesiz bir sosyopat olarak resmetmeleri umurumda değil. Eğer ona bir daha dokunursan, uzantılarını söküp herkesin önünde boğazına tıklarım." Gülümsedim ve ondan uzaklaştım. "Anlaşıldı mı?"

Yüz ifadesi geriliyor ama bana inanmış gibi geri çekiliyor. Güzel.

Yapmalı.

"Seni tekrar görmek güzel," diye mırıldanıyor ve maskaralığa devam ediyor.

"Sana da. Diğer oyunculara merhaba derken iyi eğlenceler." Parmaklarımı ileri geri oynatıyorum ve onun yeni kaleci Beck'e doğru ilerleyişini izliyorum.

Zavallı adam.

Bir çift el belimi sarıyor ve boğuk bir ses kulağımın kabuğunu gıdıklıyor, insanlar etrafımda dolaşmaya devam ediyor, her biri kendi kişisel kahramanlarına doğru yol alırken benimki beni bu göğse yaslıyor.

"O da neydi?" Colt mırıldanıyor.

Dönüp parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu usulca öpüyorum. "Bu benim kendim için ayağa kalkmamdı. Ve senin için. Burada olmayı hak ediyorsun Colt. Parlamayı ve eğlenmeyi hak ediyorsun. Beni tüm bu olanlardan korumaya çalıştığın için sana ne kadar minnettar olsam azdır ama artık gemiyi sallamaktan korkmuyorum. Sınırlar koymaktan ve onları uygulamaktan korkmuyorum. Şimdi, işinin başına dön. Poz vermen gereken hayranların var." Onu bir kez daha öpüyorum, sonra odanın arkasına doğru ilerliyorum ve çok etkilenmiş görünen Blake'in yanındaki yerimi alıyorum.

"O da neydi?" diye soruyor.

"Tüm o aptal disk tavşanlarının beni itip kakmasına izin vermek yerine adamıma sahip çıktım," diye duyuruyorum.

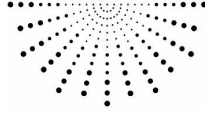
"Evet. Tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diyor Blake, bana dönerken kaltağa zar zor bir bakış atıyor. "Başka ne olduğunu bilmek ister misin?" Ayaklarını önündeki sandalyeye vuruyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Acayip seksi." Gülüyor. "Ciddiyim. Bunun için sana beşlik çıkmak istiyorum."

"Sanırım insanların beni itip kakmasına izin vermemenin zamanı geldi de geçiyor, değil mi?" "Evet." Omzu benimkine çarpıyor. "Ve bundan daha fazla gurur duyamazdım."

COLT

Ash'in belinden tutup kaldırdım, onu dairemizin içindeki duvara yasladım.

onun bütünlüğünü. Maçtan sonra beni savunmasını izlemek, tüm o kameraların önünde bana sahip çıkmasını ve beni öpmesini izlemek, şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeydi.

O da beni öperken kolları ve bacakları etrafımı sarıyor, dillerimiz hâkimiyet için düello ediyor. "Beni savunurken ne kadar ateşli olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyorum öpücüklerimin arasında.

Gülüyor ve alt dudağımı ısıyor ama bana cevap vermiyor, elleri saçlarıma dolanıyor ve çekiştiriyor. Sertçe. Keskin acı doğrudan sikime vuruyor. İnledim. Ellerim kıkında, onu yatak odasına taşıyorum ve üstüne düşüyorum, onu her iki taraftan da kafesliyorum.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyorum. Pantolonumun düğmelerini açıp kıkımdan geçirirken, taytının dayanıksız malzemesini aşağı doğru çekiyor ve aletimi serbest bırakıyor. İkimiz de soyunduktan sonra, sikimi eline alıyor ve beni tekrar aşağı indiriyor.

"Artık korkmuyorum," diye fısıldıyor. "Sana her şeyimi vermekten korkmuyorum. Her şeyim olmana izin vermekten."

Sözleri içime işlerken gözlerimi kapatıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. İpeksi avuçlarının boyuma her geçişinde nefesim kesiliyor. Bu kadının bana yaptıkları karşısında bir kez daha şaşkına dönüyorum. Beni nasıl hissettirdiğini. Sanki çözülüyormuşum gibi. Sanki yeniden dikiliyormuşum gibi.

Boşalmaya ne kadar yakın olduğumu hissederek kalçalarını açıyor ve kalçalarını kaldırarak ereksiyonumu klitorisi boyunca kaydırıyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Evet."

İşkenceye dayanamayıp sikimi tutuyorum ve girişiyle aynı hizaya getirip uzun bir hamleyle içine itiyorum. Ve lanet olsun, iyi hissediyor. Etrafımda geriliyor. Beni içine alıyor. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Sanki aramızdaki son engel de -kariyerim ve gerektirdiği her şey- nihayet ortadan kalkmış ve bizi her zamankinden daha yakın bırakmış gibi. Hızımı arttırıyorum ve o hepsini alıyor. Her homurtuyu. Her itiş. Her nefesi. Benim her lanet kusurumu kabul ediyor, ona uyum sağlıyor. Bana uyum sağlıyor. Beni seviyor. Beni sahipleniyor.

Elimi aramıza sokarak klitorisini parmaklıyorum, yumuşak, küçük daireler çizerek oynuyorum.

Nefesi kesiliyor ve dişleri boynumun kıvrımına batıyor. Isırıyor. Yalama. Emiyor.

"Boşalacağım," diye inliyor. "Colt, ben-"

Amcığı etrafımda kenetleniyor ve nefesim kesiliyor, görüşüm bulanıklaşırken içine giriyorum. Sikeyim.

Mükemmel. Çok mükemmel.

İşim bittiğinde banyodan bir havlu alıp temizlenmesine yardım ediyorum ve ikimiz de yatağa giriyoruz. Bana sokulduğunda nefesi çıplak göğsümde ılık bir şekilde hissediliyor ve boğazında bir memnuniyet mırıltısının titreşmesine izin veriyor. Bu ses beni Grinch gibi hissettiriyor, kalbim her an patlayabileceğinden emin olana kadar göğsümde şişiyor.

Ama
mutluyum.

Hem de çok
mutluyum.

Ve hepsi Ash yüzünden.

"Bir gün seninle evleneceğim, Sunshine," diye söz veriyorum ona. "Bir gün evet diyeceğim Colt," diye takılıyor.

Bir gün.

Kelimeler dudaklarından dökülürken, ona ulaşmak için ne kadar çaresiz olduğumu fark ediyorum. Bir gün. Aylardır yaptığımız gibi sadece konuşmak yerine bir sonraki adımı atmak için ne kadar endişeliyim. Peki ya bu geceden sonra? Jaxon ve Eleanor'dan, dışarıdaki tüm o dramadan ve hokey sözleşmelerinden sonra, anlaşmayı imzalamaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Bir günü ulaşılabilir kılmak için. Kesinleştirmek için. *Gerçekleştirmek için.*

Yan dönerek, aylardır sakladığım kutuyu bulmak için komodini karıştırıyorum. Bu süreçte kaç fırsatı kaçırdığımın farkına varmadan onu ortaya çıkarmak için mükemmel zamanı bekliyordum. Bunun gibi fırsatlar. Kendi tarzlarında mükemmel olan fırsatlar. Flaş ya da spot ışığı olmadan. Sadece ben ve Ash. Her zaman olmamız gerektiği gibi.

Arkamı döndüğümde başparmağımı küçük siyah kutunun kenarına sürterek derin bir nefes alıyorum. Çünkü onu bir yıldan uzun süredir istediğimi bilsem de, bu adımı atmak - resmileştirmek - çok korkutucu ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Ash çoktan yarı uykulu bir halde yan yatmış, uzun sarı saçları yastığının üzerine yayılmış. Böyle muhteşem görünüyor. Kaygısız. Doymuş. Mükemmel.

"Hey, Ash?" Mırıldanıyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor ama onları açıyor. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Kıyafetlerimi çalmana bayılıyorum." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Jax'e kendi çocuğunmuş gibi davranmana bayılıyorum." Başparmağım yanağında geziniyor. "Gergin olduğunda saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmanı ve etrafındaki herkese annelik yapmanı, onlarla

ilgilendiğinden emin olmanı seviyorum." Eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Burnundaki çilleri ve beni öpme şeklini seviyorum. Arkamı kollamanı ve beni herkesin önünde, özellikle de nefret ettiğin insanların önünde sahiplenmekten korkmamanı seviyorum." Hafif kahkahası kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "İnşa etmeye başladığımız ve birlikte yaratmayı hayal ettiğimiz hayatı seviyorum."

"Ben de," diye fısıldıyor.

"Bu hayallerin peşinden gitmeye hazırım. İki elimle tutmaya hazırım." Arkama yaslanıyorum ve elimdeki siyah kadife kutuyu açıyorum. "Çünkü sen yanımda olduğun sürece, isteyebileceğim her şeye sahibim, Günışığı. Benimle evlenir misin?"

Doğrulup onun için seçtiğim nişan yüzüğüne bakarken gözleri cam gibi oldu. Şaşkın. Şaşırdı. Huşu içinde. Duyguları yeşil bakışlarında titreşiyor, ama tek bir hece bile fısıldamıyor, ben beklerken beni diken üstünde bırakıyor. Parmaklarını zorlukla ayırdığı dudaklarına bastırarak, dikkatini seveceğini bildiğim pembe altın kordon ve gözyaşı damlası pırlantadan ayırıyor ve gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin veriyor.

"Ciddi misin Colt?" diye fısıldıyor.

"Evlen benimle," diye tekrarlıyorum.

"Sen ciddisin," diye karar veriyor, sesi hayretle dolu. "Evlen benimle," diye zorluyorum.

Dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Tamam." "Tamam mı?"

"Tamam, seninle evlenirim."

Gülüyorum ve parmaklarımı saçlarından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum.

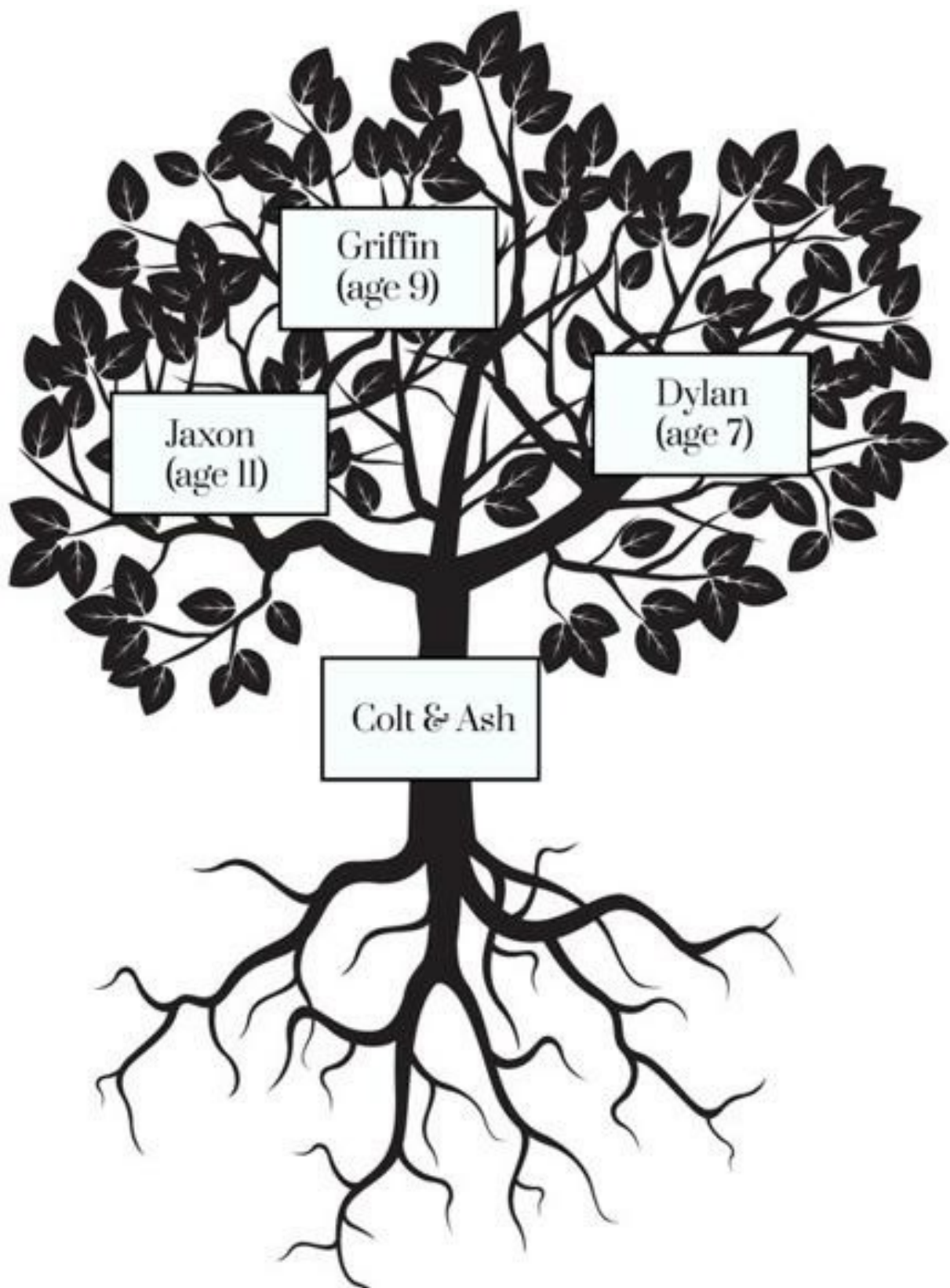
"Şükürler olsun." Sonra da onu öperim.

Çünkü hayatın önümüze çıkardığı engeller önemli değil. İkimizin de istediği hayaller uğruna savaşmaya değer. Ve bu işte uzun vadede varız. Bu işte beraberiz.

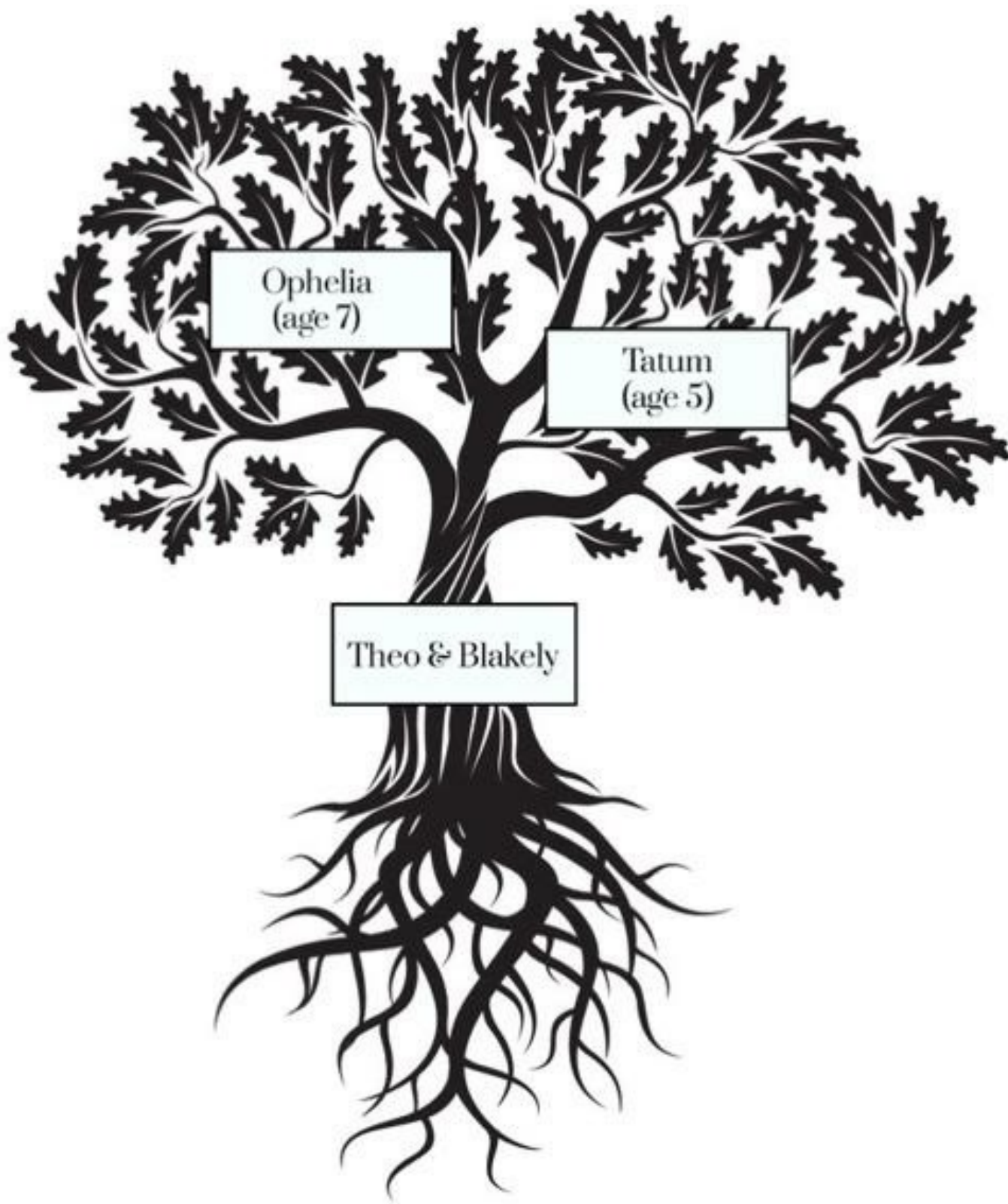
"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum şişmiş dudaklarına. "Ne için?"

"Seni sevmeme izin verdiğin için." Ve lanet olsun, bu gerçek.

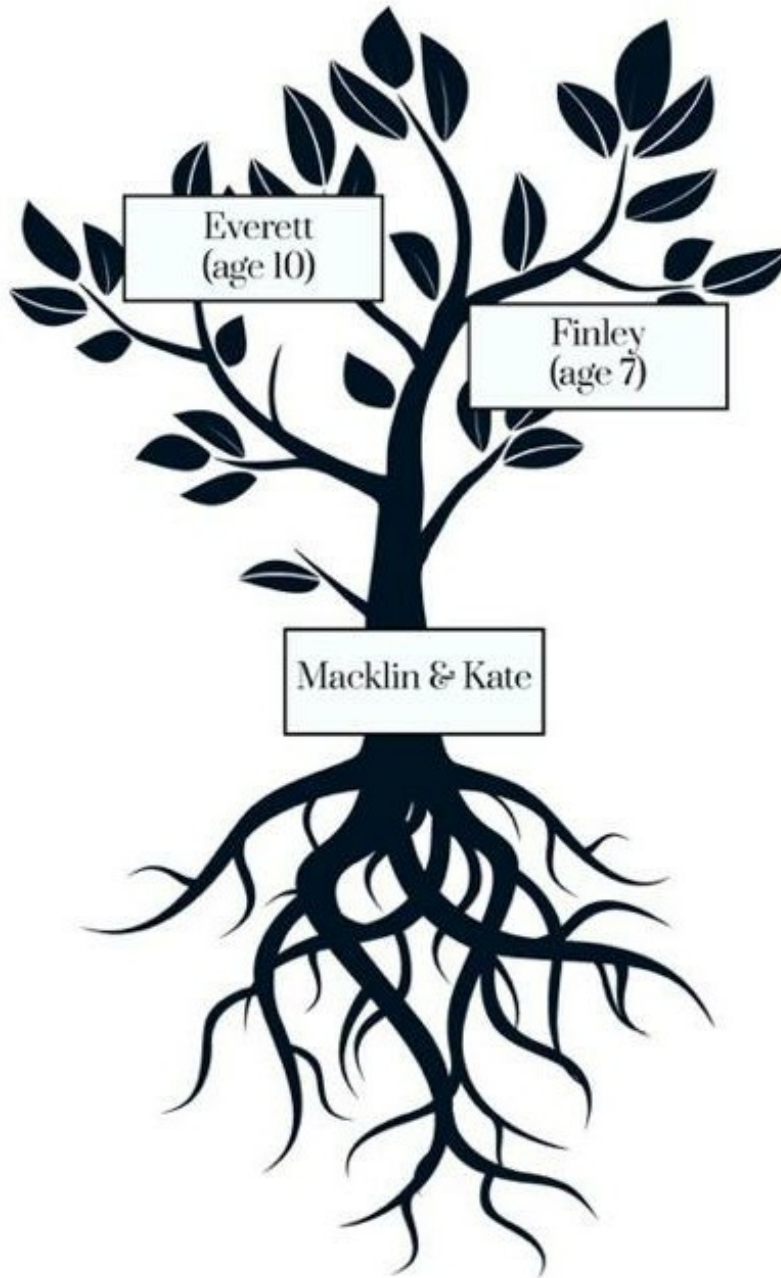
COLT VE ASHLYN'İN SOYAĞACI

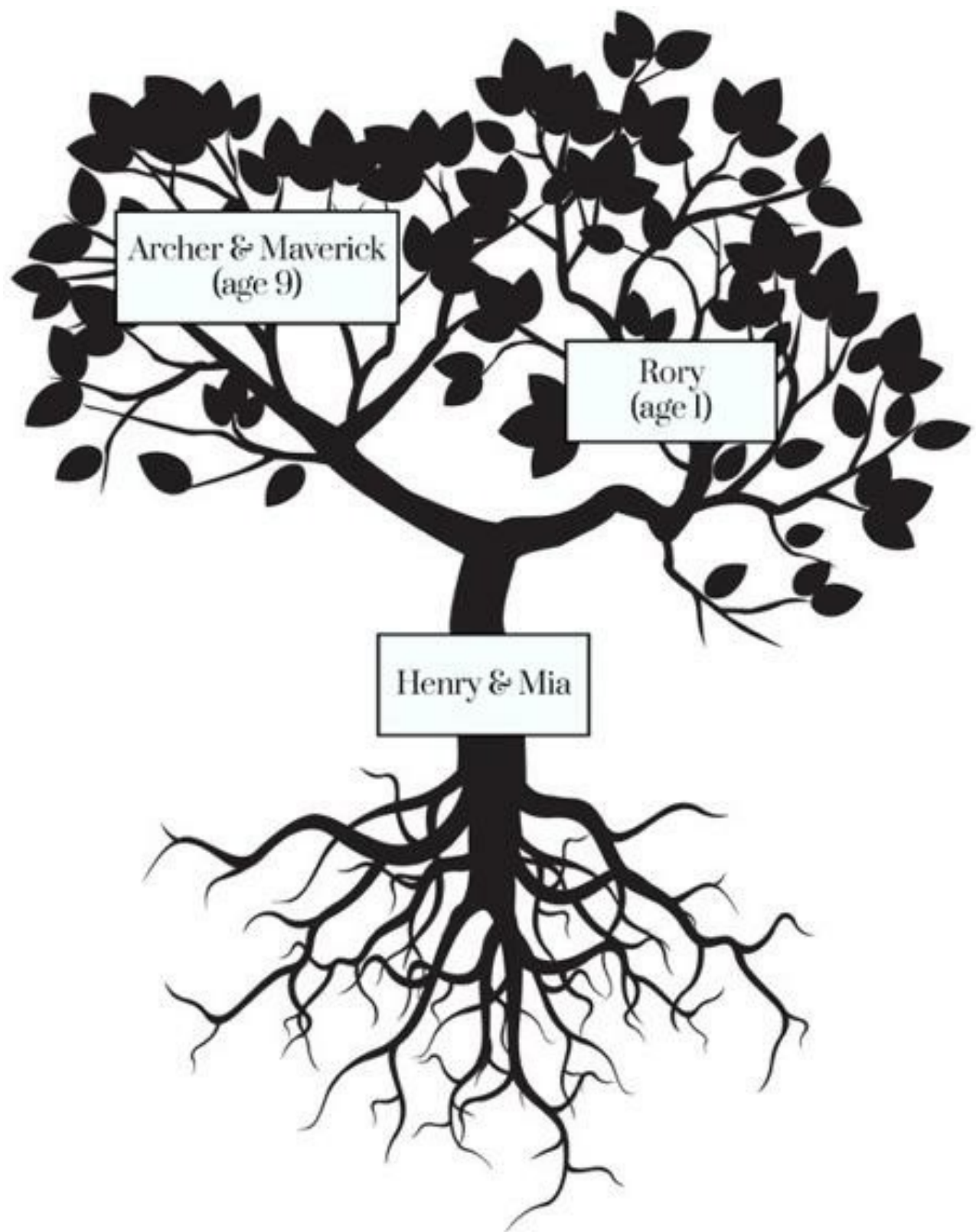
THEO VE BLAKELY'NİN SOYAĞACI

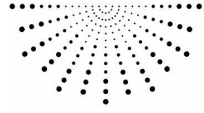
MACKLIN VE KATE'İN SOYAĞACI

HENRY VE MIA'NIN SOYAĞACI

EPÍLOG

JAXON

On yıl sonra

“O h, hadi!" diye bağıyor ikizler, küçük kardeşim Griffin pakı kalenin üst köşesine tokatlarken. Ophelia'nın eldiveni topu bir santimle ıskalıyor. Bu ucuz bir atış. Ophelia o kadar kısa ki yakalamak için zıplaması gerekirdi, ama küçük kardeşim istediğini elde etmek için kirli oynamaktan korkmaz. Ophelia'nın Griffin, Everett, Archer ve Maverick'ten birkaç yaş küçük olmasının da bir faydası yok. Ama yakalamayı kaçırmasına rağmen, hala kendini nasıl tutacağını biliyor. Ona bir hafta veriyorum ve Griff bir daha böyle bir şey yapmaya kalkıştığında atışı nasıl engelleyeceğini bulacaktır.

"Evet!" Everett, Mack Amca ve Kate Teyze'nin en büyük çocuğu, en iyi arkadaşına doğru kayarken alkışlıyor ve Griffin'e beşlik çakıyor.

Archer ve Maverick, kalecileri Ophelia onları terslerken oyunu ucuz bir atış olarak nitelendirerek başlarını sallarlar.

"Dikkat et, Lia!" Blakely Teyze, Mia Teyze'nin en küçük kızı Rory'yi kalçasında sallayarak kenardan uyarıyor.

Ophelia'nın omuzları düşer.

Arch ve Mav ona doğru kayarken, "Evet, dikkat et Opie," diye takılıyorlar.

"Benim adım Opie değil," diye homurdanıyor. Koyu renk gözleri, etrafında patenle kayarken hareketlerini takip ediyor ve onunla alay ediyor. "Adım Ophelia," diye açıklıyor. "Ya da Lia. Ama Opie değil." Eldivenleri buzun üzerinde kayarken, onları kavgaya hazırmış gibi ikizlere fırlatıyor ve bir çift köpekbalığı gibi etrafında dönerlerken gözleri onlardan hiç ayrılmıyor.

"Hadi Jax," diye sesleniyor Archer bana, Ophelia'yla aralarındaki bakışmayı durdurmadan. "Opie'yi takımına al. Griff'i istiyoruz."

Evet, sanki onlara en iyi takım arkadaşımı verecekmişim gibi.

"Anlaşma yok." Kollarımı kavuşturuyorum. "Takımlara çoktan karar verdik. Griff, ben, Everett ve Tatum; sen, Mav, Dylan ve Lia'ya karşı. Kaybediyorsun diye değiş tokuş yapmayacağız."

"Nasıl oluyor da bebekleri biz alıyoruz?" Maverick tartışıyor.

"Ben bebek değilim!" Ophelia kendini Mav'ın üzerine atar ve Blake Teyze ona bağırırken onu buza götürür

Theo Amca onları ayırmak için. Theo Amca başını sallayarak onlara doğru kayar, Maverick ve Archer'ın formalarının arkasından tutarak kavgayı ayırır. Onları kaldırıp ceza sahasına sürüklüyor ve Ophelia elinin tersiyle burnunun altını silerken onları içeri atıyor. Uzun saç örgüleri kaskının altında hafifçe eğilmiş ve ikizlere sanki gözlerinden lazer ışınları fırlayıp onları tam oturdukları yerden vurmak istiyormuş gibi bakıyor.

Kızın hakkını vermek
lazım. Sokak kedisi gibi.

Alingan. Ve kullanmaktan korkmadığı keskin pençeleri var. Babam bu huyunu annesinden aldığını söylüyor, yani küçük kız kardeşi Blake'ten. Ama ben hala ikna olmadım. Çünkü Blakely teyzeyi tanıyorum. Peki ya Opie? O başka bir şey.

Küçük kız kardeşim Dylan ve Kate Teyze'nin kızı Finley ile aynı yaşta olabilir ama Opie delidir. Muhtemelen ailesindeki en büyük çocuk olduğu ve büyük çocukları takip etmeyi sevdiği içindir, ama ben ne bilirim ki?

"Ophelia Grace Taylor!" Blakely Teyze tahtadan bağıyor. "Hemen buraya gel." Opie'nin kafası banklara doğru gider. "Ama anne-"

"Hayır, ama!"

Çenesini göğsüne dayayan Opie yan çizgiye doğru kayıyor ama onu boğmak ister gibi bakan ikizlere son bir bakış atmadan da edemiyor. Archer ve Maverick'in Opie'ye hep bir garezi olmuştur. Babam kendisini itip kakmalarına izin vermediği için olduğunu söylüyor ama bence onlardan daha iyi bir oyuncu olabileceğinden korktukları için. Theo Amca'nın yıllarca NHL'de oynaması ve Mav ile Archer'ın babası Henry Amca'nın paten kaymayı bile bilmemesi canlarını acıtıyor olmalı.

Evet, ikizler çok yetenekli olabilirler ama babam ve Theo Amca Opie'ye paten kaymaya başladığından beri koçluk yapıyorlar.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Griffin, Arch, Mav ve Opie'nin başlarının belada olması benim suçummuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Tüm takımları ceza kutusunda."

Babamız Colt, "Takımları tekrar ayırın" diyor. "Griffin ve Tatum, Everett ve Dylan'a karşı." Sesi ağlayan bebeğin sesini kesiyor. Burnunun kenarını sıkıyor ve bana dönüyor. "Jax, Blake Teyze Opie'yle ilgilenirken sen de Rory'yi sakinleştir."

"Ben Opie değilim!" Ophelia ona kulak misafiri olarak tersler.

Blake Teyze gözlerini deviriyor ve Ophelia'nın sırtını bize dönüyor. Eğiliyor ve konuşmasına devam ediyor.

"Ama ben oynamak istiyorum," diye karşı çıkıyorum, Rory'nin sıralardan yükselen feryatlarına aldırmadan.

Babam bana sert bir bakış attı. "Lütfen mi? Sadece Mia Teyze ya da Henry Amca gelene kadar mı?" Bakışını biliyorum. Bu bir soru değil. Bu bir emir.

"Peki," diye homurdanıyorum, yarım duvara doğru kayıyorum ve Rory'nin araba koltuğuna en yakın banka çöküyorum. Mack Amca ve Kate Teyze'nin kızları Finley araba koltuğunu ileri geri

sallıyordu.

Ayak. Küçük canavara yarı yarıya dikkat ediyor, bu da Rory'yi daha da kızdırıyor. Yüzü kıpkırmızı ve her zamanki gibi sinirli bir şekilde küçük kollarını sağa sola sallıyor.

Finley bana "Kızgın," diye haber veriyor. "Tabii ya," diye cevap verdim. "Kenara kay. Ben hallederim."

Finley bankın aşağısına doğru kayarak bana biraz yer açtı. Rory hâlâ küçük ve Mia Teyze yakında öfke nöbetlerinden kurtulacağına yemin ediyor ama ben bundan şüpheliyim. Henüz korkunç iki yaşına bile girmedir. Aslında, birkaç hafta önce Rory'nin ilk doğum gününü kutladık ve pasta ve dondurmaya kaplı olmasına rağmen *hala* ağlıyordu. Anlamadığım bir nedenden dolayı herkesten nefret ediyor. Ben hariç herkesten. O beni seviyor.

"Hey, Squeaks," diye mırıldanıyorum, patenlerimin üzerinde dengede dururken araba koltuğunun önünde çömelıyorum. Dilimi çıkarıp garip bir yüz ifadesi takındıktan sonra yanaklarımı şişirip gözbebeklerimi çapraz yapıyorum. Ağlaması neredeyse anında kesiliyor. Yerini dişlek bir gülümseme alıyor. Gözlerimi devirip onu araba koltuğundan çekiyorum ve Griffin küçük kız kardeşimiz Dylan'dan diski çalarken onu dizimde zıplatıyorum.

"Hadi, Dylan!" Bağırıyorum. "Griff'i alabilirsin!"

"Evet, hadi Dylan!" Finley yanımda bağırıyor. İkisi de yedi yaşında ve en iyi arkadaşlar, ama deneseler daha zıt olamazlardı. Tek bir konuda hemfikirler: Kızlar hükmeder. Erkeklerin ağzı sulanır.

Onlara daha fazla katılamazdım, özellikle de babam benimle "*konuştuktan*" ve kızlara göz kulak olmanın ve aptalca bir şey yapmadıklarından emin olmanın benim sorumluluğum olduğunu hatırlattıktan sonra. Evet. Onlar ve erkekler hakkında ne kadar az endişelenirsem o kadar iyi.

"Hey," diyor Mia Teyze. Ophelia buza geri kayarken Blakely Teyze'yle birlikte bankta bizim karşı tarafımıza kayıyor.

"Hey." Dikkatimi pistten ayırıp ikisine de bakıyorum.

Mia Teyze bana ve Squeaks'e gülümseyerek bakıyor. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Seni seviyor, biliyorsun."

"Eh." Omuz silkiyorum. "Bütün kadınlar beni sever."

Mia gülerek koyu dalgalı saçlarımı karıştırıyor. "İşte *buna* inanıyorum. Babanın bakışlarını almışsın." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet. Her neyse."

Oyuna geri dönüyorum ama Blake Teyze ekliyor: "Ben Lia'yla ilgilenirken Rory'ye baktığın için teşekkürler."

"Ben her zaman Rory'ye göz kulak oluyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve diğer herkes," diye onaylıyor Mia Teyze omzunu benimkine çarparak. "Sensiz ne yapardık, Jaxon?"

Tekrar omuz silkiyorum.

Güzel bir soru. Her zaman birini tutuyorum, birine yardım ediyorum ya da biriyle oynuyorum. Gruptaki en büyük çocuk olarak üzerimde hep bir baskı var. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için. Herkesle ilgilenildiğinden emin olmak için. Bu işler böyledir. Şimdiye kadar alıştım.

"Ona her zaman göz kulak olacaksın, değil mi?" Mia Teyze dürtüyor.

Dizimdeki mavi gözlü bebeğe bakıyorum ve onu çoktan bana bakarken buluyorum. Küçük eli burnuma uzanıyor ve ben onu savuşturup elini tutuyorum ve Mia Teyze'ye bir omuz silkme hareketi daha yapıyorum. "Evet, merak etme. Ben onunla ilgilenirim."

"İşte benim adamım." Mia Teyze bana yandan sarılıyor, sonra Opie, Maverick ve Archer'ı ağı yanında birbirlerini itip kakarken yakalıyor. Tekrar.

"İkizler bu sefer ne yaptı?" diye soruyor.

"Lia'yla nasıl olduklarını biliyorsun," diye homurdanıyor Blake Teyze. "Yemin ederim. Çocukken çok hırçın olduğumu biliyordum ama kızımın beni öldüreceğinden eminim."

"Ya da oğullarımın ölümü," diye takılıyor Mia Teyze. "Hadi ama."

Babam yüzüncü kez müdahale ederken ikisi de ayağa kalkıp buza doğru ilerliyorlar. Gülmekten kendimi alamıyorum. Çünkü bu mu? Kaos mu? Bağrıışmalar, kavgalar, gülüşmeler ve ağlamalar?

Jaxon Thorne'un hayatında başka bir gün daha ve başka türlü olmasını istemezdim.

Beni Hayal Kırıklığına Uğratma

Birinci

Bölüm Mia

GRUP SAHNEDE HARİKALAR YARATILIYOR. AMCAMIN GRUBU BROKEN VOWS DEĞİLLER AMA Oldukça iyi. Bir tutam blues ile alternatif rock. Yeni yıkanmış bir bardağı barın arkasındaki temiz bir havluyla silerken başım ritimle birlikte aşağı yukarı sallanıyor.

SeaBird'de çalışmaya başladığımdan beri geçen birkaç yıl içinde burası yavaş yavaş evimden uzaktaki evim haline geldi. Atmosferi seviyorum. Havada kalan hindistan cevizi ve tuz kokusunu. Bir anda sönükten yanıp sönmeye geçebilen ışıklar. Müşterileri. En azından çoğunu. Bazıları pislik, ama çocukluğumdan beri onları çekme alışkanlığım var, bu yüzden sorunun SeaBird'de mi yoksa bende mi olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun, barmenlik daha iyi para getirseydi, hemşire olma planım umduğum gibi sonuçlanmadığı için hayatımın geri kalanında burada kalmayı ve çalışmayı düşünebilirdim.

En azından henüz değil.

Tanıdık küçük siyah hatırlatıcıyı bir kenara itiyorum ve barda biri bana yaklaştığında temiz bardağı diğerlerinin yanına koyuyorum.

Bu şeytanın kendisi değil mi?

Henry Buchanan. Sadece bir valinin oğlu değil, aynı zamanda yakın zamanda emekli olmuş bir LAU profesörü ve NHL Lions Organizasyonunun yeni sahibi olan yeni paradan gelen nazik milyarder.

Mezun olmadan önce onunla birkaç ders almıştım, ama almamış olsaydım bile onu yine de

tanırdım. Henry Buchanan'ı herkes tanır. Ya da en azından onu bilirler. Onda böyle bir hava var. Bu şekilde

Tek kelime etmeden dikkatleri üzerine çekiyor. Bir odaya girdiğinde insanlar onun varlığını hissedebiliyor. Bu noktada, soyadından ve taşıdığı ağırlıktan mı yoksa sadece... Henry'den mi kaynaklandığından bile emin değilim.

Güçlü çene hattına bakmamak için kendimi zorluyorum ve onun yerine aynı yeni temizlenmiş bardağı elime alıyorum, bana doğru adım atan adamı incelemeyi bırakacak kadar dikkatimi dağıtacağını umuyorum.

"Tekrar merhaba Profesör," diye selamlıyorum onu. "Bir hafta içinde SeaBird'e iki seyahat mi?" "Zor bir hafta oldu," diye homurdanıyor.

Adam aslında ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş ve SeaBird'ün sürekli müşterisi değil ama bu hafta başında buradaydı. Muhtemelen arkadaşlarım Ashlyn ve Blakely ile çıkan Lions'ın yeni Orta Saha ve Sol Kanat oyuncularıyla konuşmak istediği içindi. Evet, Colt Thorne ve Theodore Taylor hokey tanrıları ve bunu kesinlikle biliyorlar. Neyse ki iyi adamlar ve arkadaşlarıma altın gibi davranıyorlar. Eğer öyle yapmasalardı, onları kısırlaştırırdım ve ikisi de bunu biliyor.

Ancak, bu gece burada değiller. Bu da beni Henry Buchanan'ın neden burada olduğunu sormaya itiyor.

Önümdeki bar taburesine otururken, "Biliyor musun, takım elbiseyi kaybetseydin, buralarda göze batmayabilirdin," diye ekliyorum.

"Evet." Koyu renk takım elbisesine bakıyor, sanki onu giyerken ne kadar az uyum sağladığını yeni fark etmiş gibi. Yalan söylemeyeceğim, onu etrafı köylülerle çevrili bir GQ modeli gibi gösteriyor. Zengin kumaşı düzeltirken, seksi bileğine sarılı Rolex'ten yansıyan ışık dikkatimi çekiyor. Bileklerin seksi olabileceğini bilmiyordum, ama koyu renk saçları ve elinin üstünden fişkıran damarları görünce yanılmadığımı anlıyorum. Şaşırdığımdan değil. Adam, kız arkadaşı onu piyasadan çekmeden önce yaşayan en seksi bekar bile seçilmiş. Eğer bu bir başarı değilse, nedir bilmiyorum.

"Sanırım artık öğrenci gibi görünmediğimi unutmuşum," diye ekliyor kuru bir sesle, etrafındaki herkese kıyasla tuhaf kıyafet seçimini değerlendirirken.

Evet, hayır. Yakınından bile geçmiyor. Adam en az otuz üç yaşında ve güzel bir şarap gibi yıllanmış. Henry'nin küçük kız kardeşi Evelyn Buchanan'ın babamın katiliyle çıktığını öğrendiğimde Buchanan ismine dikkat etmeye başladım. Teknik olarak babamın cinayetinden iki adam tutuklandı ama yine de.

Dostum, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Neyse ki Buchanan'ların babamın kaybolmasıyla bir ilgisi yoktu, ancak Buchanan'ın babasının o dönemde vali adayı olması nedeniyle adları yine de pisliğe karıştı.

Polis bağlantıyı kurduktan sonra, Henry'nin babası söylentileri bastırıp medyanın dikkatini yeni bir hikayeye dağıtana kadar Buchanan ismi haftalarca gazetelerde yer aldı.

Buchanan da adamın en iyi arkadaşımıymış. Troy McAdams. Marty adında serseri bir tefeciyle arkadaş olan bir pislik. Babama bir miktar borç verdikten sonra babamın ona asla geri

ödeyemeyeceğini anlayan Marty babamı öldürdü ve Troy'dan izini kaybettirmek için yardım istedi. Görünüşe göre Buchanan o zamandan beri kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyormuş.

Onu suçlamıyorum.

Ben de insanların bana çok yaklaşmasına izin vermem.

Ama siz ne bilirsiniz ki? Yolum meşhur Henry Buchanan ile kesişti ve birkaç yıl sonra Troy McAdams'ın arkadaşı Profesör Buchanan'ı LAU'da hoca olarak gördüm.

Bazen dünyanın bu kadar küçük hissettirmesi ürkütücü. Ve kaderin benimle uğraşmayı ne kadar çok sevdiğini.

Yine de her şeyden uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşınabilirdim. Her şeyden uzaklaşmak için hâlâ ülkenin öbür ucuna gidebilirim.

Ama yapmayacağım.

Çünkü sahip olduğum küçük ailem burada, bu küçük kasabada -arkadaşlarım da dahil- ve bir yere gideceklerinden şüpheliyim.

"Eski güzel günleri özleyorsunuz Profesör?" Şaka yapıyorum. "Göze batmak yerine SeaBird'deki diğer öğrencilerin arasına karıştığın zamanları mı?"

Görünüşe göre Henry Buchanan da LAU'ya gitmiş. Söylentiye göre, kız kardeşi kocası Jake Jensen'le aynı barda tanışmış. Kibirli ailesi için böyle mükemmel bir eş bulması iyi olmuş, çünkü adam Buchanan'ın sorumluluklarını devredip profesör olmaya karar vermesinden sonra B-Tech Enterprises'ın başına geçen bir yazılım ineği.

Buchanan, sanki dikkatinin yarısını vermiş gibi, barı tararken dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana zar zor bakıyor. "Mezun oldun," diye hatırlatıyor bana. "Artık bana profesör demene gerek yok."

"Peki size ne dememi tercih edersiniz? Profesör mü? Baba mı? Doktor Buchanan?" Ağzım utanmaz bir sırıtışa dönüşürken boğucu sesim havada asılı kalıyor. Ama elimde değil. Adam bir gergedandan daha huysuz ve daha temkinli. Gerçi benim yanımdayken gardını hep yüksek tutardı. Ki bu iyi bir şey. Benim gardım herkesin yanında yüksektir. Ama bu yüzden onu dürtmek istiyorum.

"Henry iyi," diye homurdanıyor, alaylarıma boyun eğmeyi reddediyor. "Tamam Henry," diye mırıldandım.

"Sana ne getireyim?"

Adam barı tekrar tarıyor, bana bakma zahmetine bile girmiyor. "Viski. En üst raftan."

Arkamı dönüp parmak uçlarımda duruyorum ve SeaBird'ün sahip olduğu en güzel şişeye uzanıp karamel renkli sıvıdan iki parmak kadarını yeni temizlenmiş cam bardağa boşaltıyorum.

"Sizi buraya getiren nedir? Theo ve Colt ile başka bir sohbet mi arıyorsun?" İçkiyi ondan uzağa koyarak soruyorum.

Tekrar tezgâha koymadan önce sıvıyı geri çekerken bana cevap vermiyor. Karanlık bir bakışla yeniden doldurmamı bekliyor, ben de dolduruyorum.

"Ya da belki kız arkadaşını arıyorsundur," diye

ekliyorum. Bakışları daralıyor. "Buraya geldi mi?"

"Evet."

"Bir erkekle birlikte miydi?" diye homurdanıyor.

Ve lanet olsun. İş dünyasında neden böyle bir köpekbalığı olduğunu anlayabiliyorum. Sanki yalan söylemem için bana meydan okuyormuş gibi ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İsteddiği şeyi esirgemem için. Açıkça itilme havasında değilken onu itmem için.

Yine de o bakışı biliyorum. İlk elden şahit olmaya gerek duymadan gerçeği zaten bilen bakış. Kırmızı bayrakları çoktan gördüğünü ama kanıt istediğini gösteren bakış. Daha fazla kanıt. Ama burada bulamayacak. Karşı cinse olan inancım uzaylılara ya da Tanrı'ya olan inancımdan daha azken olmaz.

"Arkadaşlarıyla dışarıdaydı," diye yalan söyledim. Söylememeliydim. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ama bu benim haddime değil ve hikâyenin tamamını bilmiyorum. Belki de Buchanan'ın aylardır birlikte olduğu biri vardı ve kız arkadaşı bunu yeni öğrendi ve intikam peşinde. Belki de onu takip ediyordur ve çoktan ayrılmışlardır. Bunu yapacağını düşündüğümünden değil, ama... Başımı eğiyorum, gergin çenesini ve boynunda zonklayan damarı inceliyorum. Aslında, bunu bir kenara bırakalım. Profesör Buchanan kesinlikle istediğini elde edecekse ellerini kirletmekten korkmayan birine benziyor.

"Yani gitti mi?" diye soruyor. "Evet."

Her zamanki mükemmel duruşu hafifçe çöküyor ve kadehinden bir yudum daha viski alırken arayışından vazgeçerek tamamen bana dönüyor. "Annen nasıl?"

Yüz ifadem bozuldu. Annemden nefret ettiğim için değil, Buchanan'ın sorduğu için.

On

u. "O iyi." "Peki ya amcan?" "İyi," diye tekrarlıyorum.

Henry Buchanan da beni tanıyor. Mia Rutherford. Babası öldürülen kız. Adil olmak gerekirse, Lockwood Heights'ın çoğu beni tanır. Babamın cesedi bulunduktan sonra yüzüm haftalarca haberlere konu oldu, tıpkı Buchanan ismi gibi. Akıllı olsaydım, taşınırdım. Ama babamı benden alan pisliklere bu zevki tattırmak istemedim.

"İş bulabildin mi?" diye soruyor.

Bazen beni takip etmesinden nefret ediyorum. Fen Amca'dan bile beter. Bir yanım kendini suçlu hissettiği için mi diye merak ediyor. Troy McAdams'ı tanıdığı için. Onunla arkadaş olduğu için. Tehlike işaretlerini ya da arkadaşının gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediği için. Henry'yi suçladığımdan değil. Ben de birden fazla kez kuzu postuna bürünmüş bir kurda aşıklık oldum.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Neden olmasın?"

Dirseklerimi bizi ayıran tezgâha dayayarak parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve onun

karanlık bakışlarını tutuyorum. "Çünkü geçimimi sağlamak için vücudumun fotoğraflarını internette satmaya başladım ve şimdi yüz mil yarıçapındaki her doktor ofisi ve hastane bunu biliyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Söylememeliyim. Zaten onu ilgilendirmez.

Hayatımın karmaşası muhtemelen yaptığım en parlak şey değil ama elimde değil. Önümdeki aşılmaz piçi şok etmek istiyorum. Ürktüğünü görmek. Hissettiğini görmek. Bir şeyler. Herhangi bir şey. Bu sadece tiksinti olsa bile.

Koyu, çakmak çakmak gözleri, belim ve kalçalarım boyunca güneye gitmeden önce dekolteli, siyah atletime dalıyor ve beni kıvrandırıyor.

Kontrol edilmeye alışkınım.

Buna bir lütf ya da lanet diyebilirsiniz, ama neyse o. Emo, dokunulmaz, bu kızın babasıyla sorunları var gibi bir tarzda güzelim. Buna bir de yatakta çılgınlık yapmaktan hoşlanıyormuş gibi görünen bir barmen olduğum gerçeğini ekleyin ve sayamayacağım kadar çok kez asıldım.

Ama Henry Buchanan tarafından kontrol edilmek? Bu yeni bir şey. Adam soğukkanlı bir heykel. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Gözler yukarı Profesör," diye uyarıyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda burun delikleri alevleniyor ve içkisinin geri kalanını deviriyor. İçkisini bitirdiğinde bardak bardağa çarpıyor ve bakışları benimkileri rehin almaya devam ediyor. "Vücudunun fotoğraflarını internette satmak kötü bir karardır."

"Birçoğundan biri," diye belirttim.

Tek kelime etmeden küçük bir deste banknot çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Üstü kalsın."

Sonra arkasına bile bakmadan bardan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandığında, çenem düşmüş bir halde banknotları aldım.

Beş yüz dolar.

Hesabı belki yüz dolardı. Bazen onun merhametinden nefret ediyorum.

Her zaman, onun hayırseverliğinden nefret ediyorum.

Peki ya son zamanlarda? Ne zaman etrafımda olsa beni sinir etmesinden nefret ediyorum.

İkinci Bölüm

Henry

SeaBird'ün dışında telefonumu kulağıma götürürken çenem gergin. Saat gece yarısını geçmiş olsa da, hava yaz güneşinden dolayı hâlâ sıcak ve üzerimdeki takım elbise beni sıcak tutuyor. Sinirle, sanki beni boğuyormuş gibi üst düğmeyi çekiştiriyorum ve IT departmanımın başındaki kişinin telefona cevap vermesini bekliyorum. Gordy'nin sesi ritmik zil sesini kesmeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Merhaba?" Sesi uykudan paslanmış ama onu uyandırdığım için özür dilemiyorum. Ona her an tetikte olması için yeterince ödeme yapıyorum. Bunu o da benim kadar iyi biliyor. Bu gece de farklı değil.

"Mia Rutherford adında bir kız var," dedim ona. "İnternette uygunsuz fotoğrafları var. Bunların

internetten silinmesini istiyorum."

"Mia... soyadı neydi?" Esnemesi kulağımdayankılanıyor, ardından Gordy'nin bilgisayarının açılma sesi geliyor.

"Rutherford," diye bağıyorum. Telefonumu diğer kulağıma götürürken gözlerimin arkasında yavaş yavaş bir baş ağrısı oluşuyor. Mia'yla yaptığım konuşmadan sonra sinirlerimi dizginlemeye çalışıyorum ama bu çok zor oluyor. Kız o kadar sinir bozucu ki, bir yanım onu boğmak istiyor, diğer yanım ise ellerimi ondan tamamen temizlemek istiyor.

"Rutherford," diye tekrarlıyor Gordy. Klavyeye vuran parmaklarından çıkan tık tık tık sesleri hızlanıyor. "Evet. Hemen hallediyorum."

"Güzel."

Telefonu kapattım ve daireme geri döndüm. Şehrin güney yakasında, LAU'nun üniversite kampüsü dışındaki en yüksek binada. Aslında binayı bir yatırım olarak satın almıştım ve öğretmenliğe başladığımda çatı katına taşınmıştım. Lions organizasyonuna odaklanabilmek için derslere ara verdikten sonra, B-Tech Enterprises'daki ofisime daha yakın olabilmek için taşınmayı tartışıyordum, ancak buna karşı karar verdim. Ne de olsa burası benim evim ve kız arkadaşım taşınmak istediğini öğrenirse küplere biner.

B-Tech Enterprises babamın işidir. LAU'dan mezun olduktan sonra, kız kardeşim Evie, Jake ile tanışana kadar şirketin başkanı oldum. Jake bu rol için çok daha uygundu ve ben de doktoramı almaya odaklanabilmek için sorumluluklarımı devretmekte bir sakınca görmedim.

Jake başka biri olsaydı, babam bu fikri asla onaylamazdı, ancak kayınbiraderim de babamla aynı teknoloji tutkusuna sahip olduğu için, Jake'in kollarını açarak bu rolü kabul etmesi uzun sürmedi.

Ancak benim kariyer değişikliğim onun için yutulması çok daha zor bir hap oldu. Ve şimdi NHL Lions'ı yaratmak için yaklaşık sekiz yüz milyon dolar ödediğim için, daha da az etkilendi.

Ne yazık ki umurumda değil.

Yirmi bir yaşıma bastığımdan ve paraya erişim sağladığımdan beri güven fonumu çoktan katladım. Çabalarımın öğrendiğim bir şey varsa o da içgüdülerime güvenmektir. Son bir yıldır bana bağırp duruyordu. LAU'nun hokey organizasyonu son on yılda büyük bir destek kazandı. Babamın inançsızlığına rağmen, şehir profesyonel bir takım için hazır. Bunu biliyorum.

SeaBird'e arabayla gitmeliydim, ama Scarlett'in mesajına sinirlenerek buraya kadar yürüdüm. Gerçi sadece on dakikalık bir yürüyüşü. Ayrıca, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir sonraki hamlemi düşünmek için. Scarlett'le bir buçuk yıldır çıkıyoruz. Bir iş toplantısı için Milano'ya gittiğimde tanıştık. Scarlett, iş ortaklarımdan biriyle çıkan bir tasarımcı için modellik yapıyordu ve akşam yemeğinde bize katıldı. Onu görür görmez otelime götürdüm, becerdim ve o zamandan beri birlikteyiz.

Bana bu gece Gianna'yla birlikte olduğunu söyledi ama Gianna kız kardeşim ve eniştemle bir davette. Yani Scarlett yalan söyledi. Yine yalan söyledi.

Onları bir kenara itmek gittikçe zorlaşıyor. Yalanları. Arkadaşlarla yapılan hazırlıksız geziler. Arkadaşlarla

iptal edilen akşam yemekleri.

Binama ulaştığımda ellerim iki yanımda kenetleniyor ve çenemi kapıcıya doğru eğiyorum. "Merhaba, Dr. Buchanan," diye mırıldanarak kapıyı açıyor.

"İyi geceler, David." Onu geçip içeri giriyorum. Asansöre ulaştığımda, anahtar kartımı kilit pedine bastırıyorum ve en üst katı itiyorum. Birkaç saniye sonra kapılar açılıyor ve çatı katı ortaya çıkıyor.

Hiçbir şey yerli yerinde değil. Panjurlar çekili ve mutfağın ışığı açık, arduvaz renkli duvarlar ve krom kaplamalar boyunca gölgeler saçıyor. Soğuk. Cansız. Tıpkı benim gibi. Takım elbisemin ceketini çıkarıp siyah deri koltuğun arkasına koyarken telefonum çalıyor.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Hey, benim," diye yanıtlıyor Gordy. "Sana tüm fotoğrafları gönderdim ve internetten sildim. Bayan Rutherford OF hesabını birkaç ay önce pasif hale getirmişti ama ben devam ettim ve kalıcı olarak sildim."

"Teşekkür ederim."

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Diğer hesaplarıyla ne yapmamı istiyorsun?"

"Hangi hesapları?" Homurdanıyorum.

"TikTok, Instagram, BeReal." Ben burnumun kenarını sıkarken o sosyal medya platformlarını sıralamaya devam ediyor. "Epey takipçisi var efendim."

"Ne tür bir takip?" Gordy'nin e-posta hesabıma gönderdiği fotoğrafları açarken aramayı hoparlöre çevirmeden önce talep ediyorum.

"Platforma göre değişir ama genel olarak? Üç milyonun biraz üzerinde. Sadece OF'den ne kadar kazandığını hayal edebiliyorum çünkü sadece aboneler bile ayda en az yüz bin dolar kazandırıyor olmalı."

Gözlerim fotoğraftaki beyaz dantelli tanga giymiş, sıkı vücuda takılıyor. Fotoğraf kızın boğazından kesilmiş ama dövme kolunu nerede olsa tanırım. Karmaşık girdaplar. Omzundaki çiçekler. Narin bileğinin iç kısmına kazınmış "peri" kelimesi. Sırtını kameraya doğru dönmüş, uzun omurgası ve ince belinin yanı sıra genellikle kıyafetlerinin altında gizlenen yuvarlak poposunu sergiliyor.

Bu manzara karşısında sikim kalktı.

"Efendim?" Gordy'nin sesi şehvet sisini sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesiyor.

"Platformlarda hangi içeriği paylaşıyor? Fotoğraflardaki gibi mi?" " diye soruyorum, içimde titreşen iğrenme duygusuna rağmen dikkatimi görüntüden ayıramıyorum.

Ve daha fazla platformda mı?

Düşüncesi bile kanımı

kaynatıyor. Aptal. Lanet

olası. Kız.

Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşündü? Çıplak fotoğraflarını internette

yayınlamak? Gordy onları kaldırsa da fark etmez. Her bir kişinin sunucusuna girip indirilenleri silemez.

bilgisayarlarından fotoğraflar.

Aklından ne geçiyordu?

Paraya ihtiyacı olsaydı, ona verirdim. Aptal.

Lanet olası. Kız.

Gordy, "Hayır, diğer platformlarında böyle şeyler paylaşmıyor," diye yanıtlıyor. "Daha çok makyaj dersleri gibi. Bir barmen olarak hayat. Egzersiz tüyoları. Bu tür şeyler. Dürüst olmak gerekirse, oldukça iyiler. Neden bu kadar büyük bir takipçi kitlesi oluşturduğunu anlayabiliyorum. Kızın pazarlama konusunda bir yeteneği var."

Bilgisayarı kapatmadan önce bir saniye daha fotoğrafa bakıyorum.

"Peki, hesaplarla ne yapmamı istiyorsun?" Gordy dürtüyor. "Saklayayım mı, sileyim mi?" "Kalsınlar," diye karar verdim.

"Pekâlâ. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?" "Hepsi bu kadar. Teşekkürler, Gordy."

"Elbette."

Şimdi Sipariş Ver Beni Bırakma

AYRICA KELSIE RAE TARAFINDAN

Kelsie Rae kitaplarının güncel bir listesini tutmaya çalışıyor, ancak arada bir geride kalıyor. Güncel olarak yayınlanan kitaplarının tam listesine göz atmak isterseniz, www.authorkelsierae.com/books adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Ya da en son yayınlarından haberdar olmak, özel içerikler almak ve eğlenceli çekilişlere katılmak için haber [bültenine](#) katılabilirsiniz.

*Kelsie Rae tarafından yazılan diğer kitapları
okumak ister misiniz?*

Beni Bırakma Serisi

(Steamy Contemporary Romance Standalone Series)

[Düşmeme İzin Verme](#) - Ashlyn ve Colt'un

Hikayesi [Gitmeme İzin Verme](#) - Blakely ve
Theo'nun Hikayesi

[Kırılmama İzin Verme](#) - Kate ve Macklin'in

Hikayesi [Seni Sevmeme İzin Ver](#) - [Beni](#)

[Bırakma](#) Devam Kitabı [Beni Bırakma](#) - Mia ve
Henry'nin Hikayesi

Yıkık Ev Arkadaşları Serisi

(Steamy Contemporary Romance Standalone Series)

[Model Davranış](#)

[Yasak Şarkı Sözleri](#)

[Dağınık Vuruşlar](#)

[Riskli İşler Kırık](#)

[Enstrüman](#)

İmza Sevgililer Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Series)

[Şansı Değerlendirmek](#)

[Arka Koltuğa Geçmek](#) - Şimdi ÜCRETSİZ
İndirin

[İşi Almak](#)

[Sıçrama Yapmak](#)

Pişmiş Tatlılar Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Series)

Off Limits

Uzak Durun

Ellerinizi Çekin

Kıralık Ateşli (*Buharlı Bir Get Baked Sweethearts Spin-Off*)

Swenson Sweethearts Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Series)

[Finding You](#)

[Seni Kandırmak](#)

[Senden Nefret](#)

[Etmek](#)

[Cruising with You](#) (A *Steamy* Swenson Sweethearts Novella)

[Crush](#) (A *Steamy* Swenson Sweethearts Spin-Off)

Avantajlı Oyun Serisi

(Buharlı Romantik Gerilim/Mafya Serisi)

[Wild Card](#)

[Küçük Kuş Acı](#)

[Kraliçe Black](#)

[Jack](#)

[Royal Flush](#) - Şimdi ÜCRETSİZ indirin

Tek Başına

[Fifty-Fifty](#)

Her yeni kitabın ilk iki bölümü de dahil olmak üzere özel içerikleri yayın tarihinden iki hafta önce almak için Kelsie'nin haber [bültenine](#) kaydolun!

Sevgili okuyucu,

Seni Sevmeme İzin Ver'e şans verdiğiniz ve bana bu hikayeyi sizlerle paylaşma fırsatı tanıdığınız için size tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Bunu siz olmadan yapamazdım!

Ayrıca zaman ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorum gibi küçük bir şeyin bir yazara bu kadar yardımcı olabilmesi inanılmaz!

Çok teşekkür ederim!!!

-Kelsie

YAZAR HAKKINDA

Kelsie, tüm duyguları içinde barındıran bir aşk hikâyesine bayılır. Bir sonraki kitabı için kelimelerin peşinde koşmadığı zamanlarda, onu muhtemelen kitap okurken ya da daha büyük olasılıkla kocasıyla takılırken ve onu çıldırtmayı seven üç çocuğuyla oynarken bulabilirsiniz.

Fotoğrafçılığa, yemek yapmaya, iki yavrusuna ve kendisini köpek sanan kedisine bayılıyor. Artık aktif olarak yazarlık hayallerinin peşinden gittiğine göre, bir gün Netflix'te bir dizinin tamamını bir oturuşta izlemeyecek öz disiplini bulmayı hedefliyor.

Kelsie ile bağlantı kurmak isterseniz, onu [Facebook](#)'ta takip edin, [haber bültenine](#) kaydolun veya yeni sürümler, özel içerikler, hediyeler ve çılgın yayıncılık yolculuğundan [haberdar](#) olmak için [Kelsie Rae'nin Okuyucu Grubuna](#) katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.